

Skaityk pasakas lengvai

Tekstai parašyti lengvai suprantama kalba.

Tekstus rengė Rūta Norkūnė ir Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstus iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstus išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai.

Vaikams tekstus išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

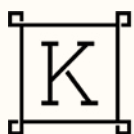

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

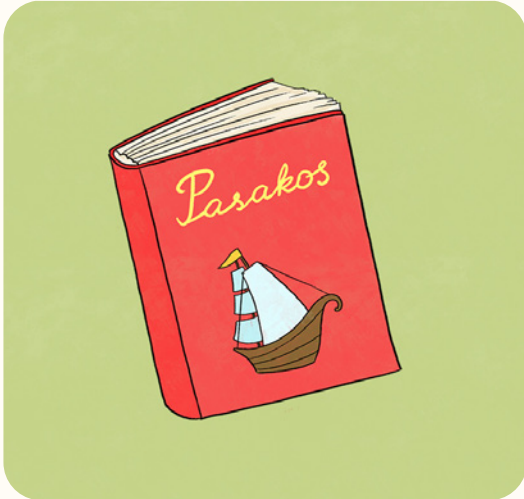
Turinys

Kas yra pasaka?	4
Hanso Kristiano Anderseno pasakos	7
Bjaurusis ančiukas	8
Drąsus alavinis kareivėlis	46
Mergaitė su degtukais	63
Nauji karaliaus drabužiai	81
Princesė ant žirnio	100
Lietuvių liaudies pasakos	108
Auksaplaukis ir Auksažvaigždė	109
Geras sūnus	147
Kaip vilkas užsinorėjo duonos išsikepti?	168
Skraidantis laivas	181
Vargšas ir besotis	194
Lietuvių padavimai ir sakmės	212
Kas yra padavimas?	213
Apie Vilniaus įkūrimą	215
Jūratė ir Kastytis	222
Puntuko akmuo	231
Kas yra sakmė?	239
Medžiai, kurie visada žali	242
Saulė, Mėnulis ir Žemė	250

Kas yra pasaka?

Kas yra pasaka?

Pasaka yra trumpa istorija, kurioje gali būti stebuklų, pavyzdžiui:

- ančiukai kalba kaip žmonės,
- žvakės virsta žvaigždėmis,
- laivas skraido.

Pasakas gali sugalvoti rašytojai, pavyzdžiui:

- Hansas Kristianas Anderseną.

Taip pat pasakas gali sugalvoti žmonės. Tada jie pasakoja pasakas vieni kitiems. Tokias pasakas vadiname liaudies pasakomis.

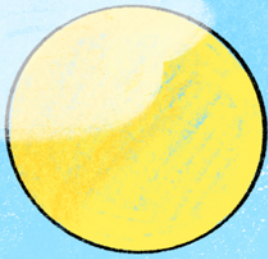
Pasakos dažnai ko nors moko, pavyzdžiui:

- sakyti tiesą,
- būti geriems ir geroms,
- padėti kitiems.

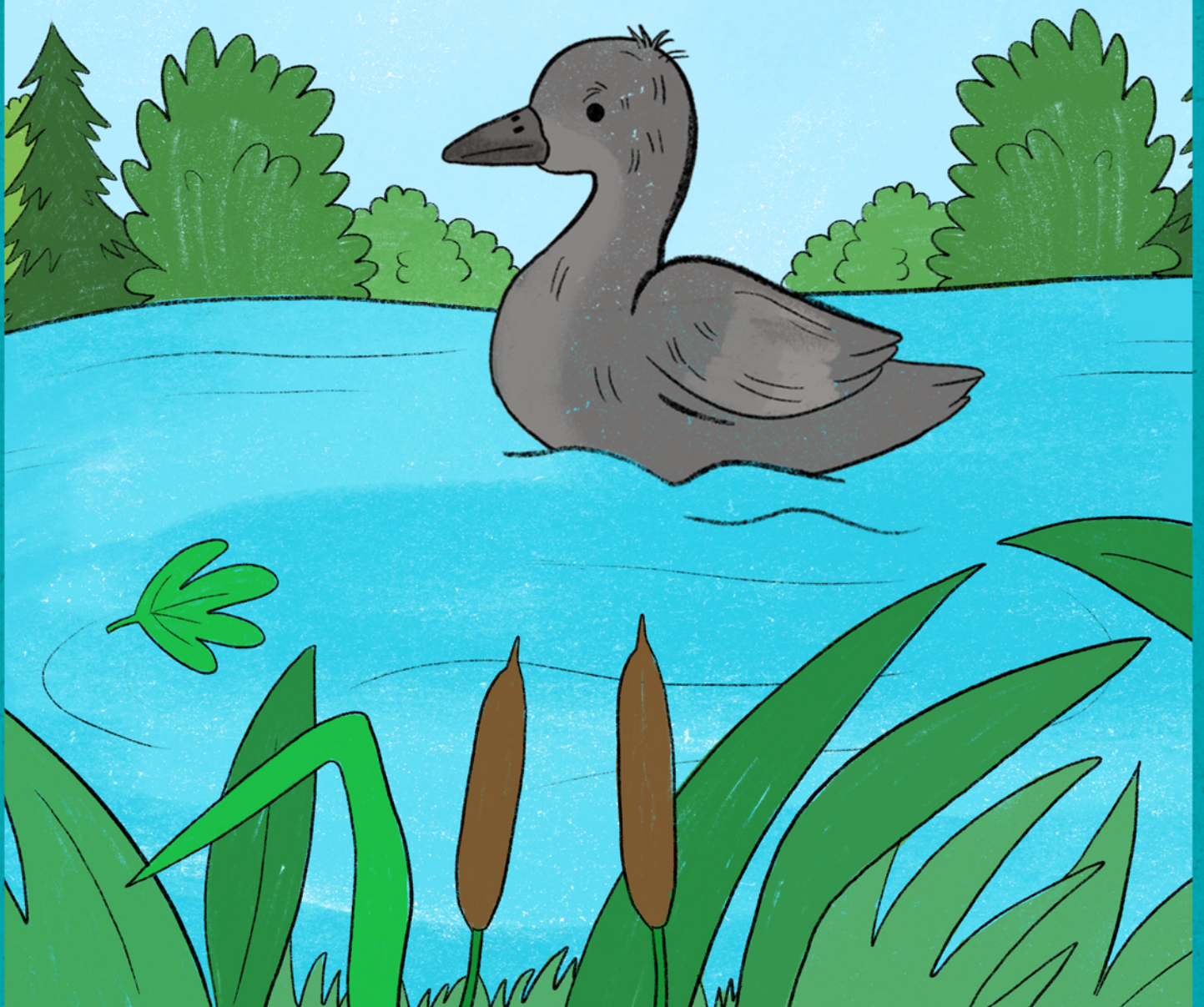

Hanso Kristiano Anderseno pasakos

Hansas Kristianas Andersen
Bjaurusis ančiukas

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Aušrinė,
- Mantvydas,
- Ruslanas,
- Adas,
- Laura,
- Gytis.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

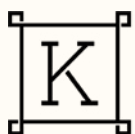

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

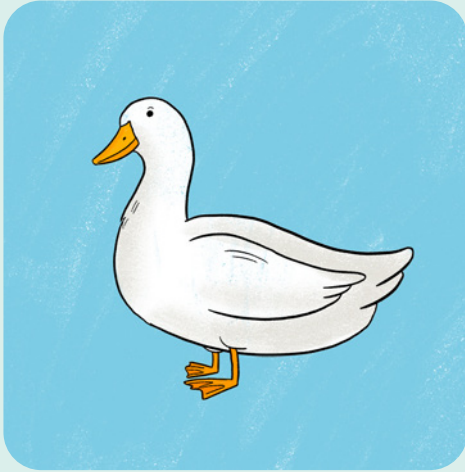
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

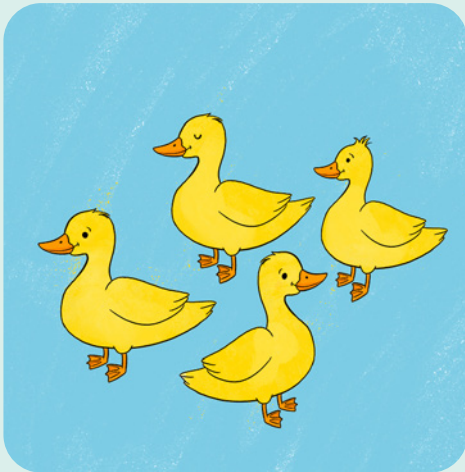

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

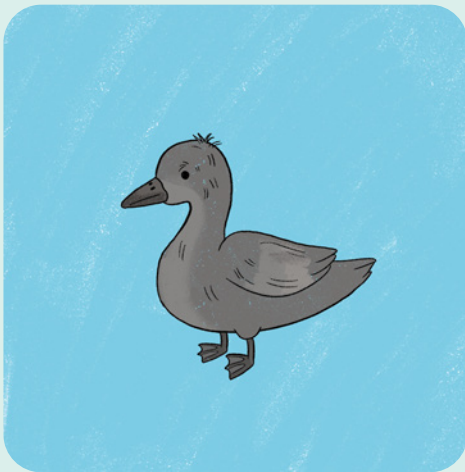
Pasakos veikėjai:

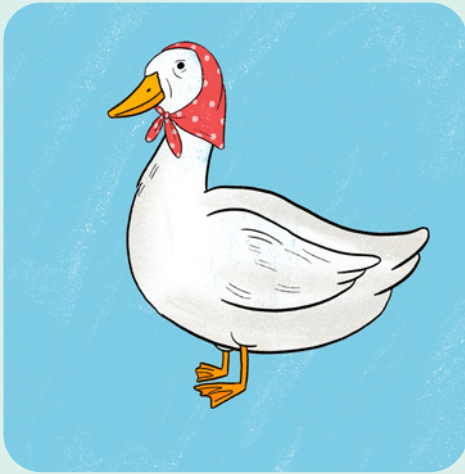
Mama antis

Ančiukai

Bjaurusis ančiukas

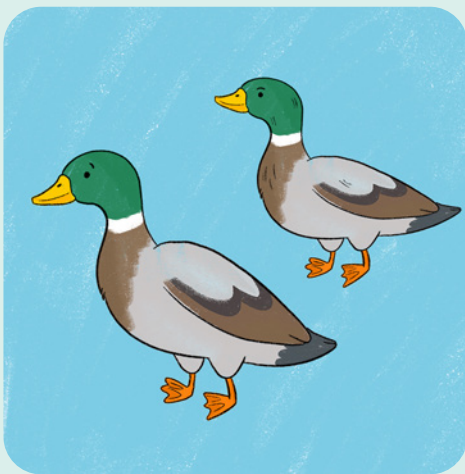

Senė antis

Antys paukštyne

📖 Paukštynas yra vieta,
kurioje žmonės augina paukščius.

Laukinės antys

📖 Laukinės antys yra antys,
kurioms gyvena gamtoje.
Jos negyvena paukštyne.

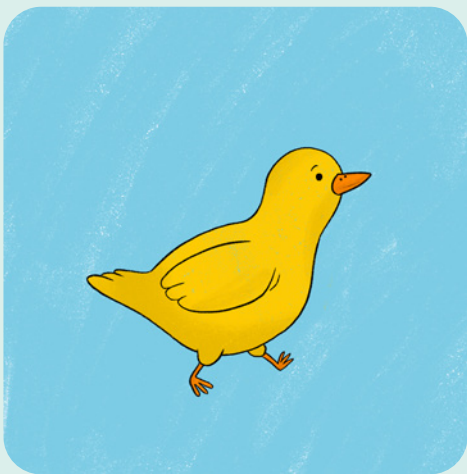

Medžiotojai

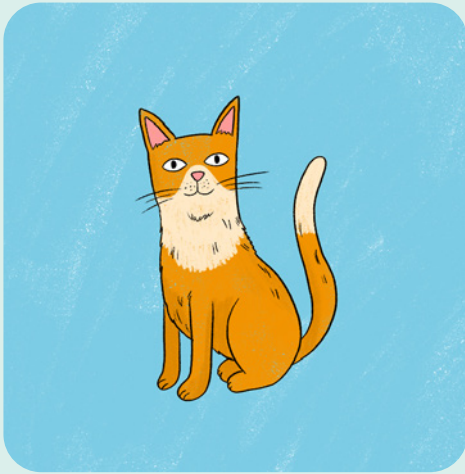
📖 Medžiotojai yra žmonės, kurie šaudo į laukinius gyvūnus ar paukščius.

Senelė

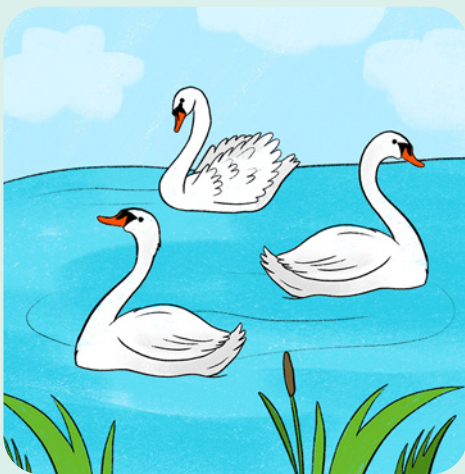
Vištytė

Katinukas

Vyras, kuris padėjo ančiukui

3 gulbės

Antis laukia ančiukų

Ant kalnelio stovėjo seni rūmai.

📖 Rūmai yra dideli ir gražūs namai.
Rūmuose gyvena
turtingi žmonės.

Į rūmus stipriai švietė saulė.
Prie tų rūmų augo aukšti krūmai.
Čia buvo tylu ir ramu.

Krūmuose gyveno jauna antis.
Ji tupėjo ant kiaušinių.
Taip antis šildė savo kiaušinius.
Ji laukė, kol iš kiaušinių
išsiris ančiukai.

📖 Iš pradžių paukščiukai auga kiaušiniuose. Kai paukščiukai tampa dideli, kiaušinis suskyla. Tada iš kiaušinio išlenda paukščiukai. Sakome, kad paukščiukai išsirita. Tai reiškia, kad jie gimsta.

Pagaliau ančiukai išsirito iš kiaušinių. Dabar antis ir jos ančiukai tupėjo po žaliais lapais. Ančiukai žiūrėjo į visas puses. Jie nustebę kalbėjo:
– Koks didelis pasaulis!

Didžiausias kiaušinis

Staiga antis pamatė,
kad iš didžiausio kiaušinio
dar niekas neišlindo.

Antis nusiminė,
nes jau pavargo laukti.
Bet ji vėl atsitūpė
ant didžiojo kiaušinio.
Ji lauks, kol iš kiaušinio
pagaliau išlįs ančiukas.

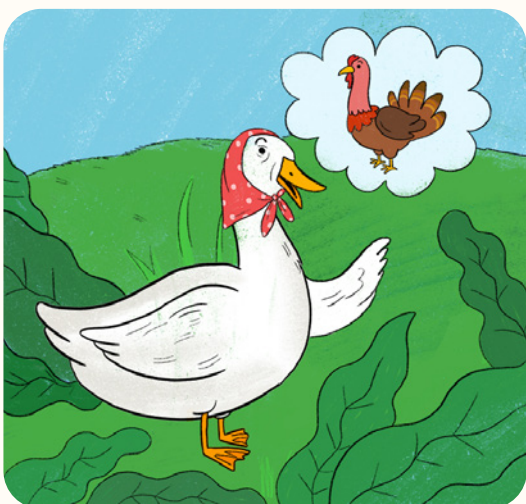
Vēlāu pas mamā antī atējo antis senē.

Senē paklausē:

– Kas naujo?

Mama antis liūdņai pasakē:

– Iš vieno kiaušinio
niekaip neišsīrita ančiukas.
Bet kiti ančiukai jau išsīrito.
Pažiūrēk, kokie jie gražūs.

Tada senē atsakē:

– Duok man pažiūrēti tā kiaušinj.
Jei kiaušinis ļabai didelis,
tai turbūt bus ne tavo kiaušinis.
Tai bus kalakuto kiaušinis.

Mama antis parodē senei kiaušinj.

Senė iš karto pasakė:

- Patikėk manim,
tai kalakuto kiaušinis.
Geriau išmesk tą kiaušinį.
Kalakutai bijo vandens.
Kai iš kiaušinio išsiris kalakutas,
negalėsi su juo plaukioti.
Tu negalėsi jo auginti.

Mama antis atsakė:

- Ne, patupėsiu dar truputį.
Jau taip ilgai tupėjau.
Tai galiu dar kelias dienas patupėti.

Senė pasakė:

- Kaip nori!
Ir senė nuėjo.

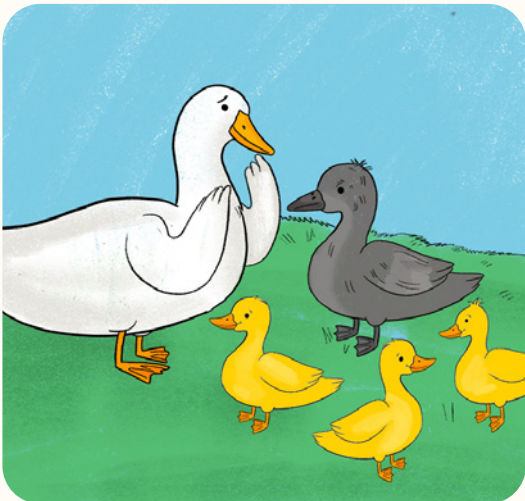
Ančiukas iš didelio kiaušinio

Galiausiai ir iš to didelio kiaušinio išsiritu ančiukas.

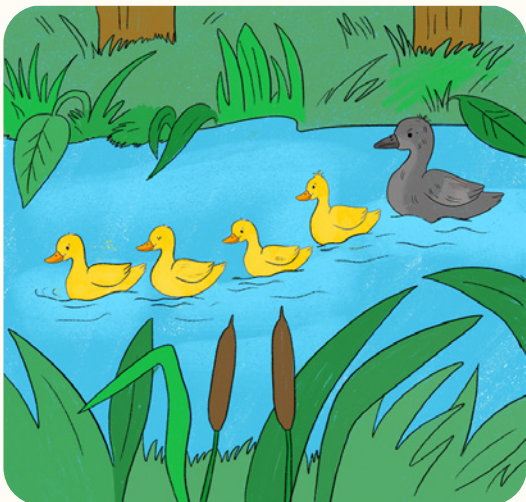
Tik šis ančiukas buvo

- didelis
- ir bjaurus.

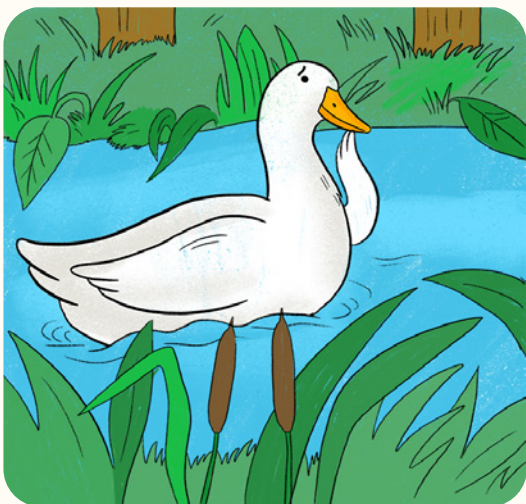

Antis pažiūrėjo į ančiuką ir pasakė:

- Koks didelis ančiukas!
Visai nepanašus į kitus!
Gal jis tikrai kalakuto vaikas?
Tuoj lipsim į vandenį.
Tada pamatysim,
ar jis nebijos vandens.
Jeigu paukštukas plauks,
tai jis ne kalakutas.

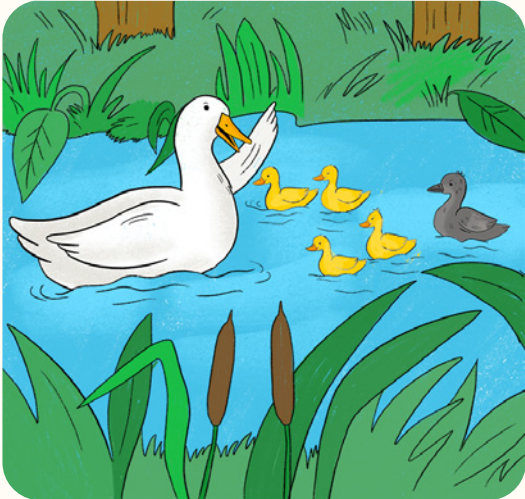

Kitą dieną oras buvo puikus.
Antis su savo ančiukais
nuėjo prie upelio.
Ir visi sulipo į vandenį.
Ančiukai pradėjo gražiai plaukti.
Net ir bjaurus pilkas ančiukas
nuplaukė kartu su visais.

Tada mama antis pagalvojo:
– Ne, čia ne kalakuto vaikas.
Kaip puikiai jis plaukia!
Jis tikras ančiukas.
Iš tikrųjų jis labai gražus.
Reikia tik mokėti
jo grožį pamatyti.

Ančiukai su mama iškeliauja

Galiausiai mama antis
savo vaikams pasakė:

– Einam.

Aš jums parodysiu pasaulį.

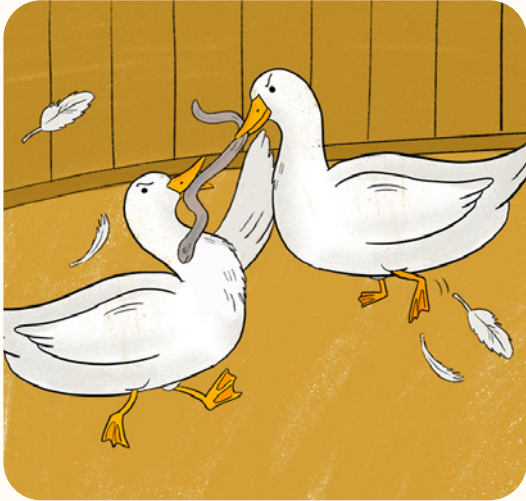
Nuvesiu jus į paukštyną.

📖 Paukštynas yra vieta,
kurioje žmonės
augina paukščius.

Paukštyne gyvena:

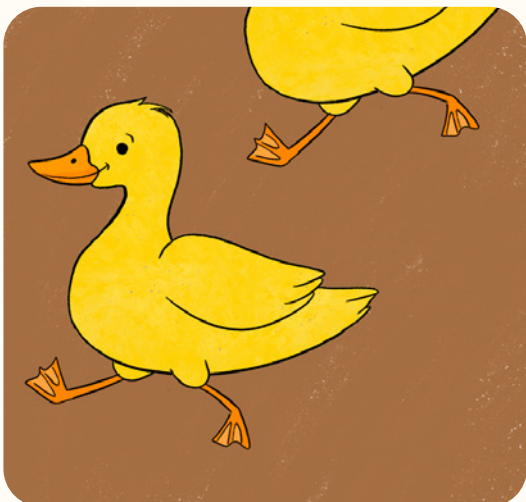
- antys,
- vištos,
- kalakutai
- ir kiti naminiai paukščiai.

Taigi mama antis su savo ančiukais
nuėjo į paukštiną.
Ten gyveno daug kitų ančių.
Dabar paukštyne buvo triukšminga.
Antys mušėsi dėl ungurio.

📖 Ungurys yra žuvis,
panaši į gyvatę.

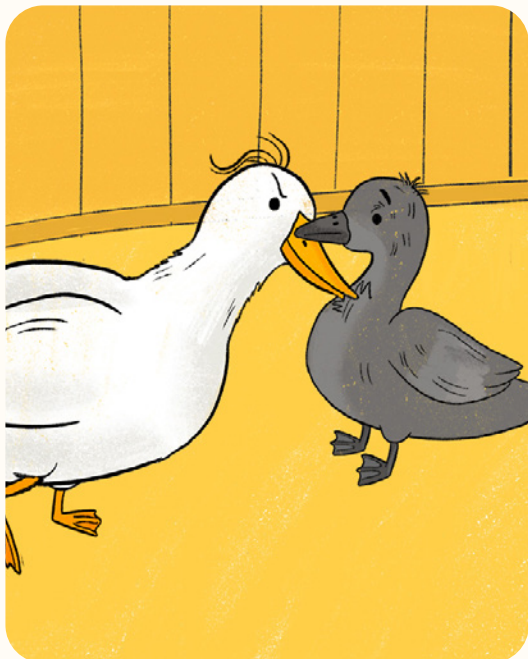
Bet galiausiai ungurį pasiėmė katė.

Tada mama antis pasakė ančiukams:

- Eikite pasisveikinti
su ta sena antimimi.
Ji čia vyriausia.
Eikite gražiai.
Sudėkite kojytes
kaip galima plačiau.

Bjauriajam ančiukui sunku

Ančiukai plačiai sudėjo kojytes
ir nuėjo pas senę.

Kai ančiukai ėjo,
kitos antys į juos žiūrėjo.

Jos kalbėjo:

– Kam čia tų ančiukų dar reikia?

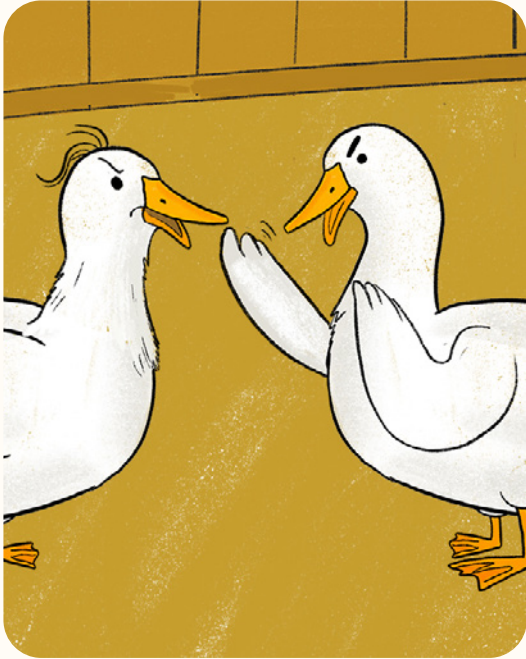
Ir taip mūsų daug.

Ir dar vienas ančiukas bjaurus.

Tada viena antis

pribėgo prie bjauriojo ančiuko.

Ta antis įžnybė bjauriajam ančiukui
į kaklą.

Mama antis supyko.

Ji pasakė:

- Prašau nežnaibyti
mano ančiuko.

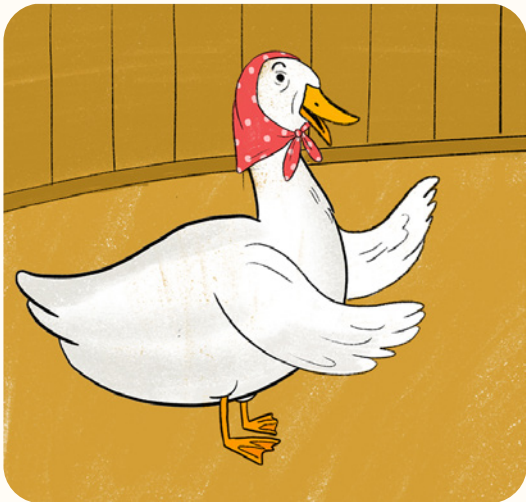
Juk jis nieko blogo nedaro.

O artis, kuri įžnybė ančiukui,
paklausė:

- O kodėl jis toks didelis?
Kodėl jis toks nepanašus į kitus?

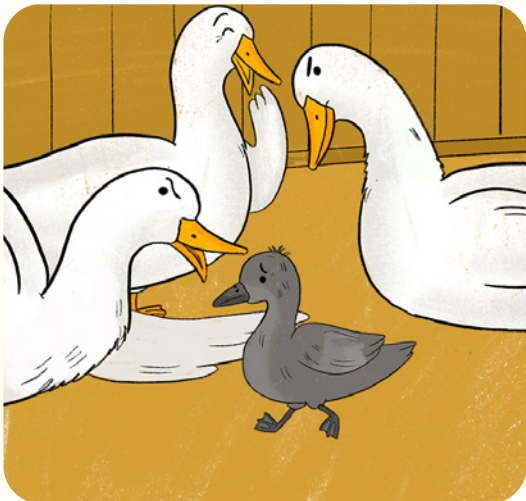
Mama artis pasakė:

- Taip, jis negražus.
Bet jis labai geras ančiukas.
Jis puikiai plaukia.
Pamatysit, jis bus stiprus.
Jam gyvenime seksis.

Tada senė artis pasakė:

- Kiti ančiukai labai gražūs.
Gyvenkite čia.

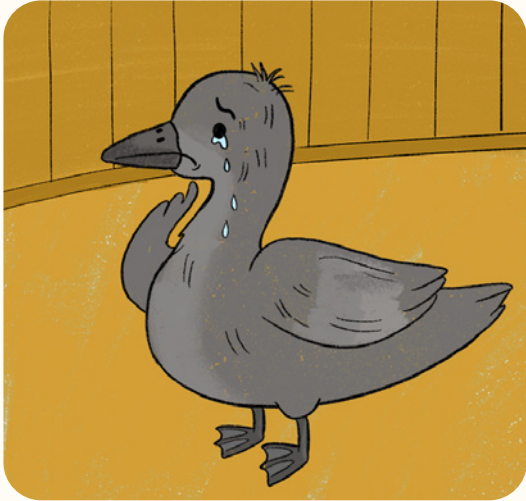
Ančiukai ir gyveno paukštyne.

Bet visi juokėsi iš bjauriojo ančiuko.

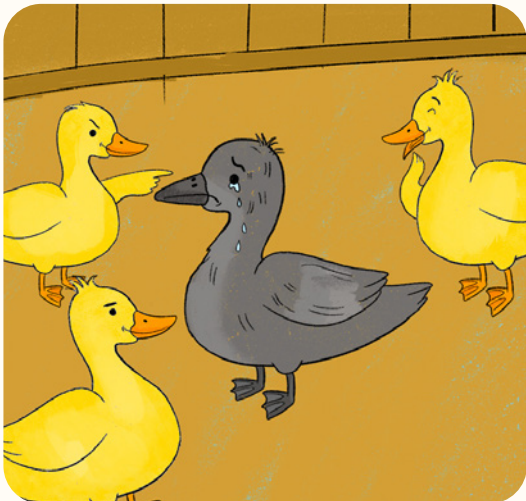
Kiti paukščiai jį stumdė ir žnaibė.

Visi šaukė:

- Jis per didelis!

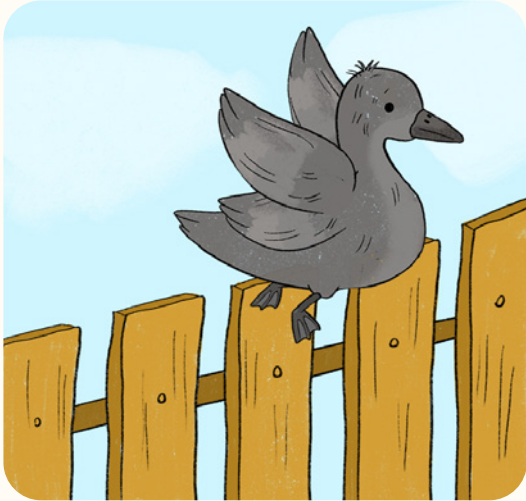

Bjaurusis ančiukas liūdėjo.
Jam buvo liūdna,
kad kiti iš jo juokiasi.
Ančiukui norėjosi verkti.

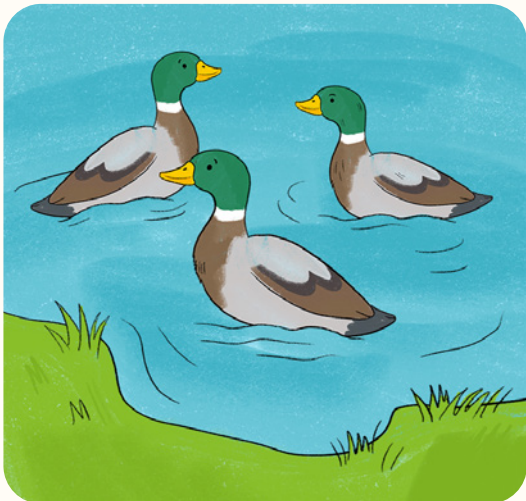

Vėliau buvo tik blogiau.
Net sesės pyko ant bjauriojo ančiuko,
kad jis toks negražus.
Sesės jam sakė:
– Būtų gerai,
kad katinas tave pagautų.
Katinas galėtų suvalgyti tave.

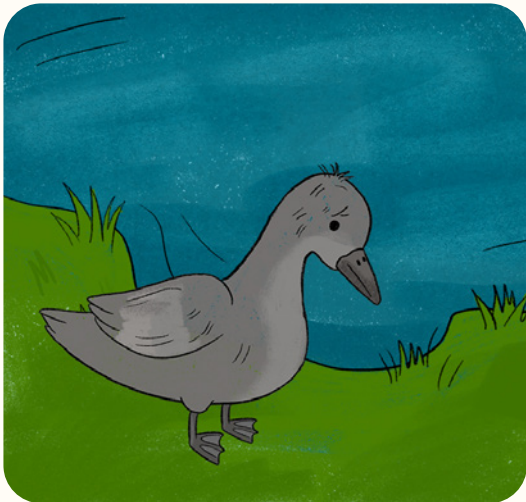
Bjaurusis ančiukas pabėga

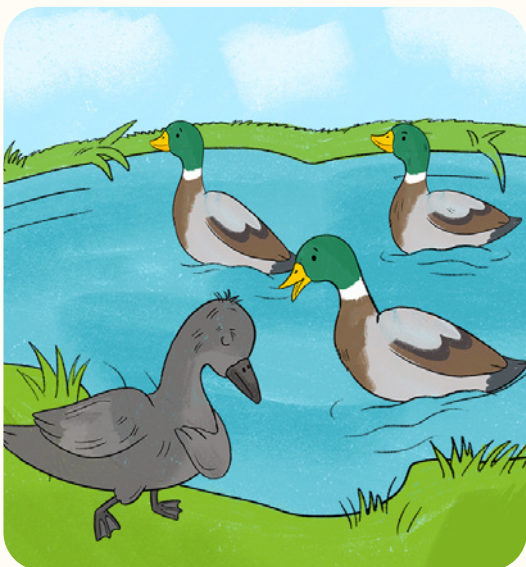
Ančiukui buvo labai liūdna.
Todėl jis nusprendė
pabėgti iš paukštyno.
Jis perskrido tvorą ir pradėjo bėgti.
Bėgdamas jis galvojo:
– Viskas dėl to,
kad aš toks bjaurus.

Galiausiai bjaurusis ančiukas
pribėgo didelę balą.
Joje gyveno laukinės antys.
 Laukinės antys yra antys,
kurios laisvai gyvena gamtoje.
Jos negyvena paukštyne.

Šalia šios balos
ančiukas tupėjo visą naktį.
Jis buvo pavargęs po kelionės.
Ančiukui buvo liūdna.

Ryte laukinės antys
pamatė bjaurų ančiuką.
Viena antis klausė kitos:
– Koks čia paukštis?
O ančiukas sveikinosi su antimis.
Laukinės antys sakė:
– Niekada nematėme
tokio bjauraus paukščio.
Bet laukinės antys leido ančiukui
pagyventi prie jų balos.

Medžiotojai

Taip ančiukas išbuvo prie balos dvi dienas.

Kol kitą dieną čia atėjo medžiotojai. Medžiotojai pradėjo šaudyti į laukinius paukščius.

Prie balos atbėgo ir medžiotojų šunys. Ančiukui buvo labai baisu.

Staiga ančiukas pamatė prieš save šunį.

Šuo buvo didelis.

Jis pažiūrėjo į ančiuką.

Šuo norėjo griebti ančiuką savo baisiais dantimis.

Bet staiga šuo apsisuko ir nubėgo.

Ančiukas truputį nurimo.

Jis pagalvojo:

– Ačiū Dievui.

Aš toks bjaurus.

Net šuo nenori manęs liesti.

Taip ančiukas tyliai ir tupėjo,
kol medžiotojai išėjo.

Kai aplink buvo ramu,

ančiukas pradėjo bėgti.

Jis bėgo taip greitai, kaip galėjo.

Trobelė miške

Kai ančiukas bėgo,
prasidėjo baisi audra.
Ančiukui buvo sunku toliau bėgti.

Jis miške pribėgo seną trobelę.

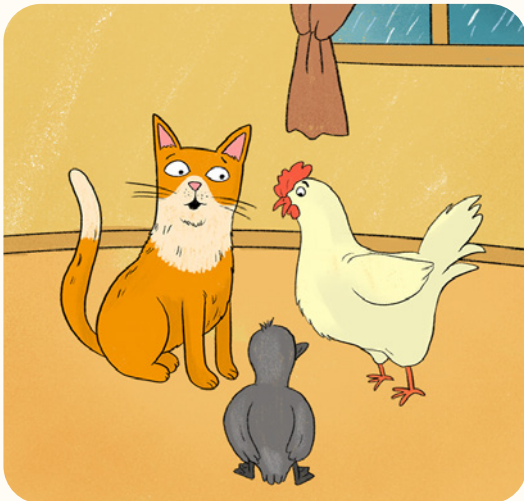
 Trobelė yra mažas
medinis namas.

Audra darėsi vis baisesnė.

Todėl ančiukas įlindo į trobelę.

Trobelėje gyveno senelė.
Senelė augino vištytę ir katinuką.
Senelė mylėjo vištytę ir katinuką
kaip savo vaikus.

Rytą vištytė ir katinukas
pamatė ančiuką.
Katinukas pradėjo miaukti.
O vištytė pradėjo kudakuoti.

📖 Kudakavimas yra garsai,
kuriuos skleidžia vištos.

Senelė juos išgirdo ir paklausė:

– Kas atsitiko?

Ir tada senelė pamatė ančiuką.

Senelė jau sunkiai matė.

Jai pasirodė,

kad ančiukas yra didelė antis.

Senelė apsidžiaugė ir pasakė:

Kaip gerai!

– Dabar aš turėsiu antį

ir anties kiaušinių!

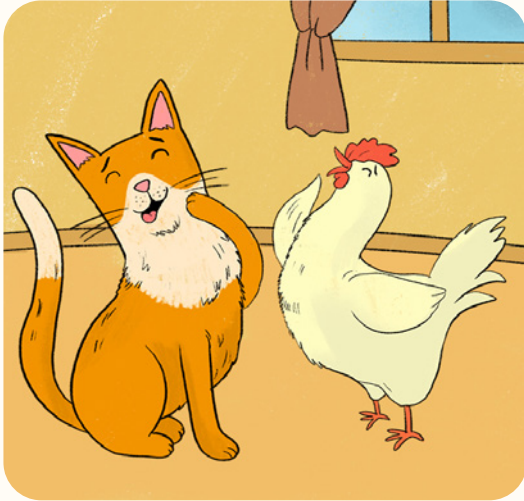
Taigi senelė pradėjo maitinti ančiuką.

Ji laukė,

kol ančiukas pradės dėti kiaušinius.

Bet ančiukas negalėjo dėti kiaušinių.

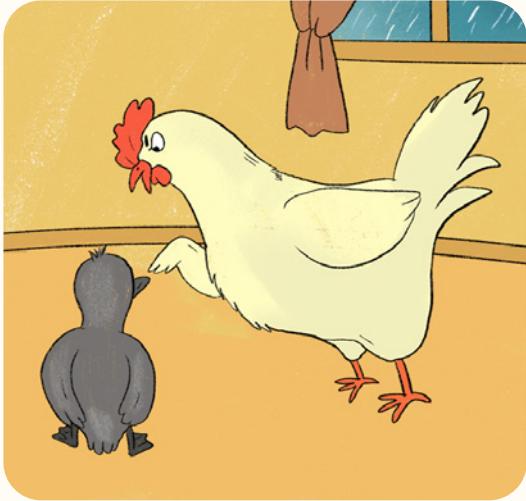
Todėl močiutė kiaušinių nesulaukė.

Katinukui ir vištytei
ančiukas labai nepatiko.
Katinukas senelės namuose
jautėsi kaip ponas.
O vištytė jautėsi kaip ponia.
Jie buvo pasipūtę
ir sau patys svarbiausi.
Katinukas ir vištelė šaipėsi iš ančiuko.
Dėl to ančiukui buvo liūdna.

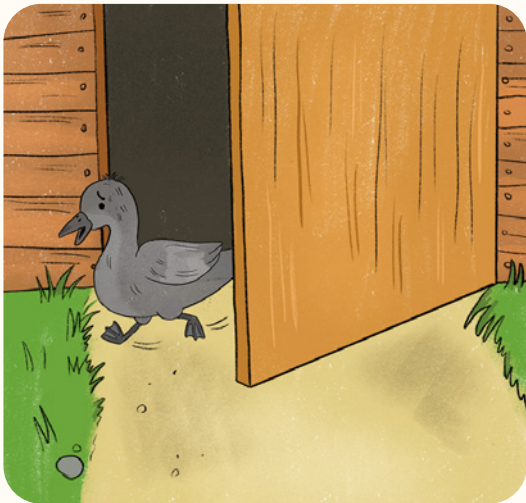

Vieną dieną pro atidarytas duris
papūtė vėjas.
Ančiukas užuodė lauko orą.
Ir saulutė švietė pro duris.
Ančiukas užsinorėjo į lauką.
Jis labai norėjo paplaukioti vandenyje.
Apie savo norą
jis papasakojo vištytei.

Vištytė piktai pasakė ančiukui:

- Ką čia sugalvojai?
Tu nieko neveiki.
Dėk kiaušinius kaip aš.
Arba murk kaip katinukas.
Tada gal mažiau galvosi.

Ančiukas tik pasakė:

- Jūs nesuprantate manęs!
Turbūt man reikia iš čia išeiti.

O vištytė atsakė:

- Laimingos kelionės!
Ir ančiukas pabėgo.

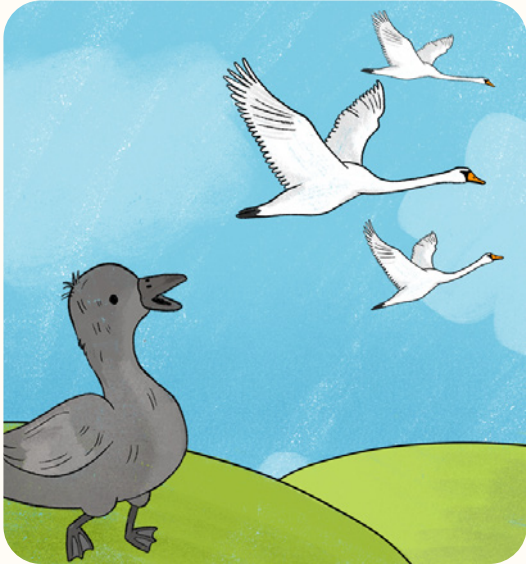
Ruduo

Ančiukas apsigyveno lauke.
Jis plaukiojo vandenyje.
Prasidėjo ruduo.
Darėsi šalta.

Vieną vakarą ančiukas pamatė,
kaip iš miško skrenda daug paukščių.
Ančiukas tokius gražius paukščius
matė pirmą kartą.
Tie paukščiai buvo balti.
Jų kaklai buvo ilgi.
Tie paukščiai buvo gulbės.
Gulbės skrido ten, kur šilta.

O bjaurusis ančiukas nežinojo,
kokie tai paukščiai.

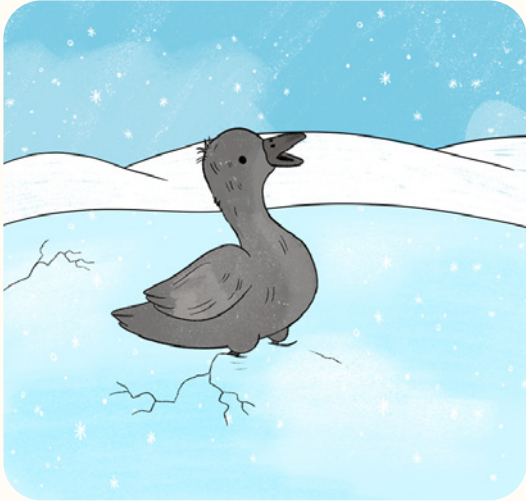
Bet ančiukui šie paukščiai
labai patiko.

Kai žiūrėjo į baltas gulbes,
ančiukas kažką jautė.

Tas jausmas buvo naujas,
bet labai stiprus.

Tik ančiukas dar nesuprato,
ką iš tikrųjų jis jautė.

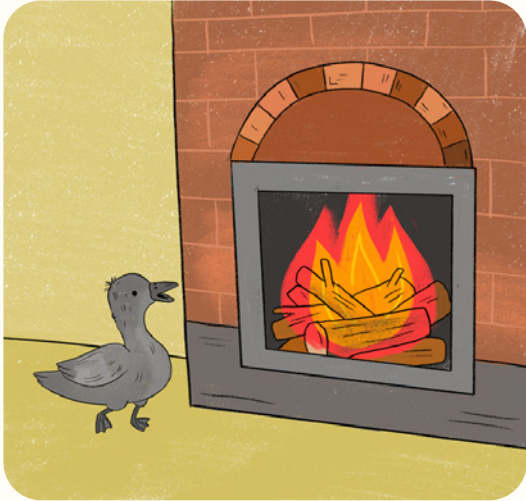
Žiema

Po rudens atėjo žiema.
Kokia ji buvo šalta!
Vanduo pradėjo šalti į ledą.
Ančiukas bandė toliau
plaukioti vandenyje.
Bet vieną dieną jis įšalo į ledą.

Rytą prie sušalusio vandens
atėjo vienas vyras.
Jis pamatė ančiuką.
Vyras ištraukė ančiuką iš ledo.

Tas vyras parsinešė ančiuką namo.
Ten ančiukas sušilo.

Vyras gyveno su žmona ir vaikais.
Tie vaikai norėjo pažaisti su ančiuku.
O ančiukas išsigando vaikų.
Ančiukas bandė pasislėpti nuo jų.
Todėl jis įšoko į puodą su pienu.
Pienas išsitaškė į visas puses.
Šeimininkė tai pamatė.
Ji susiėmė už galvos ir pagalvojo:
– Oi, kas čia buvo?

O ančiukas išsigando šeimininkės.
Todėl jis įšoko į indą su grietine.
Paskui ančiukas šoko į puodą miltų.
Dabar ančiukas buvo išsitepęs:

- grietine,
- pienu
- ir miltais.

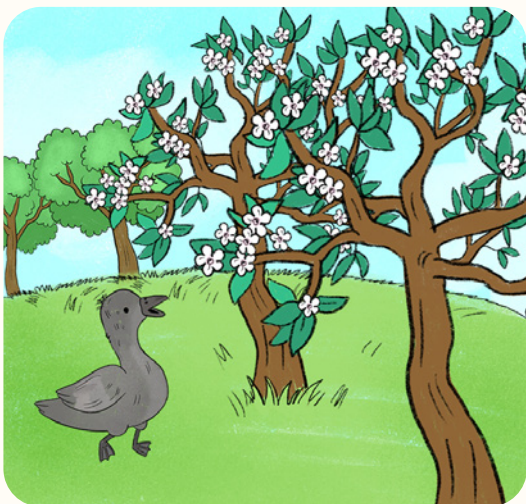

Kaip baisiai dabar atrodė ančiukas!
Šeimininkė ir vaikai
pradėjo gaudyti ančiuką.
Kaip gerai,
kad namų durys buvo praviros.
Ančiukas išbėgo pro duris
ir nugriuvo ant sniego.

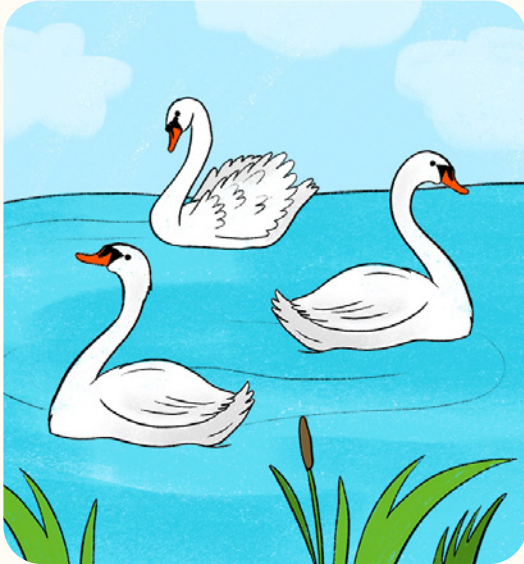
Pavasaris

Sunku papasakoti,
kiek dar blogų dalykų
tą žiemą ančiukui nutiko.
Bet pagaliau prasidėjo pavasaris.
Lauke švietė saulė.
Aplinkui čiulbėjo paukščiai.
Staiga ančiukas pajuto,
kad jo sparnai tapo stiprūs.
Ančiukas juos pajudino
ir nuskrido tolyn.

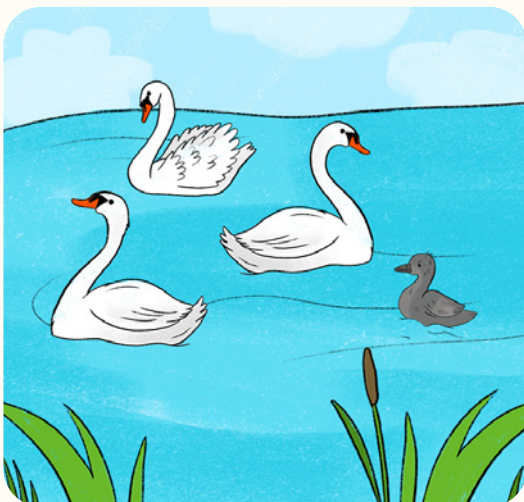
Ančiukas atskrido į didelį sodą.
Sode žydėjo obelys.
 Obelys yra medžiai,
ant kurių auga obuoliai.
Čia buvo taip gražu!

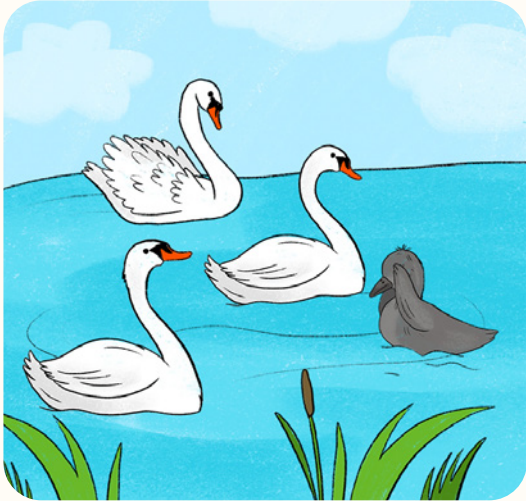
Staiga ančiukas pamatė 3 gulbes.
Jos gražiai plaukiojo vandenyje.
Ančiukas prisiminė,
kad rudenį matė tuos paukščius.
Ir ančiukas pajuto, kad jis kažko ilgisi.

📖 Ilgėtis reiškia norėti būti
su kuo nors
ar kur nors, kur gera,
bet kur buvai labai seniai.

Tik ančiukas pats nesuprato,
ko jis ilgisi.

Tada ančiukas nusprendė:
– Plauksiu aš pas tuos paukščius.
Žinau, kad jie mane muš.
Bet tiek man blogo nutiko.
Aš nieko nebebijau.
Ir ančiukas pradėjo plaukti
prie gražiųjų gulbių.

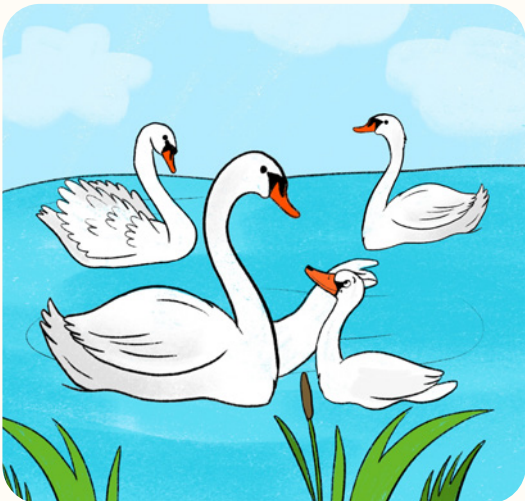

Gulbės pamatė bjaurųjį ančiuką.
Tada gulbės pradėjo plaukti
priešais jį.
Ančiukas išsigando.
Jis pasakė gulbėms:
– Muškit mane!

Ančiukas pamato save

Ir ančiukas palenkė savo galvelę.
Jis pažiūrėjo į vandenį.
O tame vandenyje kaip veidrodyje
ančiukas pamatė save.
Tik dabar jis matė ne bjaurų ančiuką,
o gražų gulbiną.
Bjaurusis ančiukas
iš tikrųjų buvo gulbinas.
Jis gimė ančių šeimoje.
Bet jo kiaušinis buvo gulbės.

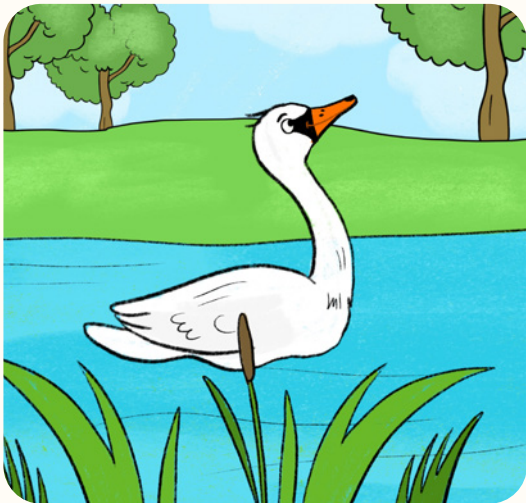

Didelės gulbės plaukiojo aplink jį.
Gulbės švelniai glostė jauną paukštį.
Tą paukštį anksčiau vadinome
bjauriuoju ančiuku.
O dabar šį paukštį vadinsime
gražiuoju gulbinu.
Gražusis gulbinas po sunkių dienų
jautėsi labai laimingas.

Aplinkui vaikščiojo vaikai ir šaukė:

- Štai, atskirdo dar viena gulbė.
Ji gražiausia iš visų.

Gražusis gulbinas

ištiesė savo ilgą kaklą.

Jis laimingas pasakė:

- Kai buvau bjaurusis ančiukas,
aš tikrai nebuvo toks laimingas!

Hansas Kristianas Andersen
Drąsus alavinis kareivėlis

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Ruslanas,
- Adas,
- Mantvydas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

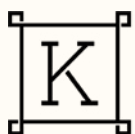

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

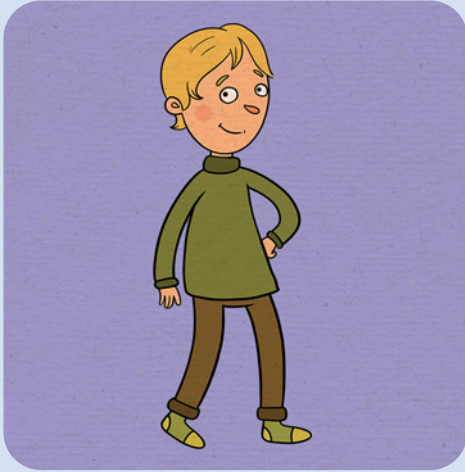
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

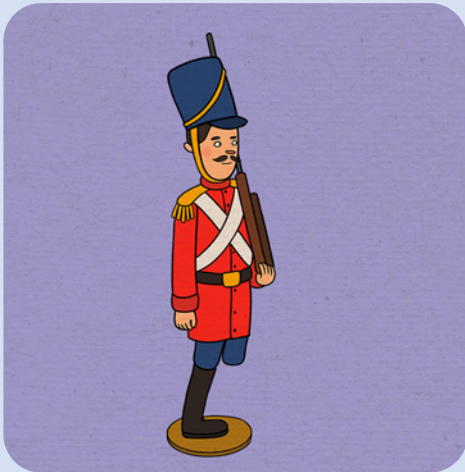

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Pasakos veikėjai:

Berņiukas

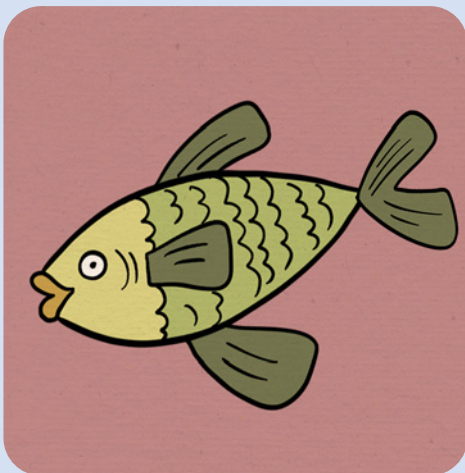
Alavinis kareivēlis

Popierinē šokēja

Žiurkė

Žuvis

Virėja

Gimtadienio dovana

Berņiukas ģimtadienio proġa
gavo dēzute.

Jis pasižiūrējo, kas yra dēzute viduje
ir labai apsidžiaugė.

Berņiukas laimingas sušuko:

– Alaviniai kareivėliai!

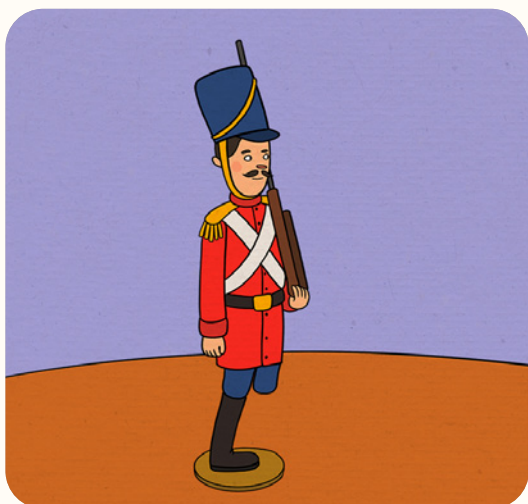
 Alavas yra metalo rūšis.

Pavyzdžiui geležis, aliuminis,
sidabras taip pat yra metalo rūšys.

Dēzute viduje buvo

25 alaviniai kareivėliai.

Beveik visi kareivėliai buvo vienodi.

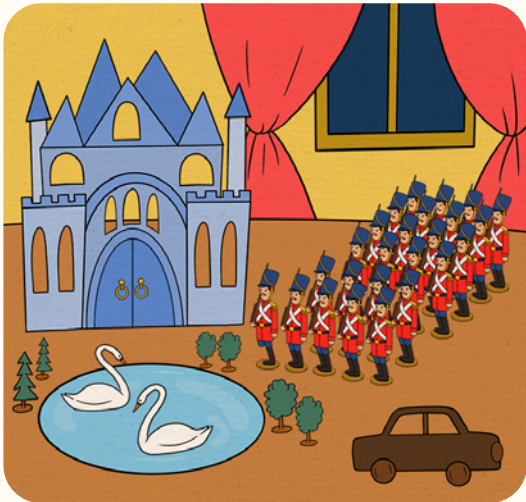

Bet vienas kareivėlis atrodė kitaip
nei visi.

Šis kareivėlis turėjo tik vieną koją.

Pasirodo, jį gamino paskutinį ir kojai
pritrūko alavo.

Popierinė šokėja

Berniukas pastatė kareivėlius
žaidimų kambaryje ant stalo.
Ant šio stalo buvo daug kitų žaislų.
Ten stovėjo ir labai graži
popierinė pilis.
Šalia pilies buvo ežeras su gulbėmis.
O aplink ežerą augo maži medeliai.

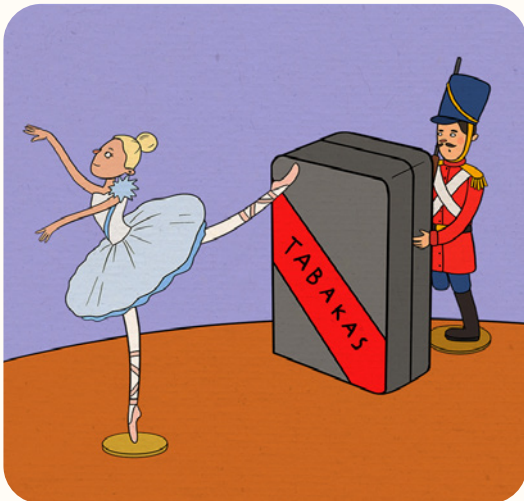
Pilies durys buvo atidarytos.
Prie durų stovėjo maža graži mergaitė.
Ji buvo iškirpta iš popieriaus,
kaip ir pilis.
Ant mergaitės peties buvo šviesiai
mėlynas kaspinas.
O kaspine buvo didelis blizgutis,
kuris buvo panašus į žvaigždę.
Ši popierinė mergaitė buvo šokėja.
Jos rankos buvo ištiestos į priekį.
O mergaitė stovėjo tik ant vienos kojos.
Kita jos koja buvo pakelta aukštai.

Alavinis kareivėlis, pamanė,
kad šokėja turi tik vieną koją.
Kaip ir jis turėjo tik vieną koją.

Jis pagalvojo:

- Ši šokėja galėtų būti mano žmona!
Tačiau turbūt tai yra neįmanoma.
Juk ji gyvena pilyje.
O aš gyvenu paprastoje dėžutėje
su kitais kareivėliais.
Bet norėčiau su ja susipažinti.

Alavinis kareivėlis pasislėpė
už tabako dėžutės.

Jis norėjo geriau matyti
šią gražią šokėją.

Žaislų žaidimai naktį

Vakare berniukas visus kareivėlius
sudėjo atgal į dėžutę.

Namuose pasidarė tylu.

Žmonės nuėjo miegoti.

O žaislai atgijo ir pradėjo žaisti.

Jie:

- kariavo,
- ėjo vieni pas kitus į svečius
- ir padarė šventę.

Visi žaislai:

- žaidė,
- dūko
- ir triukšmavo.

Tik alavinis kareivėlis

ir popierinė šokėja nejudėjo.

Šokėja stovėjo sustingusi,

o kareivėlis žiūrėjo į ją.

Laikrodis išmušė dvyliktą valandą.
Staiga atsidarė tabako dėžutės
dangtelis.

O iš dėžutės išsoko juodas
pabaisiukas.

Jis subarė alavinį kareivėlį:

– Ei, kareivi,
nustok taip žiūrėti į šokėją!

Tačiau kareivėlis apsimetė,
kad jis negirdi pabaisiuo
ir toliau žiūrėjo į šokėją.

Jis kareivėliui paslaptینگai pagrasino:

– Na palauk.
Pamatysi, kas tau nutiks rytoj.

Kareivėlis iškrenta pro langą

Ryte berniukas atsikėlė ir atėjo žaisti į žaidimų kambarį.

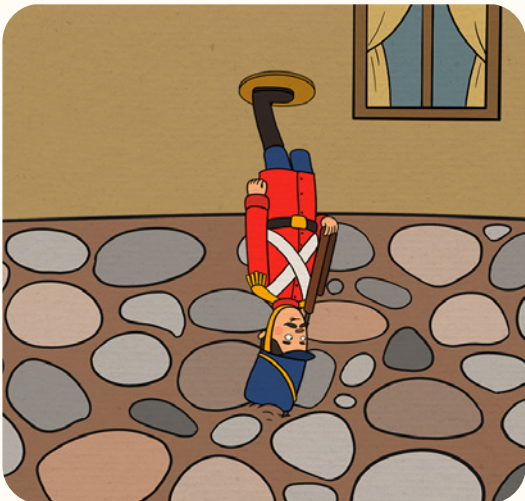
Jis pastatė kareivėlį prie lango ant palangės.

Staiga papūtė stiprus vėjas ir langas atsidarė.

Gal tai buvo pabaisiuoko išdaiga?

O gal kaltas vėjas?

Kad alavinis kareivėlis iškrito pro langą žemyn į lauką.

Kaip greitai žemyn krito kareivėlis!

Jis nukrito žemyn galva iš 3 aukšto.

Kareivėlio kepurė ir šautuvas įstrigo žemėje.

O koja buvo iškelta į viršų.

Tarnaitė ir berniukas nusileido
žemyn ieškoti kareivėlio.
Jie ieškojo, ieškojo jo,
bet nerado.
Kareivėlis visą tą laiką tylėjo.
Todėl tarnaitė ir berniukas
jo nepastebėjo.
Tačiau kareivėlis manė,
kad kariui rėkauti negalima.

Kareivėlis iškrenta pro langą

Pradėjo stipriai lyti.
Vandens prilijo labai daug.
Visur buvo vien balos.
Po lietaus 2 berniukai
išėjo žaisti į lauką.
Jie rado kareivėlį įsmigusį žemėje.
Berniukai padarė valtį iš laikraščio.
Paskui į tą popierinę valtį
jie įdėjo kareivėlį.
O tada paleido valtį su kareivėliu
plaukti vandens grioviu.

Po lietaus griovyje buvo daug
vandens.
Jis tekėjo labai greitai.
Popierinė valtis su kareivėliu stipriai
siūbavo ir visaip sukiojosi bangose.
Kareivėlis vos laikėsi
ant savo vienos kojos.
Tačiau jis visą laiką išliko drąsus
ir žiūrėjo tiesiai.

Greitai valtis įplaukė
į ilgą tunelį po tiltu.
Jame buvo labai tamsu.
Tunelyje pasirodė didelė baisi
žiurkė.

Ji piktai sušuko kareivėliui:

– Ar turi pasą?

Parodyk!

Bet kareivėlis ir toliau tylėjo.

Supykusi žiurkė įšoko į vandenį
ir ėmė vytis valtį.

Tačiau ji nespėjo pavyti kareivėlio.

Vandens srovė vis stiprėjo ir stiprėjo.

Popierinė valtis plaukė vis greičiau.

Valtis ėmė sukti.

Per valtį kraštus

į vidų tekėjo vanduo.

Kol galiausiai popierius,

iš kurio buvo padaryta valtis,

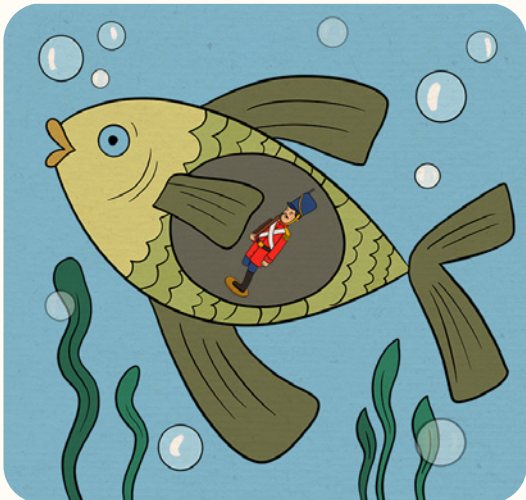
pradėjo tirpti.

Valtis suplyšo.

Kareivėlis atsidūrė vandenyje.

Jis pradėjo skęsti.

Kareivėlį suvalgo žuvis

Vandenyje kareivėlį suvalgė žuvis.
Kaip tamsu ir baisu buvo jos pilve!
Bet alavinis kareivėlis išliko drąsus.
Jis ramiai gulėjo žuvies pilve.

Netrukus žuvis nustojo judėti.
Pasirodo, žvejys sugavo žuvį,
kurios pilve buvo alavinis kareivėlis.
Paskui žvejys pardavė šią žuvį virėjai.
Taip žuvis pateko į virtuvę.

Virėja prapjovė žuvį.

Ji sušuko:

– Žiūrėk, alavinis kareivėlis!

Taip kareivėlis vėl pamatė šviesą.

Virėja nunešė kareivėlį

į vaikų kambarį.

Ji pastatė kareivėlį ant stalo.

Ir ką jūs manote!

Įvyko stebuklas!

Tai buvo tas pats kambarys,

pro kurio langą kareivėlis iškrito.

Jis matė tuos pačius žaislus.

Ten buvo ir gražioji šokėja

su aukštai iškelta koja.

Kareivėlį visa tai labai sujaudino.

Jis vos neapsiverkė.

Tačiau juk kareiviui negalima verkti,

todėl jis tik tylėjo ir žiūrėjo į šokėją.

Kareivėlis patenka į ugnį

Netikėtai vienas mažas berniukas
pačiupo kareivėlį
ir įmetė jį į ugnį.
Niekas nežino, kodėl jis taip padarė.
Galbūt juodasis pabaisiukas dėl to
kaltas?

Gal jis užbūrė kareivėlį?

Kareivėlis stovėjo ugnies liepsnose.
Jam buvo labai karšta.

Akimirką kareivėlis susimąstė:

- Gal tai meilė mane
taip stipriai degina?

Kareivėlio dažai nubluko.

Gal dažai nubluko nuo ilgos kelionės?

O gal nuo liūdesio?

Alavinis kareivėlis ir toliau žiūrėjo
į popierinę šokėją.

Ji taip pat žiūrėjo į kareivėlį.

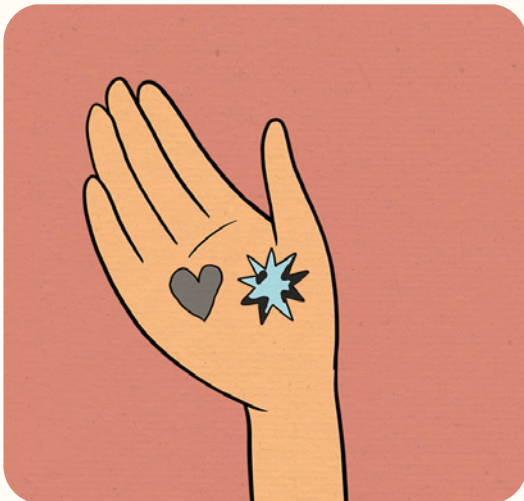
Kareivėlis ugnyje ėmė tirpti.

Tačiau jis ir toliau vis drąsiai
stovėjo tiesiai.

Kareivėlis patenka į ugnį

Staiga kambario durys atsidarė.
Vėjas nupūtė nuo stalo
popierinę šokėją.
Ji įkrito tiesiai į ugnį
pas alavinį kareivėlį.
Šokėja užsidegė ir jos nebeliko.
Kartu su ja ugnyje ištirpo
ir alavinis kareivėlis.

Kitą dieną tarnaitė
ugnies vietoje tarp pelenų
Rado mažą alavo gabalėlį.
Jis buvo panašus į širdelę.
Tarnaitė taip pat rado
ir šokėjos kaspino blizgutį.
Jis buvo juodas nuo ugnies.

Hansas Kristianas Andersen
Mergaitė su degtukais

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Adas ir Gytis.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

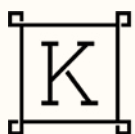

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

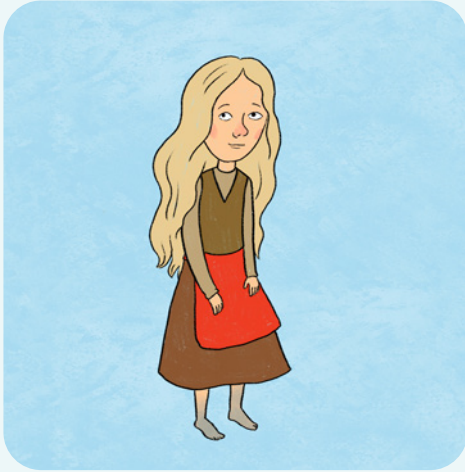
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

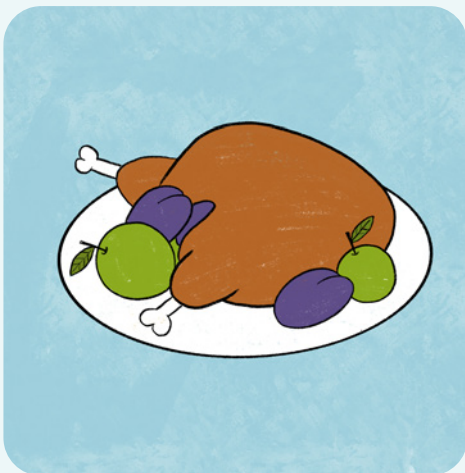

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Svarbiausi pasakos veikėjai:

Mergaitė

Kepta žąsis

Mergaitės močiutė

Maža mergaitė

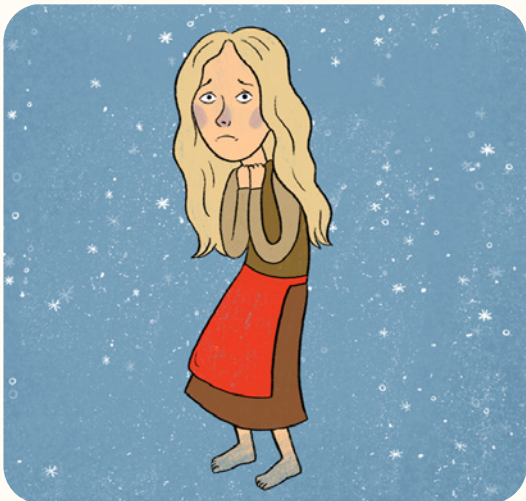
Lauke buvo šalta.
Snigo ir darėsi tamsu.
Buvo gruodžio 31 diena.
Tai buvo paskutinis metų vakaras.

Tą vakarą gatve ėjo maža mergaitė.
Mergaitė neturėjo pinigų
geriems drabužiams.
Ji buvo be kepurės ir be batų.
Mergaitės kojos
nuo šalčio darėsi mėlynos.

Mergaitė buvo su raudona prijuoste.
Prijuostėje mergaitė nešėsi degtukų.
Vieną dėžutę ji laikė rankoje.
Tuos degtukus mergaitė pardavinėjo
visą dieną.
Bet niekas nenupirko
nė vienos dėžutės.

Mergaitei buvo baisu ir šalta.
Ji net drebėjo.
Į mergaitę žiūrėti buvo liūdna.

Mergaitė gatvėje

Labai snigo.
Ant ilgų šviesių mergaitės plaukų
krito sniegas.
Bet mergaitė toliau ėjo gatve.

Namų languose degė šviesos.
Žmonės kepė žąsis.
Visi laukė Naujųjų metų.

📖 Naujieji metai yra šventė,
kai baigiasi vieni metai
ir prasideda kiti.

Mažoji mergaitė taip pat
apie Naujuosius metus galvojo.

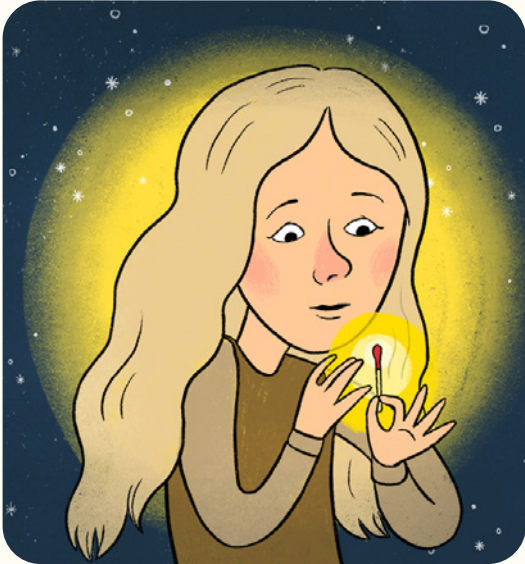

Bet ji negalėjo grįžti namo.
Juk mergaitė nepardavė
nė vieno degtuko.
Dėl to mergaitės tėvas
ją tikrai primuš.

Taigi mergaitė atsisėdo pailsėti.
Ji sėdėjo gatvėje.
Savo nušalusias kojas mergaitė
užsidengė drabužiais.
O jos rankytėms buvo taip šalta,
kad mergaitė negalėjo jų pajudinti.
Mergaitę dabar galėjo sušildyti
tik uždegtas degtukas.

Pirmas degtukas

Iš pradžių mergaitė bijojo
užsidegti degtuką.
Juk degtukus ji turėjo pardavinėti,
o ne deginti.
Bet vėliau ji išsitraukė vieną degtuką
ir jį užsidegė.
Degtuko liepsna
šildė mergaitės rankas.
Ta liepsna buvo didelė ir šviesi.

Mergaitei atrodė, kad tai dega krosnis,
o ne degtukas.
Ta krosnis buvo didelė ir labai graži.
Mergaitę šildė krosnies liepsna.
Jai buvo taip šilta ir gera.
Mergaitė jau norėjo ir savo kojas
prie šios liepsnos pasišildyti.

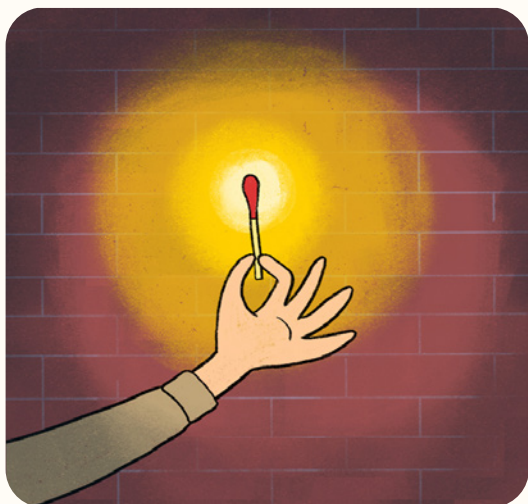

Bet liepsna staiga užgeso.

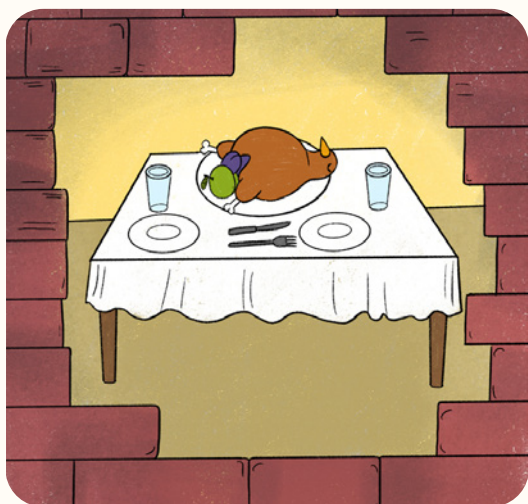
Krosnis išnyko.

Mergaitė liko žiūrėti į sudegusį degtuką.

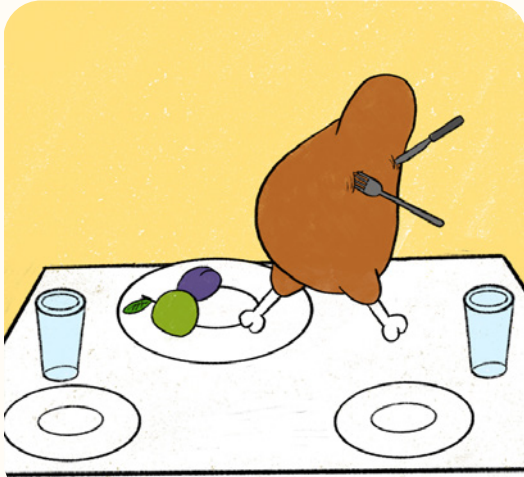
Antras degtukas

Tada mergaitė užsidegė
antrą degtuką.
Degtuko liepsna apšvietė
šalia esančio namo sieną.

Siena tapo permatoma.
Mergaitė matė,
kas vyksta kambaryje.
Ten stovėjo stalas.
Jis buvo apdengtas balta staltiese.
Viduryje stalo gulėjo kepta žąsis.
Žąsis buvo prikimšta obuolių ir slyvų.
Ji labai skaniai kvėpėjo.

O įdomiausia, kad staiga
ta žąsis iššoko iš lėkštės.
Į žąsį buvo įsmeigtas peilis ir šakutės.
Su tuo peiliu ir šakutėmis
žąsis ėjo tiesiai į mergaitę.

Bet čia degtukas vėl užgeso.
Mergaitė nebematė,
kas vyksta kambaryje.
Dabar mergaitė prieš save matė
tik storą, šaltą sieną.

Trečias degtukas

Mergaitė uždegė dar vieną degtuką.
Dabar degtukas apšvietė
gražią Kalėdų eglę.
Tokios didelės ir gražios eglės
mergaitė dar niekada nematė.

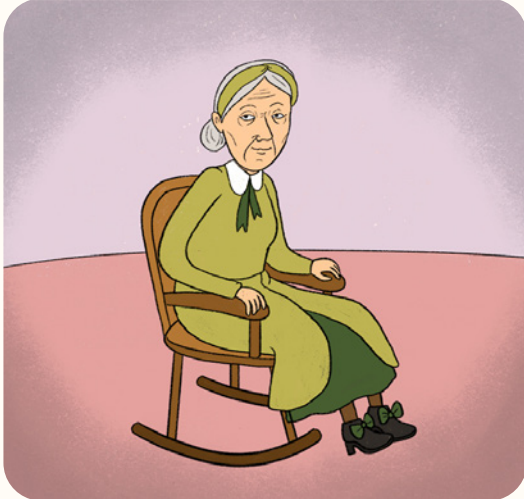
Eglės šakelėse degė labai daug žvakių.
Jų buvo tūkstančiai.
Mergaitė ištiesė rankes.
Ji bandė pasiekti šias žvakes.
Bet staiga degtukas vėl užgeso.

Eglutės žvakės ėmė kilti
aukštyn į dangų.
Galiausiai žvakės pavirto žvaigždėmis.
Jos ryškiai švietė danguje.

Mergaitė staiga pamatė,
kaip viena žvaigždė nukrito.
Ta žvaigždė danguje paliko
šviesos juostą.

Apie krentančias žvaigždes
mergaitėi kažkada pasakojo močiutė.
Močiutė buvo vienintelis žmogus,
kuris mylėjo mergaitę.
Daugiau niekas mergaitės nemylėjo.
Bet dabar močiutė jau buvo mirusi.

Močiutė mergaitėi kažkada pasakojo,
kad kai kas nors miršta,
iš dangaus krenta žvaigždė.
Todėl kai pamatė
krentančią žvaigždę,
mergaitė pagalvojo:
– Turbūt kažkas dabar miršta.

Dar vienas degtukas

Mergaitė užsidegė dar vieną degtuką.

Degtukas apšvietė jos močiutę, kuri mergaitę taip mylėjo.

Močiutė kaip ir anksčiau buvo:

- šviesi,
- rami
- ir mylinti mergaitę.

Mergaitė mirusiai močiutei sušuko:

– Močiute, pasiimk mane pas save!
Aš žinau, kad tu tuoj dingsi.

Kaip dingo:

- krosnis,
- žąsis,
- eglutė.

Nenoriu, kad tu dingtum.

Mergaitė gatvėje

Mergaitė norėjo,
kad močiutė ilgiau pabūtų su ja.
Todėl dabar ji uždegė
visą degtukų dėžutę.
Degtukai degė labai ryškiai.
Pasidarė labai labai šviesu.

Močiutė vis dar buvo čia.
Ji buvo didelė ir labai graži.
Močiutė pasiėmė mergaitę ant rankų.
Dabar jos abi nulėkė aukštai į dangų.
Močiutė ir mergaitė buvo
šviesios ir linksmos.
Ten aukštai, kur jos nulėkė,
nebuvo:

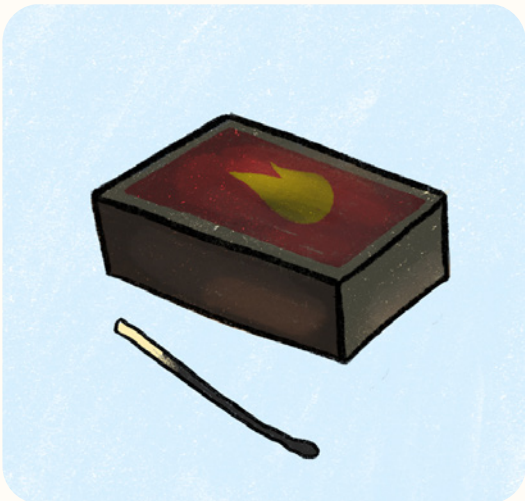
- nei šalčio,
- nei sunkaus gyvenimo be maisto
ar pinigų.

Jos abi dabar buvo pas Dievą.

Šaltas rytas

Išaušo šaltas rytas.
Gatvėje prie namo sienos
sėdėjo vargšė mergaitė.
Mergaitės veidukas buvo sušalęs,
bet jos lūpos šypsojosi.
Sušalusi mergaitė mirė
paskutinę metų naktį.

Naujųjų metų rytą
saulė apšvietė mirusį mergaitės kūnelį.
Mergaitė nejudėjo.
Ji sėdėjo su savo degtukais.
O viena degtukų dėžutė buvo sudegusi.

Pro šalį ėjo žmonės.

Jie kalbėjo:

- Mergaitė turbūt norėjo pasišildyti.

Bet niekas nežinojo:

- kiek gražių dalykų ji vakar matė,
- kaip aukštai
ji su močiute nukeliavo,
- kaip šviesiai
mergaitė ir močiutė
sutiko Naujuosius metus.

Hansas Kristianas Andersen
Nauji karaliaus drabužiai

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Laura,
- Mantvydas,
- Aušrinė.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

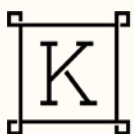

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Svarbiausi pasakos veikėjai:

Karalius yra valdovas.

2 apgavikai.

2 karaliaus padėjėjai.

Karalius mėgsta puošti

Labai seniai gyveno karalius.
Jis labai mėgo puošti.
Karalius turėjo labai daug drabužių.
Per dieną karalius keisdavo
drabužius daug kartų.
Karalius išleisdavo visus pinigus
drabužiams pirkti.

Karalius nesirūpino kareiviais.
Jis retai ėjo į teatrą.
Tačiau karalius mėgo pasipuošti
ir keliauti po miestą.
Mieste jis rodydavo žmonėms
savo gražius drabužius.

Atvyksta 2 apgavikai

Kasdien į karaliaus miestą atvykdavo naujų žmonių.

Kartą į miestą atvyko 2 apgavikai.

Jie prisistatė:

– Mes esame audėjai.

📖 Audėjas yra žmogus,
kuris gamina medžiagą.

Tačiau jie melavo.

Šie 2 žmonės buvo apgavikai.

Jie norėjo:

- apgauti karalių
- ir gauti daug pinigų.

Apgavikai sakė, kad moka pagaminti labai gražią medžiagą.

Tokios medžiagos niekas daugiau neturi.

O iš tos medžiagos pasiūti drabužiai yra:

- gražiausių spalvų
- ir gražiausių raštų.

Tačiau ne visi gali matyti šiuos drabužius.

Drabužių nemato:

- kvailiai
- ir blogi darbuotojai.

Karalius pagalvojo:

– Noriu tokių drabužių!

Jais apsirengsiu ir patikrinsiu, kas yra blogi darbuotojai.

Sužinosiu, kas yra protingi, o kas yra kvailiai.

Apgavikai dirba

Karalius davė apgavikams daug pinigų ir liepė pasiūti drabužius. Dar apgavikai paprašė aukso siūlų. Tuos aukso siūlus apgavikai pavogė. Jie susidėjo siūlus sau į kišenes.

Apgavikai iki nakties dirbo prie staklių.

 Staklės yra aparatas, kuriuo gaminame medžiagas iš siūlų.

Apgavikai garsiai triukšmavo su staklėmis.

Tačiau apgavikai tik apsimetė, kad dirba.

Jų staklės buvo tuščios.

Apgavikų staklėse nebuvo:

- nei siūlų,
- nei medžiagos.

Karalius nori sužinoti

Visas miestas girdėjo apie stebuklingą medžiagą drabužiams. Visi žmonės norėjo sužinoti, kas nematys karaliaus drabužių. Juk tie žmonės, kas nematys, paaiškės, kad yra kvailiai.

Karalius pagalvojo:

- Norėčiau pažiūrėti, ar daug audėjai pagamino medžiagos. O jeigu nematysiu medžiagos? Nenoriu pasirodyti kvailas. Geriau būsiu atsargus ir nusiūsiu ką nors kitą patikrinti medžiagos.

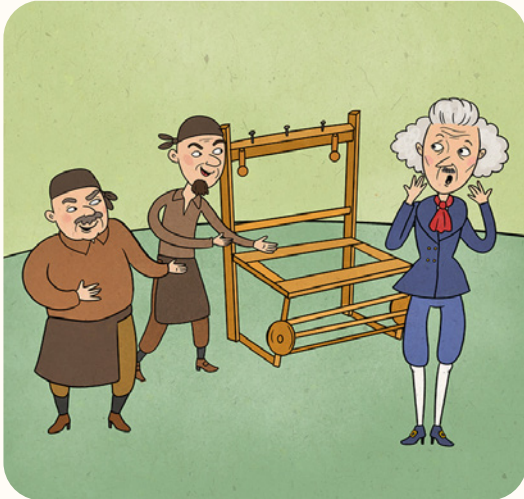

Karalius nusprendė nusiųsti
savo padėjėją.

Padėjėjas buvo:

- senas,
- protingas,
- geras darbuotojas.

Padējējas apžiūri medžiaga

Padējējas atējo į kambarį.
Jame prie staklių dirbo apgavikai.
Jų staklės buvo tuščios.
Apgavai paklausė padėjėjo:
– Ar jums patinka mūsų
medžiagos piešiniai?
Padėjėjau, o spalva, ar patinka?
Ką pasakysite?

Padējējas labai išsigando.
Staklėse jis nieko nematė.
Staklės buvo tuščios.
Padējējas nenorėjo pasirodyti kvailas.
Jis bijojo netekti savo darbo.

Padējējas apgavikams atsakē:

- Labai graži medžiaga!
Kokie gražūs piešiniai!
Kokios gražios spalvos!
Paskysiu karaliui,
kad jūsu medžiaga
man labai patinka.

Antras padėjėjas apžiūri medžiagą

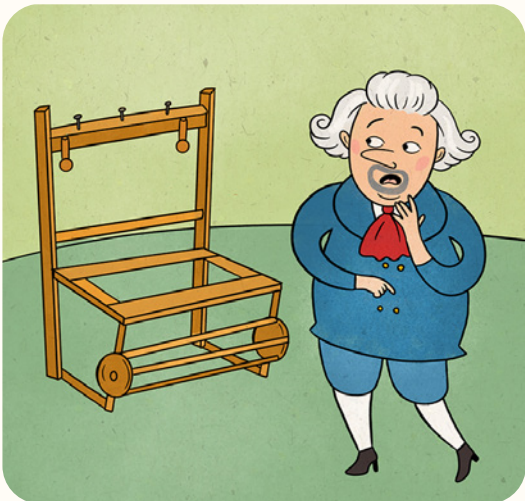

Tam, kad galėtų toliau dirbti, apgavikai pareikalavo:

- dar daugiau pinigų,
- dar daugiau auksinių siūlų.

Apgavikai viską pasiėmė sau.

Jie ir toliau dirbo prie tuščių staklių.

Karalius nusiuntė antrą padėjėją patikrinti medžiagos.

Kaip ir pirmasis padėjėjas, jis tuščiose staklėse medžiagos nematė.

Antrasis padėjėjas

taip pat nenorėjo pasirodyti kvailas.

Jis bijojo netekti darbo.

Antrasis padėjėjas grįžo pas karalių.

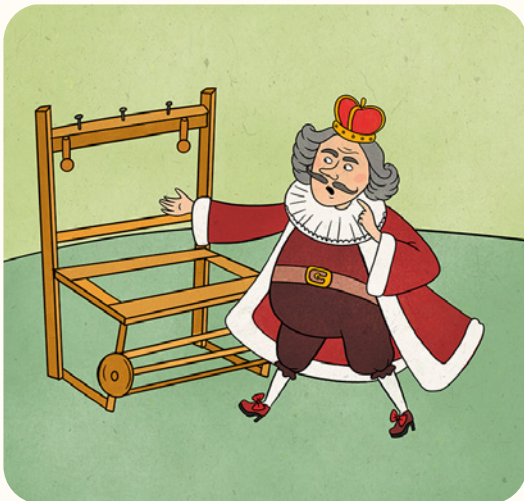
Jis karaliui pasakė:

– Mačiau labai gražią medžiagą!

Karalius apžiūri medžiagą

Dabar karalius pats norėjo pamatyti medžiagą staklėse. Apgavikai pamatė karalių ir pradėjo dar garsiau dirbti prie staklių. Žinoma, jie vaidino, kad dirba. Apgavikų staklės buvo tuščios.

Karalius pažiūrėjo į stakles ir išsigando.

Jis galvojo:

- Juk aš nieko nematau!
- Juk aš nieko nematau!
- Ar aš kvailys?
- Ar aš blogas karalius?

Karalius nematė medžiagos staklėse.

Karalius nenorėjo pasirodyti kvailas.

Jis apgavikams pasakė:

– Tikrai labai graži medžiaga!

Jūsų darbas man patinka.

Karalius nusprendė,

kad nori drabužių

iš apgavikų pagamintos medžiagos.

Šiais drabužiais jis pasipuoš

j šventę.

Karalius puošiasi

Apgavikai visą naktį gamino drabužius:

- išėmė nematomą medžiagą iš staklių,
- karpė orą žirkklėmis,
- siuvo orą be siūlų su adatomis.

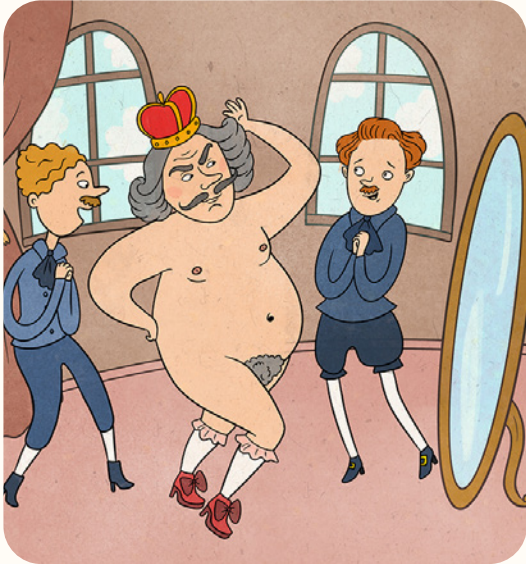

Apgavikai laikė rankas ore, lyg kažką laikydami. Jie rodė karaliui nematomus drabužius.

Apgavikai sakė:

- Karaliau, štai čia yra kelnės, štai čia yra švarkas, štai čia yra apsiaustas. Šie drabužiai yra labai lengvi. Žmogus ant kūno jų nejaučia.

📖 Apsiaustas yra drabužis, kurį prisegame ant pečių.

Karalius nusirengė savo drabužius.

Apgavikai aprengė jį
nematomais drabužiais.

Karalius žiūrėjo į savo atvaizdą
veidrodyje.

Tarnai žiūrėjo į karalių ir gyrė:

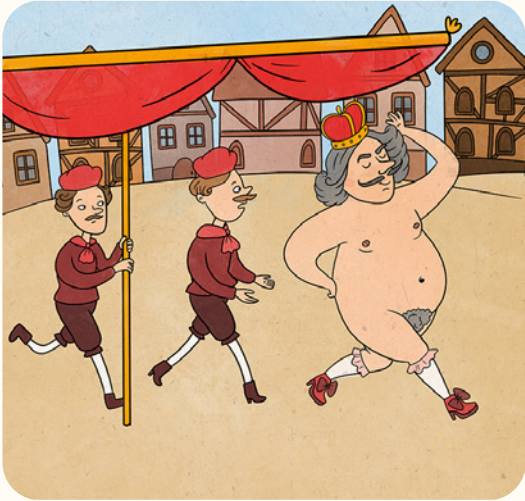
– Karaliau, kaip jums tinka
šie drabužiai!

Kokie gražūs

drabužių raštai ir spalvos!

Labai gražūs drabužiai!

Karalius eina per miestą

Karalius su tarnais ėjo per miestą.

Žmonės žiūrėjo į karalių ir gyrė:

– Kokie gražūs

karaliaus drabužiai!

Kaip šie drabužiai jam tinka!

Niekas nenorėjo sakyti,

kad drabužių nemato.

Niekas nenorėjo pasirodyti kvailiu.

Staiga vienas mažas vaikas sušuko:

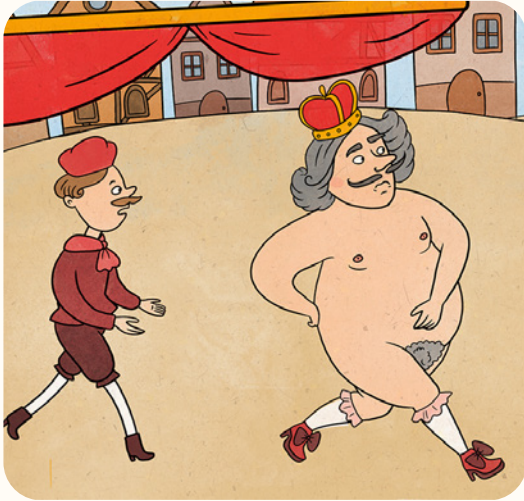
– Žiūrėkite, karalius nuogas!

Jis eina be drabužių!

Žmonės pradėjo kalbėtis:

– Klausykite, ką sako vaikas.

Karalius tikrai nuogas!

Karalius labai nustebo.

Jis suprato, kad vaikas sako tiesą.

Jis yra nuogas.

Tačiau karalius pagalvojo:

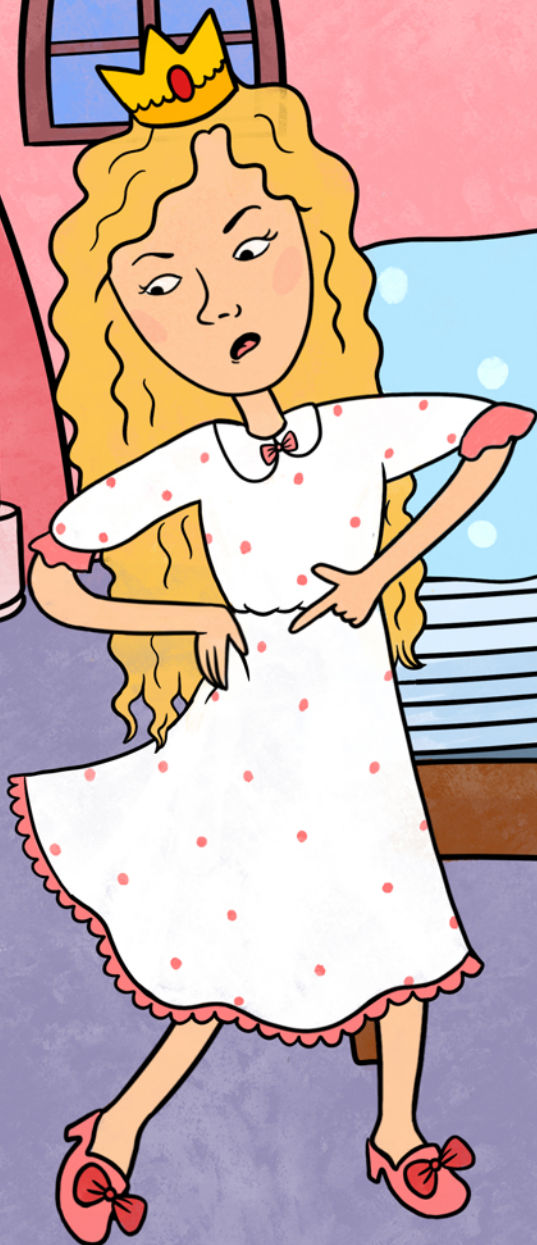
– Vis tiek reikia baigti eiti
per miestą.

Tarnai taip pat ėjo paskui karalių,
apsimesdami, kad jis su drabužiais.

Hansas Kristianas Andersen

Princesē ant žirnio

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Aušrinė,
- Mantvydas,
- Ruslanas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

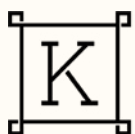

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

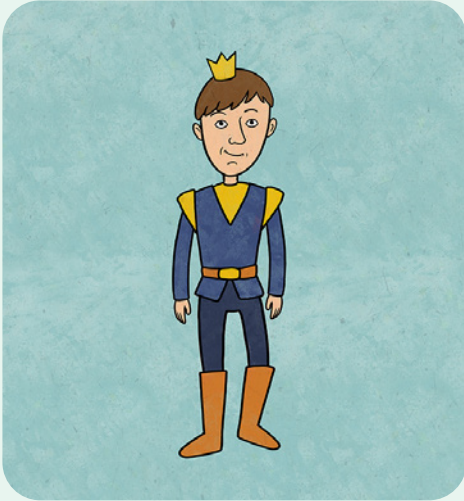
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

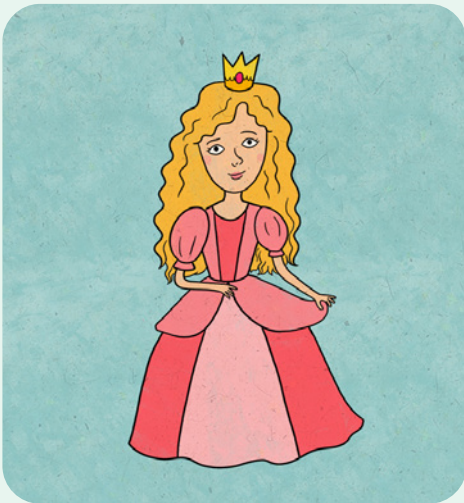

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

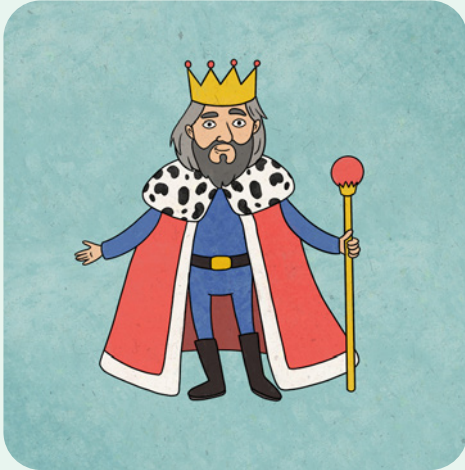
Svarbiausi pasakos veikėjai:

Princas

Princesė

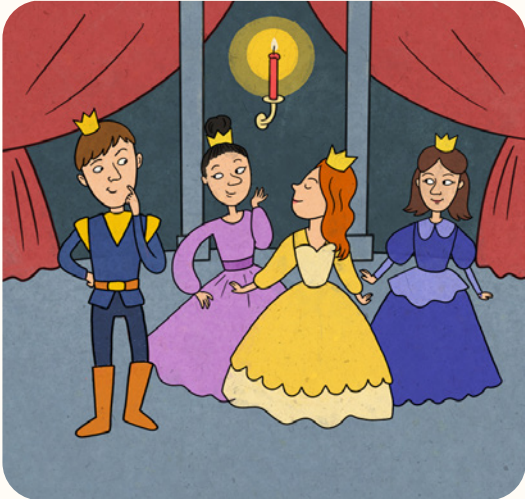

Karalius

Karalienė

Princas neranda žmonos

Kartą gyveno princas.
Jis ieškojo sau žmonos.
Princas norėjo rasti
tikrą princesę.
Jis visur pasaulyje tokios ieškojo,
bet niekur nerado.
Princesių buvo daug,
bet visoms kažko trūko.

Princas grįžo namo liūdnas,
nes niekaip negalėjo išsirinkti
žmonos.
Jis labai norėjo
tikros princesės.

Atvyksta princesė

Vieną vakarą buvo
labai bjaurus oras:

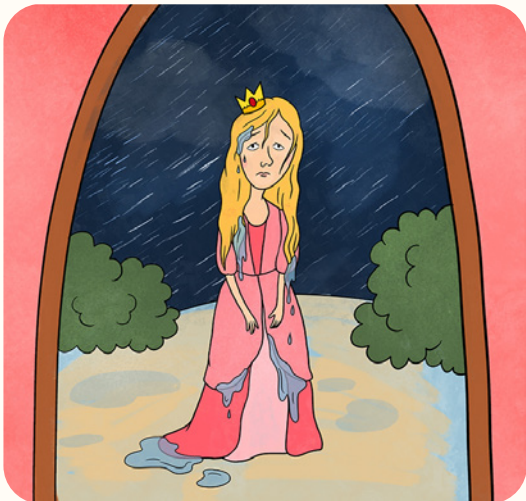
- žaibavo,
- griudėjo griustinis,
- stipriai lijo.

Niekas nenorėjo eiti iš namų.

O tada kažkas

pabeldė į miesto vartus.

Vartų atidaryti nuėjo pats karalius.

Prie miesto vartų stovėjo mergina.

Ji sakė, kad yra princesė.

Mergina neatrodė panaši į princesę.

Ji buvo visa šlapia nuo lietaus.

Šlapi buvo princesės:

- plaukai,
- drabužiai,
- batai.

Princesės išbandymas

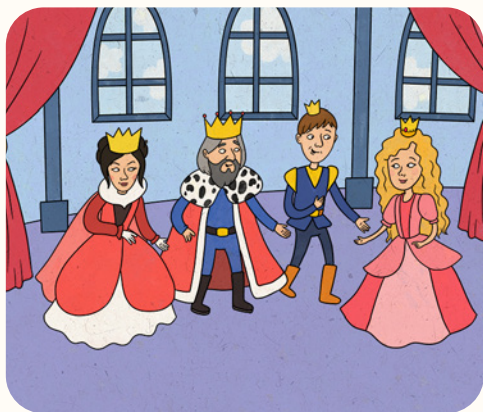

Karalienė norėjo patikrinti, ar mergina yra tikra princesė. Karalienė nuėjo į miegamąjį ir po lovos čiužiniu padėjo žirni. O ant žirnio karalienė uždėjo 20 čiužinių.

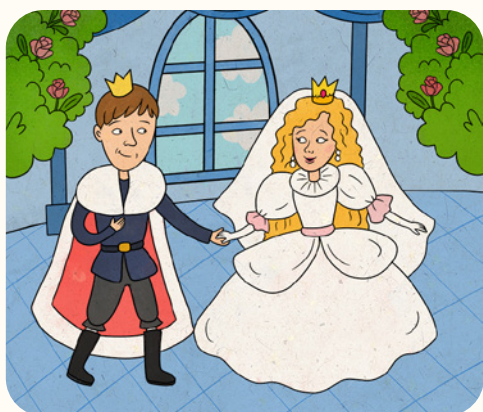

Į tą lovą naktį paguldė princesę. Ryte kažkas princesės paklausė, kaip ji miegojo. Princesė piktai atsakė:
– Labai blogai!
Visą naktį negalėjau miegoti. Kažkoks kietas daiktas trukdė, vis šoną spaudė!

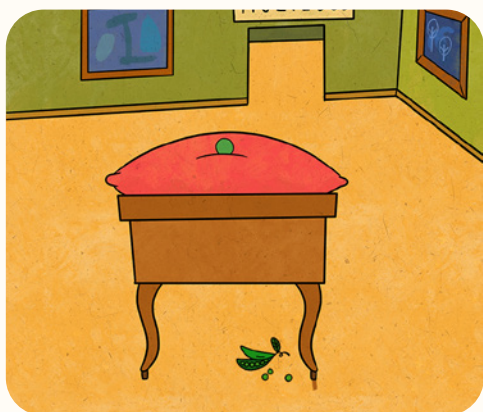
Tikra princesė

Žmonės suprato,
kad tai tikra princesė.
Ji pajuto žirną per 20 čiužinių.
Tokia jautri gali būti tik princesė.

Princas susituokė su šia princese.
Dabar jis žinojo,
kad veda tikrą princesę.

O tą žirną jie nusiuntė į muziejų.
Turbūt žirnis ir šiandien dar ten,
jeigu jo niekas nepavogė.

Lietuvių liaudies pasakos

Lietuvių liaudies pasaka
**Auksaplaukis ir
Aukšažvaigždė**

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

Ruslanas ir Adas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

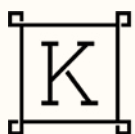

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

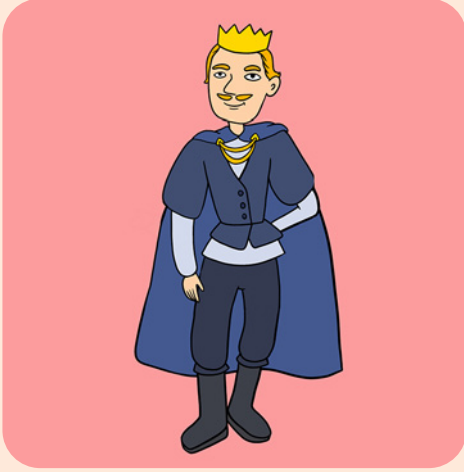
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

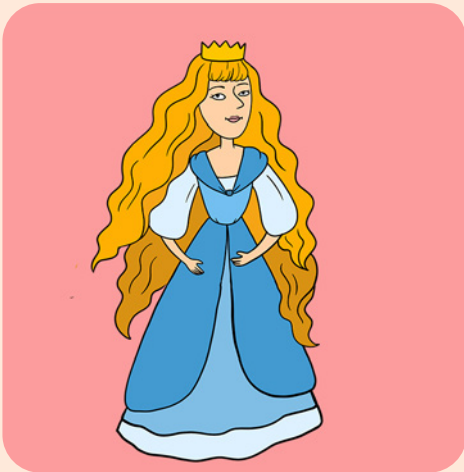

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

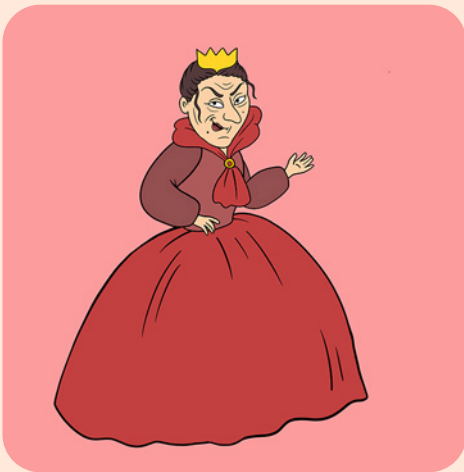
Pasakos veikėjai:

Karalius

Karalienė – karaliaus žmona

Karaliaus motina

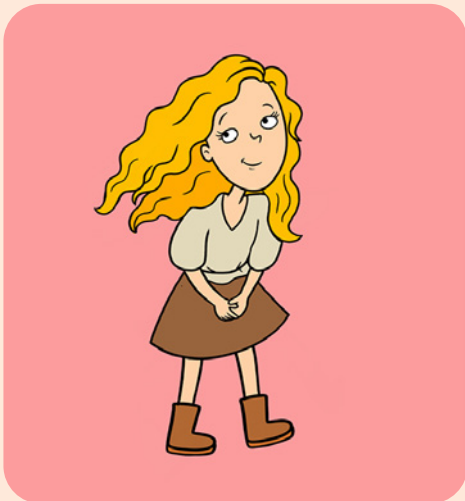
Žvejys

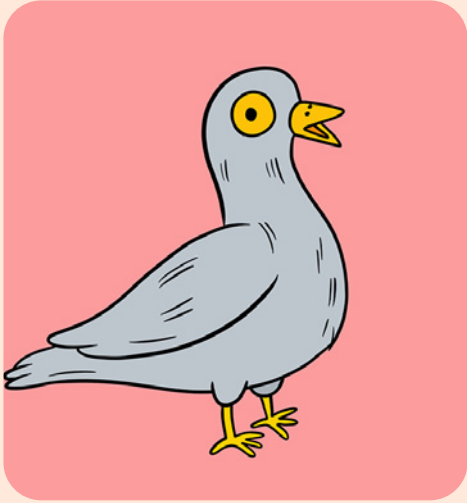
Žvejo žmona

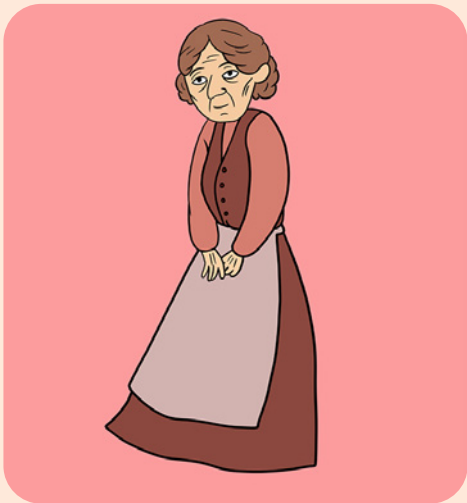
Auksaplaukis

Auksažvaigždė

Tiesos paukštēlis

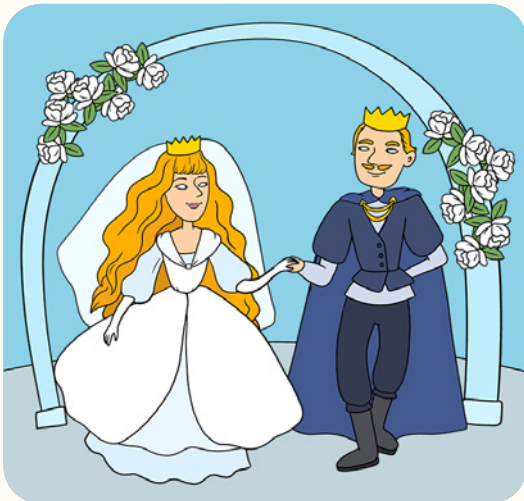

Geroji moteris

Karalius ir jo žmona

Kartą gyveno jaunas karalius.
Jis ieškojo sau žmonos.
Karalius norėjo, kad jo žmona būtų
pati geriausia ir gražiausia.
Ir susirado jis gražiausią merginą
auksiniais plaukais.

Karalius labai įsimylėjo šią merginą.
Karalius ir auksaplaukė mergina
susituokė.
Dabar jie buvo karalius ir karalienė.

Pikta karaliaus motina

Bet karaliaus motinai
nepatiko nauja karalienė.
Karaliaus motina galvojo,
ką blogo karalienei padaryti.

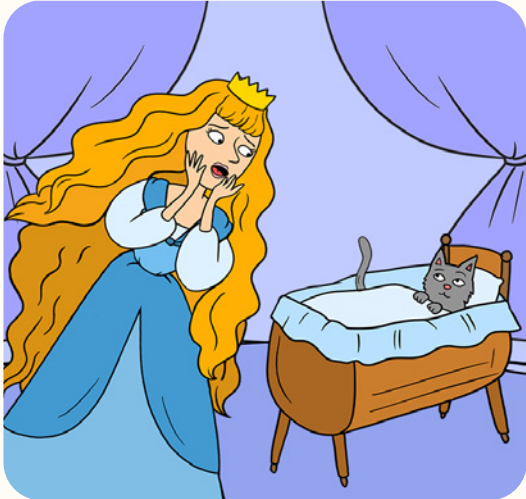
Gimsta sūnus

Vieną dieną karaliui ir karalienei
gimė labai gražus sūnelis.

Kai niekas nematė,
karaliaus motina paėmė tą vaiką.
Ji įdėjo vaiką į skrynelę ir įmetė į upę.
📖 Skrynelė yra graži medinė dėžutė.
O į vaiko lovytę karaliaus motina
padėjo katiną.

Karalienė atėjo pažiūrėti savo vaiko.
Bet vaiko lovytėje ji pamatė katiną.
Karalienė nežinojo, ką sakyti.
Ji nieko nesuprato.

O karaliaus motina visiems pasakojo,
kad karalienė yra ragana.
Dėl to karalienės vaikas yra katinas.

Gimsta dukra

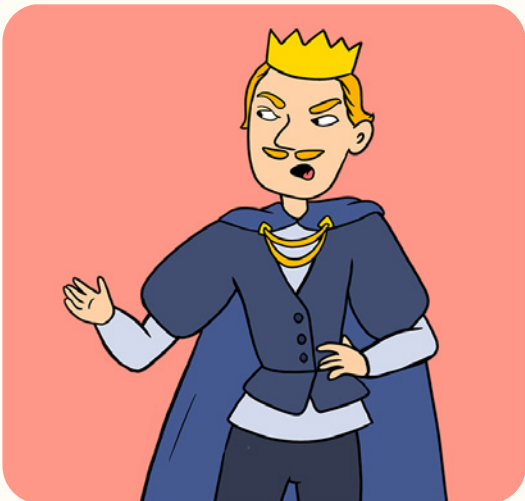
Po metų karalienei ir karaliui
gimė dar vienas vaikas.

Tai buvo graži dukrytė.

Karaliaus motina vėl padarė tą patį.

Ji karalienės dukrytę įdėjo į skryniją
ir įmetė į upę.

O į mergytės lovytę ji padėjo katę.

Karalius supyko ant karalienės,
nes jiems vėl gimė katė.

Žmonės karalienę vadino ragana.

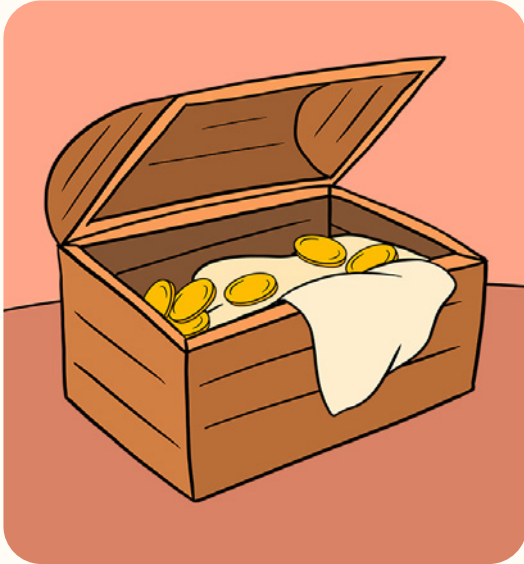
Žvejys

Bet karalius ir karalienė
kai ko nežinojo.
Kai karaliaus motina
išmetė pirmą vaiką į upę,
tą vaiką surado žvejys.

Žvejys pasiėmė kūdikį ir grįžo namo.
Jis pasakė savo žmonai:
– Mes neturim savo vaikų.
Bet dabar turėsime.
Ir žvejys parodė kūdikį,
kurį rado upėje.
Žvejys ir jo žmona nusprendė
tą kūdikį užauginti.

Žvejys su žmona kūdikio skrynelėje
taip pat rado:

- brangius vystyklus.

📖 Vystyklai yra medžiaga,
į kurią vyniojame kūdikius.

- pinigų.

Brangius vystyklus ir pinigus
žvejys su žmona paliko vaikui.

Žvejys su žmona sakė:

- Gal jam kada nors tų pinigų reikės.
O mes turim, ką valgyti.

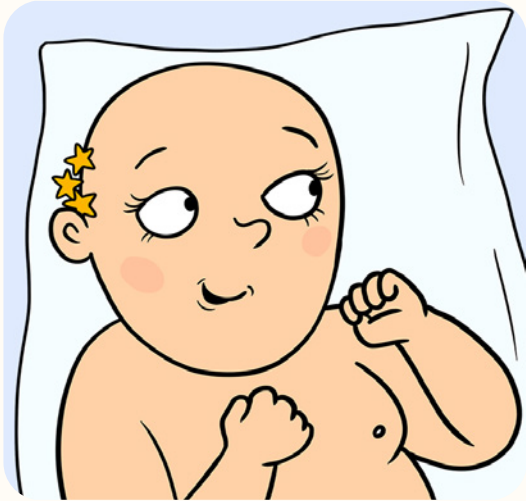
Auksaplaukis ir Auksažvaigždė

Kūdikis, kurį parsinešė žvejys,
už ausies turėjo tris auksinius plaukus.
Todėl žvejys su žmona jį pavadino
Auksaplaukiu.

Po metų žvejys upėje rado
dar vieną skrynelę.
Toje skrynelėje buvo graži mergaitė.
Tą mergaitę į upę
išmetė karaliaus motina.
Ši mergaitė buvo Auksaplaukio sesuo.

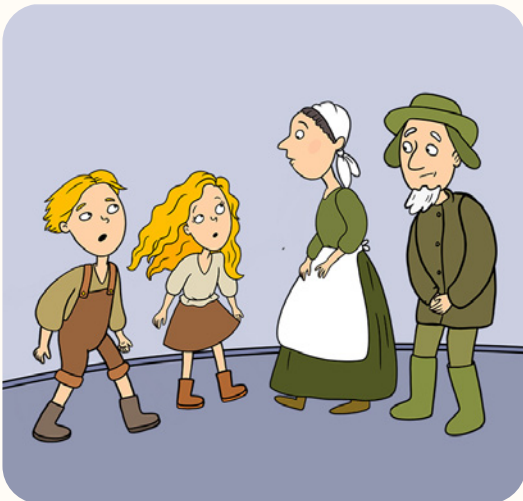

Mergaitei už ausies
buvo trys auksinės žvaigždės.
Todėl žvejys su žmona
ją pavadino Auksažvaigžde.

Auksaplaukis ir Auksažvaigždė sužino tiesą

Žvejys su žmona augino
Auksaplaukį ir Auksažvaigždę
kaip savo vaikus.
Brolis ir sesė augo laimingi.

Bet vieną dieną
Auksaplaukis ir Auksažvaigždė
parbėgo iš lauko namo.
Jie paklausė žvejo ir jo žmonos:
– Kiti vaikai mums sakė,
kad jūs nesate tikri mūsų tėvai.
Vaikai sakė, kad mus radote upėje.
Ar tai tiesa?

Ką žvejys su žmona galėjo daryti?
Jie pasakė, kad tai yra tiesa.
Žvejys su žmona parodė skryneles,
kuriose rado abu vaikus.
Jie papasakojo vaikams,
kaip viskas buvo ir atidavė skryneles.
Skrynelėse vaikai rado pinigų,
iš kurių galėjo gyventi.

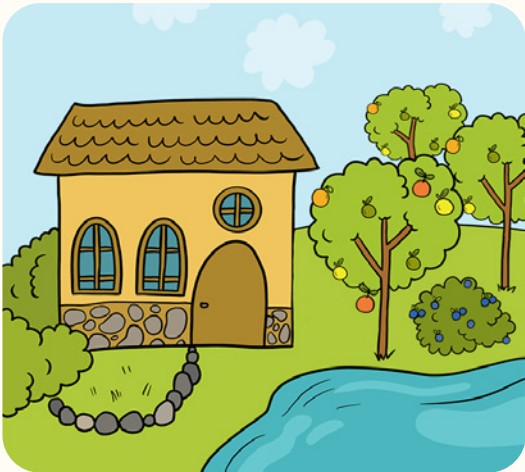

Auksaplaukis ir Auksažvaigždė
pasakė žvejui su žmona:
– Ačiū, kad mus auginate.
Dabar mes eisime
savo tėvų ieškoti.

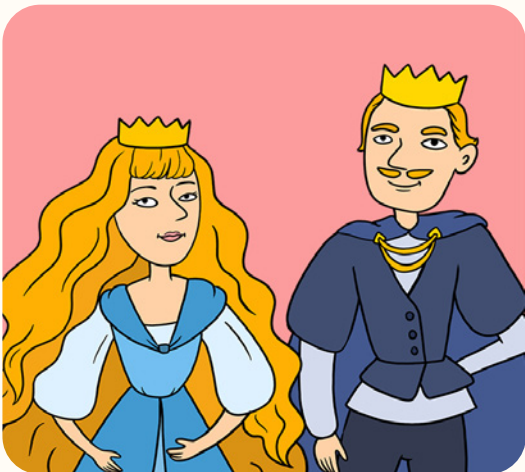
Auksaplaukis ir Auksžvaigždė ieško tėvų

Auksaplaukis ir Auksžvaigždė
ilgai visur vaikščiojo.
Bet savo tėvų jie nerado.
Galiausiai brolis ir sesė
nusprendė pailsėti.

Viename mieste jie nusipirko
nedidelį namelį.
Prie to namelio brolis ir sesė
augino sodą.

Brolis ir sesė to nežinojo,
bet jų tėvai buvo
to miesto karalius ir karalienė

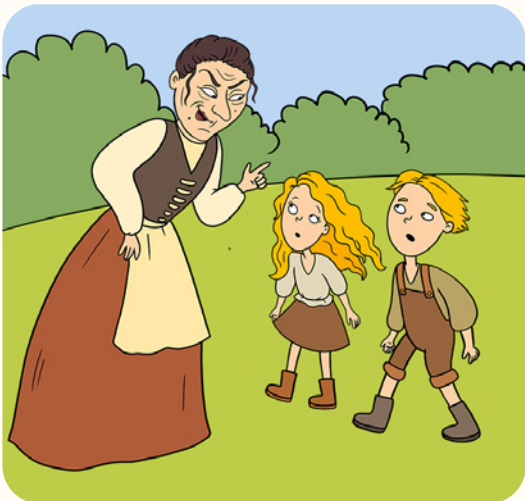
Karaliaus motina sužino apie Auksaplaukį ir Auksažvaigždę

Vieną dieną karaliaus motina sužinojo apie Auksaplaukį ir Auksažvaigždę. Ji suprato, kad tai tie patys vaikai, kuriuos ji išmetė į upę.

Karaliaus motina galvojo, ką padaryti, kad jų čia nebebūtų.

Ir ji kai ką sugalvojo.

Karaliaus motina persirengė paprasta sena moterimi.

Ir ji nuėjo į Auksaplaukio ir Auksažvaigždės namus.

Karaliaus motina vaikams sakė gražiausius žodžius:

- Ach, koks gražus jūsų namelis! Kokie jūs esate jauni ir gražūs! Brangieji, norėčiau pamatyti jūsų sodą. Žmonės sako, kad jis puikus.

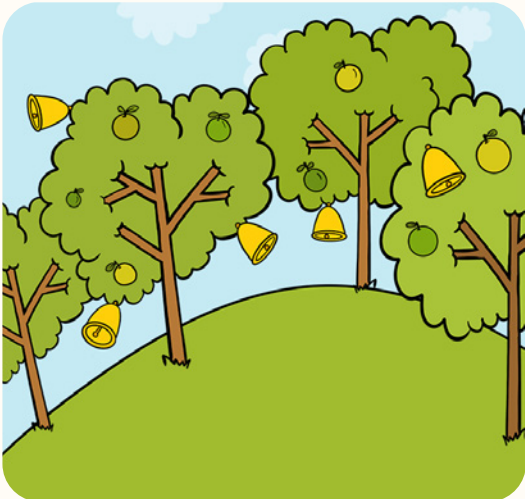
Iš tikrųjų karaliaus motina melavo.
Ji norėjo padaryti bloga vaikams.
Bet brolis ir sesė patikėjo
karaliaus motina.
Jie parodė karaliaus motinai sodą.

Varpeliai

Karaliaus motina vaikščiojo po sodą
ir vėl gražiausius žodžius sakė:

- Kaip čia gražu!
Kokios puikios gėlės!
Kokie gražūs medžiai!
Bet jei prie kiekvieno medžio
būtų varpelių,
sodas būtų dar geresnis.
Tie varpeliai taip gražiai skambėtų.

Auksaplaukis iš karto paklausė:

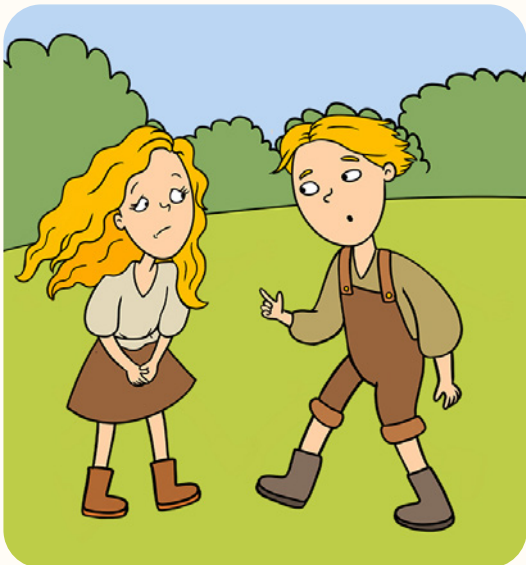
- O kur tų varpelių
galėtume gauti?

Karaliaus motina pasakė:

- Ten ant kalno
varpelių pilnas sodas.
Tie varpeliai stebuklingi.
Jeigu parsinešit bent vieną,
per naktį varpelių bus pilnas
ir jūsų sodas.

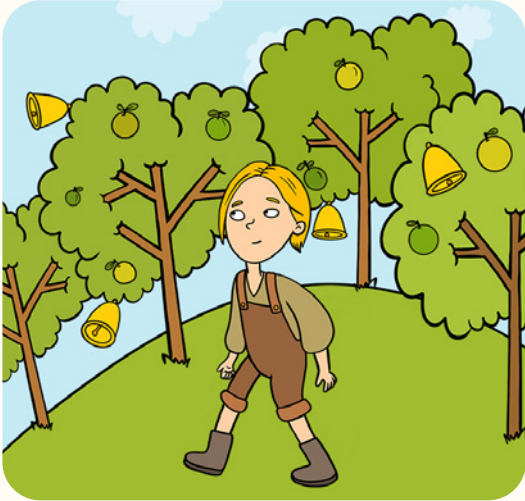

O iš tikrųjų karaliaus motina
siuntė juos ten mirti.
Kažkada piktos raganos užbūrė
tą sodą.
Jeigu žmogus ilgiau negu valandą
tame sode būdavo, ten ir pasilikdavo.
Karaliaus motina tai žinojo,
todėl Auksaplaukį ir Auksažvaigždę
ten siuntė.

Kai karaliaus motina išėjo,
brolis ir sesė pradėjo kalbėtis,
ką daryti.
Auksaplaukis pasakė:
– Aš eisiu stebuklingo varpelio
parnešti.
O Auksažvaigždė nesutiko:
– Neik ten.
Nežinom, kas ten tau gali nutikti.
Bet Auksaplaukis vis tiek sakė:
– Eisiu.
Aš nieko nebijau.
O sesė labai prašė:
– Tada bent jau greitai grįžk.

Auksaplaukis ieško varpelio

Anksti ryte Auksaplaukis užbėgo ant kalno.

Ten jis rado puikų sodą.

Sode buvo daug medžių.

Auksaplaukis pribėgo prie vieno medžio.

Nuo medžio jis nusikabino varpelį.

O tada, kaip ir prašė jo sesė, jis iš karto bėgo namo.

Kadangi Auksaplaukis sode buvo trumpai, jam nieko neatsitiko.

Kai grįžo namo,
Auksaplaukis pakabino varpelį
ant medžio savo sode.
Po nakties varpelių buvo pilnas sodas.
Sodas gražiai skambėjo.
Iš tikrųjų tas varpelis buvo
stebuklingas.

Auksinės žuvelės

Kitą rytą karaliaus motina vėl atėjo pas vaikus.

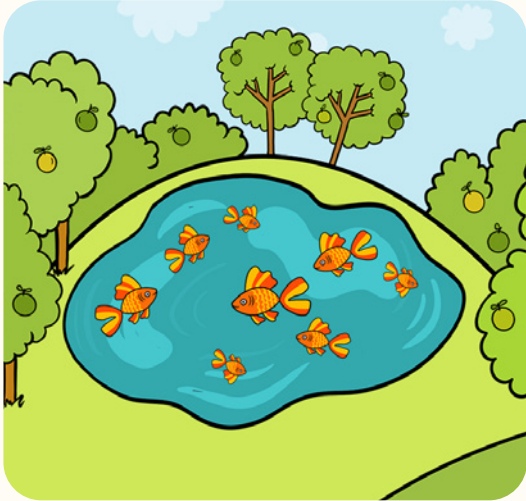
Ji nustebo, kad Auksaplaukis grįžo iš užburto sodo.

Tada karaliaus motina pabandė dar kartą ten jį nusiųsti.

Ji kalbėjo:

- Oi, kaip gražiai sodas skamba. Bet sode yra toks gražus ežerėlis. Mielieji, jei tame ežerėlyje plaukiotų auksinių žuvelių, būtų išvis puiku.

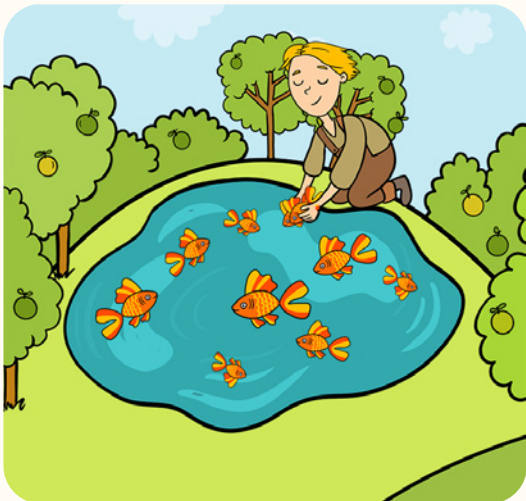

Auksažvaigždė paklausė:

- O kur tų auksinių žuvelių galima gauti?

Karaliaus motina atsakė:

- Tame pačiame sode ant kalno. Ten yra ežerėlis. Jame ir rasit žuvelių, mielioji.

Anksti ryte Auksaplaukis nubėgo ant to paties kalno.

Ten ežerėlyje jis surado auksinę žuvelę.

Auksaplaukis ją pasiėmė ir greit parbėgo namo.

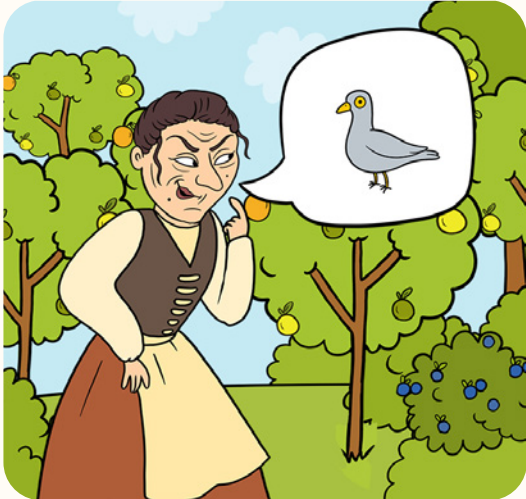

Namų sode Auksaplaukis
paleido auksinę žuvelę į ežerėlį.
Kitą rytą ežerėlis buvo pilnas
auksinių žuvelių.
Vanduo nuo jų blizgėjo.

Senoji karaliaus motina
apie tai sužinojo.
Ji negalėjo patikėti,
kad Auksaplaukis gyvas liko.
Ji sau pagalvojo:
– Dabar jau aš tikrai padarysiu,
kad jie mirtų.

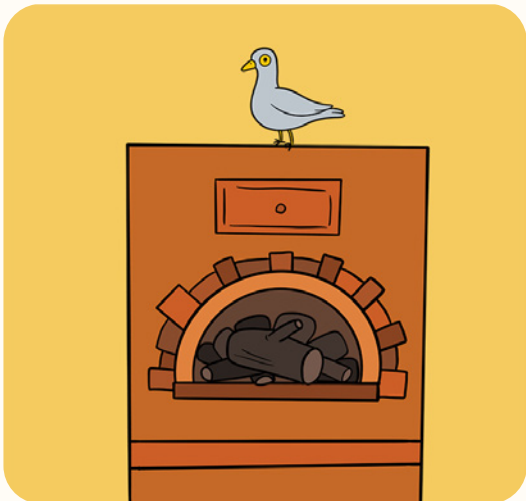
Tiesos paukštelis

Karaliaus motina trečią kartą atėjo pas vaikus.

Ji jiems kalbėjo:

- Mieli vaikeliai, dabar labai gražus jūsų ežerėlis. Bet dar kai ko jums reikia. Jums reikia tiesos paukštelio.

Auksaplaukis paklausė:

- O kur tą paukštelį gauti?

Karaliaus motina atsakė:

- Mielasis, ant to paties kalno. Paukštelis tupi paskutiniame namelyje ant krosnies.

 Krosnyje deginame malkas.

Nuo jų ugnies krosnis sušyla ir šildo namus.

Kai senoji karaliaus motina išėjo,
Auksaplaukis pasakė:

– Turiu gauti tą paukštį!

Sesė prašė brolio niekur neiti.

Kitą rytą, kai abu atsikėlė,

Auksažvaigždė kalbėjo broliui:

– Mielasis,

neik to paukštelio ieškoti.

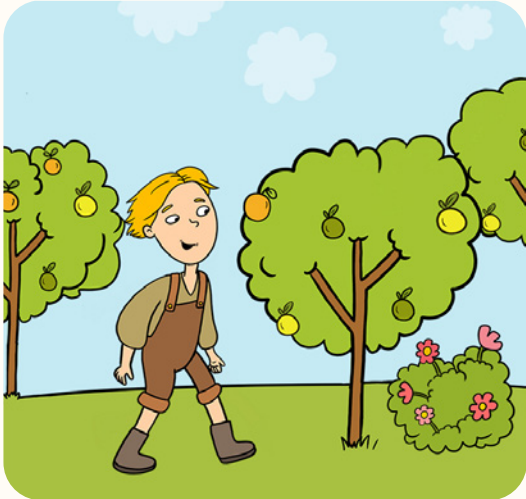
Aš bijau.

Naktį sapnavau keistą sapną

apie tave.

Prašau tavęs, lik namie.

Auksaplaukis ieško tiesos paukštelio

Bet Auksaplaukis neklausė sesės.
Anksti rytą jis išbėgo
ant to paties kalno.
Šį kartą jis niekur neskubėjo.
Auksaplaukis vaikščiojo po sodą.
Jis žiūrėjo į medžius ir gėles.

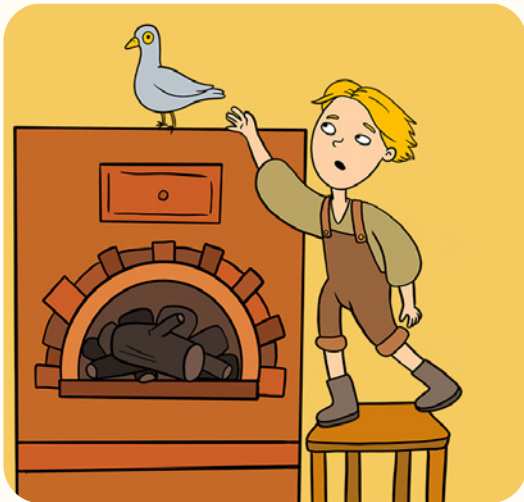

Paskui Auksaplaukis vaikščiojo
po namelius.
Nameliuose buvo daug gražių daiktų:

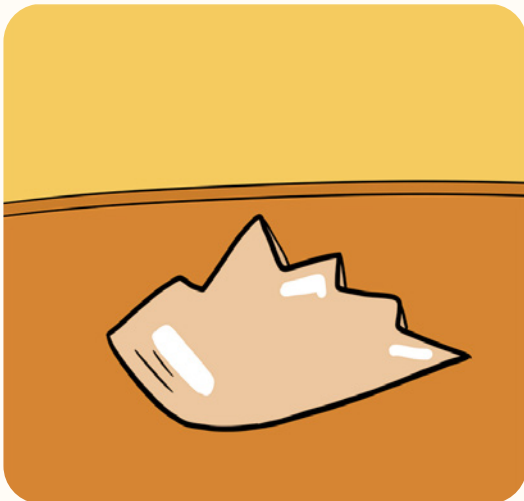
- sidabrinų ir auksinių indų,
- paveikslų,
- pinigų,
- perlų.

📖 Perlai yra balti burbuliukai,
iš kurių žmonės gamina
papuošalus.

Auksaplaukis norėjo viską apžiūrėti.
Todėl jis ilgai užtruko.

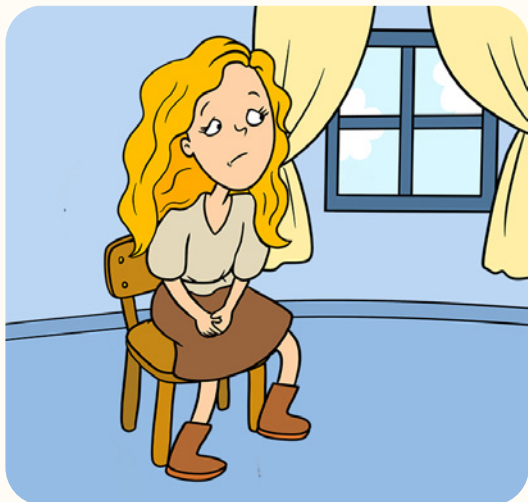

Galiausiai Auksaplaukis priėjo paskutinį namelį. Jame Auksaplaukis pamatė krosnį. O ant tos krosnies tupėjo paukštelis. Auksaplaukis pasilipo aukščiau ir jau norėjo paukštelį pagriebti.

Bet staiga Auksaplaukis nukrito ant žemės. Krisdamas jis pavirto stiklo šuke. Stiklo šukė yra sudužusio stiklo gabalėlis. Taip ir liko ta šukė ten gulėti.

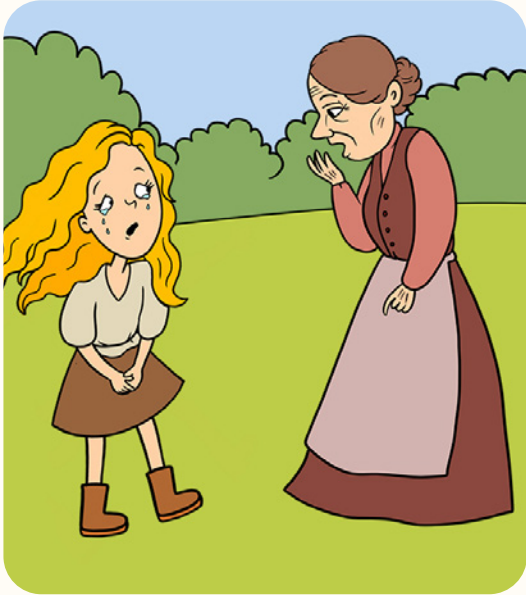
Auksžvaigždė ieško brolio

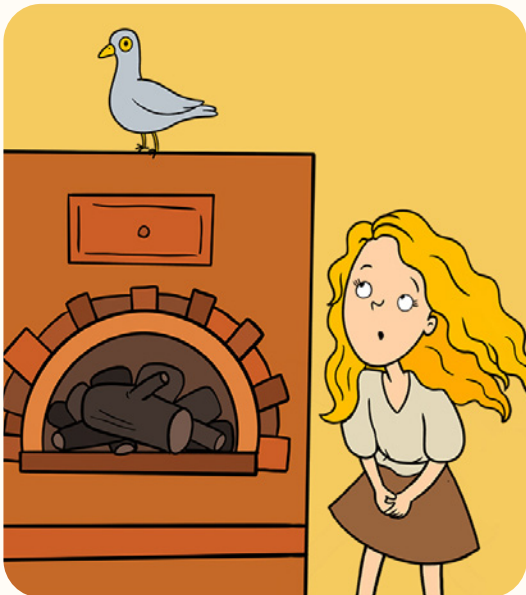
Sesė Auksažvaigždė
visą dieną laukė savo brolio.
Laukė ir naktį.
Bet Auksaplaukis negrįžo.

Kitą rytą sesė išėjo ant to kalno
brolio ieškoti.
Ji ėjo ir verkė.
Auksažvaigždė nežinojo,
kas jam atsitiko.

Eidama brolio ieškoti
ji sutiko seną moterį.
Ta moteris buvo gera.
Aukšažvaigždė papasakojo
tai moteriai, ko ji ieško.
Geroji moteris suprato,
kaip liūdna Aukšažvaigždei.
Taigi ta moteris pamokė
Aukšažvaigždę, ką daryti,
kad sesė sėkmingai nuo kalno
su broliu sugrįžtų.

Aukšažvaigždė rimtai klausėsi,
ką pasakojo geroji moteris.
Ji viską darė, kaip moteris sakė.
Aukšažvaigždė greitai perbėgo
visą sodą.
Galiausiai ji įbėgo į paskutinį namelį.
Ant krosnies ji pamatė paukštelį.
O šalia krosnies gulėjo
daug stiklo šukių.

Auksažvaigždė surinko
tas stiklo šukes
ir susidėjo jas į prijuostę.
Galiausiai ji pasilipo aukščiau
ir pasiėmė tiesos paukštelį.
Tada ji greitai išbėgo iš namelio.

Auksažvaigždė randa brolių

Kai ji bėgo lauke,
iš jos prijuostės išbyrėjo stiklo šukės.
Tos šukės pavirto vaikais.
Tai buvo vaikai,
kurie kažkada bandė
paimti tiesos paukštelį,
bet pavirto stiklo šukėmis.

Auksažvaigždė greitai
pamatė savo brolių
ir jį paėmė už rankos.
Brolis ir sesė išbėgo namo.

Tiesos paukšteliš pas Auksaplaukį ir Auksažvaigždę

Kartu su savimi
Auksaplaukis ir Auksažvaigždė
pasiėmė tiesos paukštelį.
Jie laikė tiesos paukštelį savo
namuose.

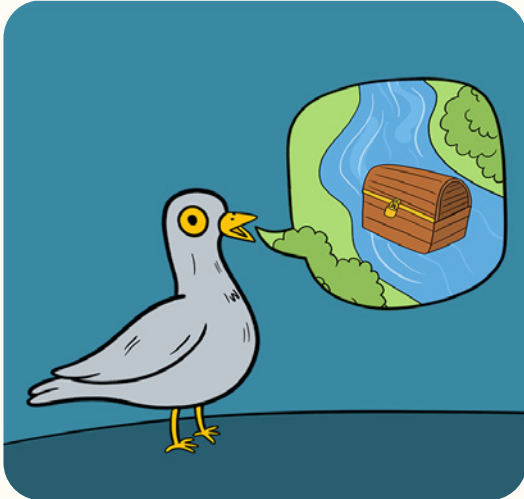

Visas miestas sužinojo apie tai,
kas atsitiko.
Karalius ir karalienė taip pat išgirdo
apie:

- Auksaplaukį,
- Auksažvaigždę
- ir jų paukštelį.

Ir vieną dieną karalius su karaliene
atėjo tiesos paukštelio pažiūrėti.

Tiesos paukštelis papasakoja tiesą

Karalius ir karalienė tiesos paukštelio paklausė, kas jų vaikams atsitiko.

Tiesos paukštelis papasakojo viską:

- kaip karaliaus motina išmetė vaikus į upę,
- kaip vaikai savo tėvų ieškojo,
- kaip vaikus karaliaus motina apgavo.

Karalius labai supyko ant savo motinos.

Jis savo padėjėjams liepė motiną surišti ir įdėti į skryniją.

Tada padėjėjai turėjo ją įmesti į upę.

Taigi karaliaus motina dabar išgyveno viską,

ką blogo karaliaus vaikams padarė.

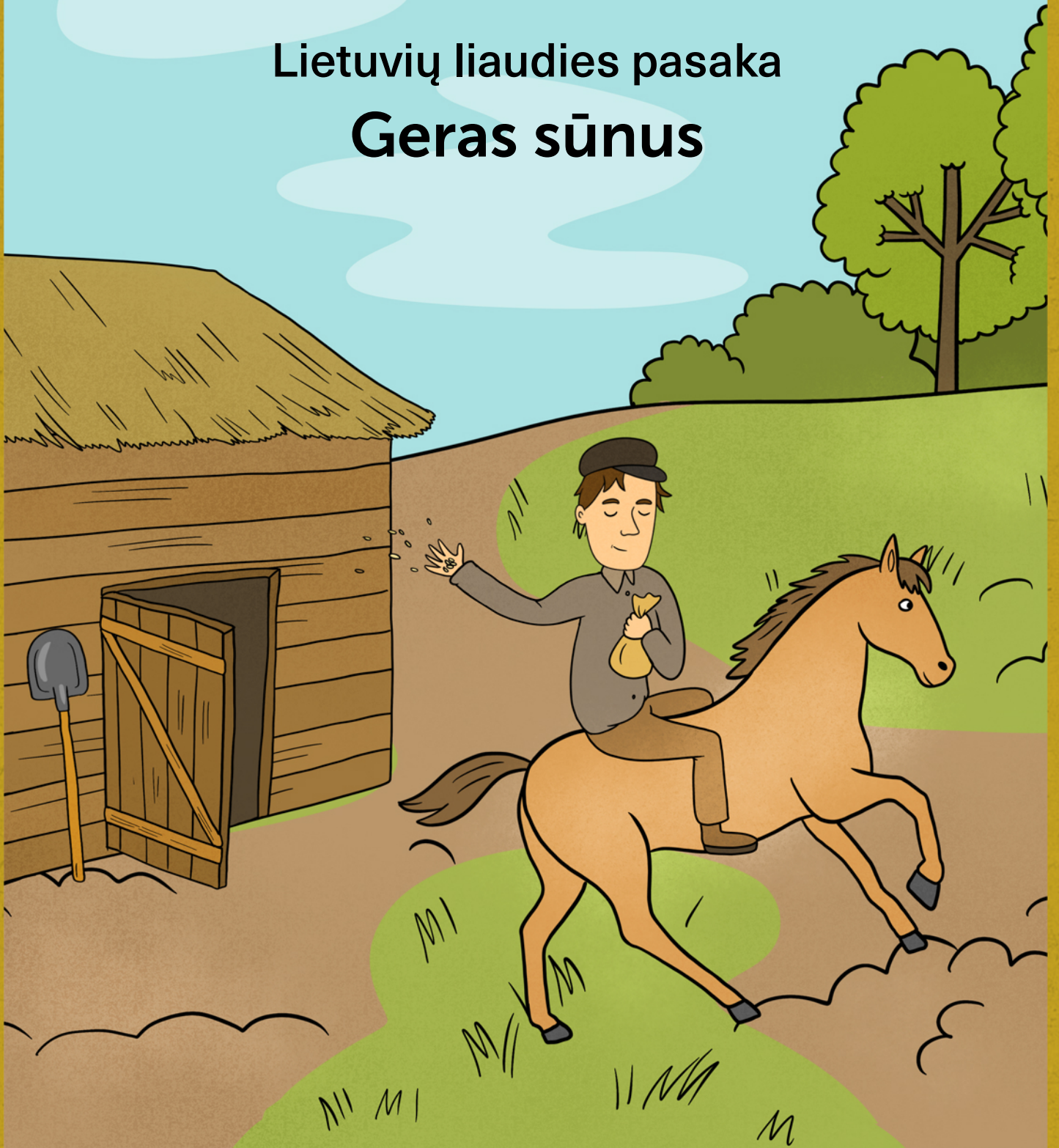

O karalius su karaliene surado
savo vaikus.

Namuose jie surengė didelę šventę
Auksaplaukiui ir Auksažvaigždei.
Šventėje buvo daug maisto ir svečių.
Tik tave ir mane turbūt į tą šventę
karalius pamiršo pakviesti.

Lietuvių liaudies pasaka
Geras sūnus

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

Laura ir Gytis.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

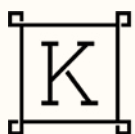

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

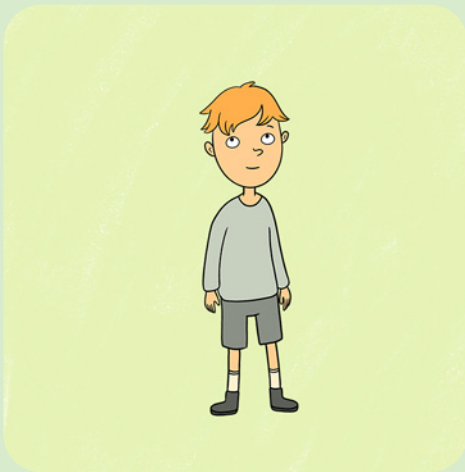
Pasakos veikėjai:

Sūnus

Senas tēvas

Vaikas

Karalius

Vagis

Karaliaus įsakymas

Kartą karalius įsakė vaikams
nustoti rūpintis savo senais tėvais.

Jis liepė:

1. 100 metų senelius
išvežti kur nors toli toli.
2. Ir palikti senelius ten mirti.

Taigi, vienas sūnus įsodino savo seną
tėvą į karutį.

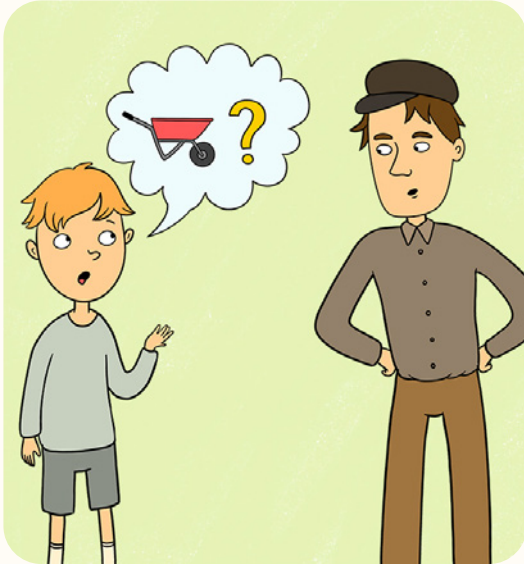
📖 Karutis yra vežimėlis su vienu ratu
ir rankenomis.

Jis atvežė seną tėvą ant kalno.

Paskui sūnus paleido karutį
su senu tėvu riedėti nuo kalno žemyn.

Ten jis ir paliko karutį su senu tėvu.

O pats nuėjo namo.

Sūnus nežinojo,
kad jam iš paskos ėjo jo vaikas.

Vaikas pradėjo šaukti:

– Tėve, kodėl palikai karutį?

Tėvas atsakė:

– Nes man jo daugiau nebereikės.

Tuomet vaikas paklausė:

– Tėve, o su kuo aš tave išvešiu,
kai tu būsi senas?

Sūnus suprato,
kad kai jis pats bus senas,
jį taip pat išveš toli toli.
Jis nenorėjo, kad taip nutiktų,
todėl:

1. sugrįžo prie kalno,
2. pasiėmė savo seną tėvą,
3. atsivežė jį namo
4. ir paslėpė.

Sūnus bijojo,
kad niekas šito nesužinotų.

Juk jis nepadarė taip,
kaip liepė karalius.

Senelio patarimas

Buvo sunkūs metai.

Kaime trūko maisto.

Sūnus nuėjo pas savo seną tėvą
ir skundėsi:

– Tėve, dabar yra sunkūs metai.

Nėra duonos.

Neauga rugiai.

📖 Rugys yra augalas,
iš kurio kepame tamsią
duoną.

Be rugių nėra miltų
duonai kepti.

Pasakyk man, ką daryti?

Senelis atsakė:

– Daryk šitaip:

1. Išardyk tvarto stogą.

 Tvirtas yra pastatas gyvuliams laikyti.

Jis yra padarytas iš rugių
Juose rasi rugių grūdus, kuriuos
galėsi pasėti.

2. Surink tuos rugių grūdus.

3. Sėsk ant arklio.

4. Jok ant arklio per laukus.

 Laukas yra didelis žemės
plotas, kuriame žmogus
augina daržoves arba
augalus.

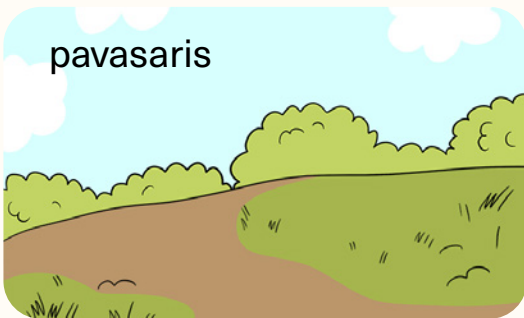
5. Barstyk sėklas į visas puses.

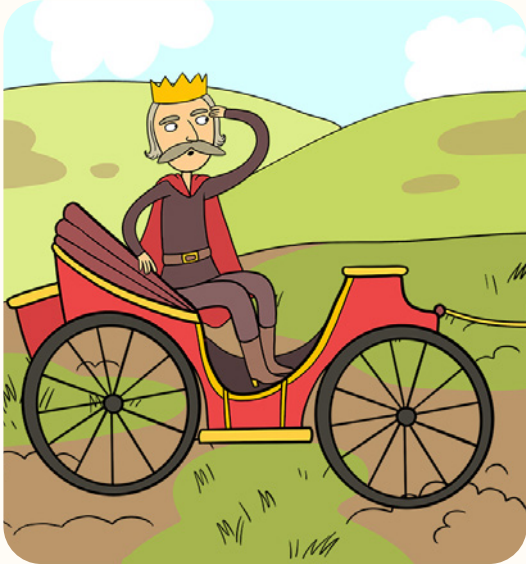
Sūnus padarė taip,
kaip senas tėvas patarė.
Jis išbarstė laukuose rugių grūdus.
Buvo ruduo.

Sūnus laukė, kol rugiai pradės augti.
Laukti reikėjo ilgai.
Atrodė, kad rugiai neužaugs.
Laukas vis buvo tuščias.
Bet vasarą rugiai užaugo labai dideli.

Atvažiuoja karalius

Karalystėje buvo badas.

📖 Badas yra toks laikas,
kai visai nėra maisto.
Žmonės miršta,
nes neturi ką valgyti.

Žmonės prašė karaliaus maisto.
Karalius išvažiavo patikrinti
karalystės laukų.

Jis norėjo sužinoti,
ar tikrai laukai yra tušti.

Karalius važiavo
ir matė tuščius laukus.
Laukuose niekas neaugo.

Karalius pamato rugius

Bet vienoje vietoje karalius pamatė žalią lauką su daug rugių. Jis liepė pašaukti žmogų, kurio rugiai ten augo.

Tas laukas buvo seno tėvo sūnaus.

Karalius paklausė sūnaus:

– Iš kur gavai grūdų?

Visoje karalystėje laukai tušti.

O tavo laukuose auga rugiai.

Sūnus prisipažino karaliui, kad:

- jis rūpinasi savo senu tėvu,
- senas tėvas jam patarė, kaip pasodinti rugius.

Karalius kalbasi su seneliu

Karalius liepė pakviesti

tą protingą senelį.

Karalius paklausė jo:

– Tu viską taip gerai žinai.

Pasakyk, kada gi tu pats mirsi?

Senelis atsakė karaliui:

– Paskutinę šių metų dieną.

 Paskutinė metų diena yra
gruodžio 31 diena.

Karalius norėjo sužinoti:

– O kada aš mirsiu?

Senelis jam atsakė:

– Pirmą Velykų dieną.

Karalius paklausė dar:

– Ar jau nėra kaip išsigelbėti?

Senelis paslaptینگai atsakė:

– Man išsigelbėjimo jau nėra.

O karalius gali išsigelbėti.

Tik jam reikės eiti vogti.

Karalius nepatikėjo seneliu

ir nusijuokė.

Jis išvažiavo tolyn.

Karalius atsimena senelio žodžius

Karalius senelio žodžius vis
prisimindavo.

Gruodžio mėnesis praėjo.

Atėjo nauji metai.

Karalius nusiuntė savo tarnus
patikrinti,

ar senelis dar gyvas.

Tarnai pranešė,

kad senelis mirė.

Jis mirė tą dieną, kaip ir sakė.

Senelis mirė paskutinę metų dieną.

Karalius išeina iš rūmų

Karalius jaudinosi.

Jis negalėjo miegoti naktimis.

Karalius nerimavo
dėl senelio žodžių.

Senelis jam sakė,
kad karalius mirs per Velykas.

Todėl naktį prieš Velykas karalius:

1. atsikėlė,
2. apsirengė paprastais drabužiais
3. ir išėjo iš rūmų į miestą.

Karalius sutinka vagį

Prie miesto tvoros karalius sutiko kažkokį žmogų.

Tas žmogus atrodė kaip vagis.

Karaliaus rūbai irgi buvo panašūs į vagies.

Karalius pasiūlė vagiui būti draugais.

Tada vagis paklausė karaliaus:

– O kur mes eisime vogti?

Karalius jam atsakė:

– Einame vogti į karaliaus rūmus.

☞ Rūmai yra dideli
ir gražūs namai.
Rūmuose gyvena
turtingi žmonės.

Aš viską ten žinau.

Vagis apsidžiaugė:

– Gerai!

Karalius ir vagis atėjo prie rūmų

Vagis ir karalius nuėjo prie rūmų.
Karalius apsimetė, kad yra vagis.
Viršutiniuose rūmų languose
degė šviesos.

Ten gyveno karaliaus padėjėjai.
Jie padeda valdyti karalystę.
Padėjėjai kažkodėl nemiegojo.

Vagis pasakė:

- Užlipk siena ir paklausyk,
ką tie patarėjai kalba.

Karalius prisipažino:

- Nemoku lipti siena.

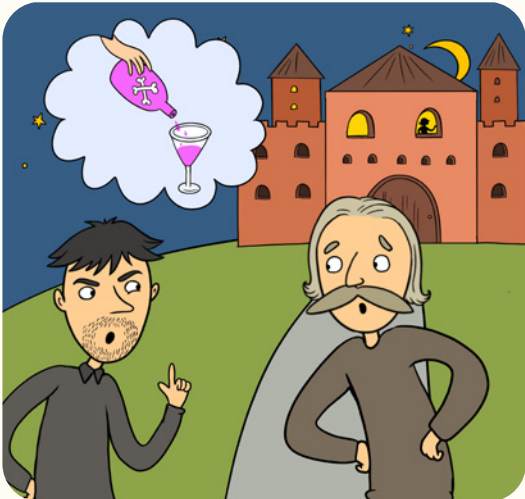
Vagis sušuko:

- Koks tu vagis,
kad nemoki siena lipti!

Vagis lipa rūmų siena

Tada vagis užsimovė ant rankų ir kojų geležinius pirštus. Jis užlipo rūmų siena aukštyn. Vagis pasiklausė patarėjų pokalbio ir grįžo.

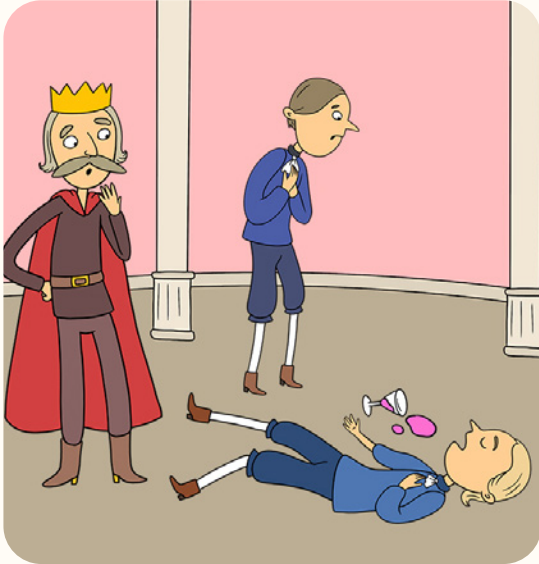
Vagis pasakojo karaliui, ką išgirdo:

- Patarėjai nori nužudyti karalių. Rytoj bus didelė Velykų šventė. Tada padėjėjai duos karaliui vyno taurę su nuodais.

Po to vagis vėl užlipo siena aukštyn.
Jis pavogė iš rūmų
dvi skryneles aukso.
Karalius pasidalino pinigus su vagimi
ir grįžo į savo rūmus.

Šventė Velykų pirmą dieną

Ryte padėjėjas pakvietė karalių
į šventę.

Svarbiausias karaliaus patarėjas
padavė jam vyno taurę.

Tačiau karalius jau žinojo,
kad padėjėjai nori jį nužudyti.

Jis liepė svarbiausiam padėjėjui:

– Pirmiausia pats išgerk vyno.

Visi pritarė karaliui.

Svarbiausiam padėjėjui

nebuvo kaip išsisukti.

Jam teko gerti vyną.

Svarbiausias padėjėjas išgėrė vyno
ir krito negyvas.

O karalius pakvietė savo karius.

Jis liepė visus padėjėjus uždaryti
į kalėjimą.

Karalius apdovanojo vagį.
Juk jis padėjo sužinoti,
ką planuoja patarėjai.
Karalius padovanojo vagiui
daug pinigų.

Po to vagis:

- susirado žmoną,
- daugiau nebevogė,
- gyveno laimingai.

Naujas karaliaus įsakymas

Karalius parašė naują įsakymą.

📖 Įsakymas yra nurodymas, ką reikia daryti.

Įsakyme buvo parašyta:

- 100 metų senelių nereikia žudyti.
- Jauni žmonės tegul dirba darbus.
- O seneliai tegul duoda patarimus.

Lietuvių liaudies pasaka
**Kaip vilkas užsinorėjo
duonos išsikepti?**

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Aušrinė ir Mantvydas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

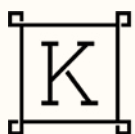

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Pasakos veikėjai:

Vilkas

Žmogus

Skani duona

Kartą vilkas miške sutiko žmogų.

Žmogus nešėsi duonos.

Vilkas žmogaus paprašė:

– Duok man duonos!

Žmogus ir davė vilkui duonos.

Vilkui duona buvo labai skani.

Jis net burną apsilaižė,

kaip jam patiko.

Visą duoną jis ir suvalgė.

Iš kur atsiranda duona?

Tada vilkas paklausė žmogaus:

- Ką man daryti,
kad ir aš visada
duonos turėčiau?
Išmokyk mane, žmogau!

Žmogus pradėjo vilką mokyti:

- Pirmiausia reikia žemę išarti.
 Arti žemę reiškia
su koku nors prietaisu
padaryti žemę minkštesnę.

Vilkas tada paklausė žmogaus:

- O kai žemę išari,
jau galima valgyti duoną?

Žmogus atsakė:

- Dar ne.
Dar reikia toje žemėje
pasėti rugius.
- ☞ Sėti reiškia berti sėklą į žemę.
Iš sėklos žemėje išauga augalas.
- ☞ Rugys yra augalas,
iš kurio kepame tamsią duoną.

Tada vilkas paklausė:

- Kai pasėji rugius,
jau galima duoną valgyti?

Žmogus sakė:

- Dar ne.
Reikia palaukti,
kol rugiai užaugs.

Vilkas vėl klausė:

- O kai rugiai užauga,
jau galima duoną valgyti?

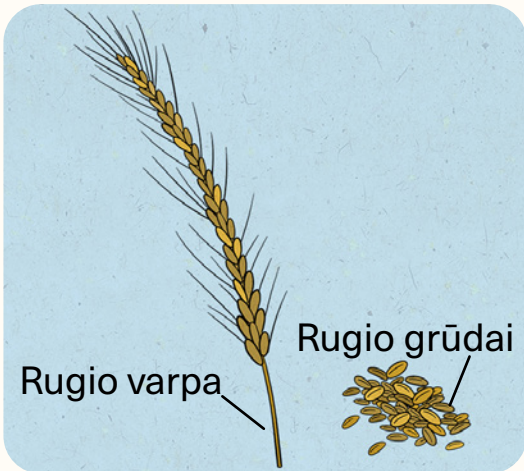
Žmogus sakė:

- Dar ne.
Dar reikia rugius nupjauti.

Vilkas, žinoma, paklausė:

- O kai rugius nupjauni, galima duoną valgyti?

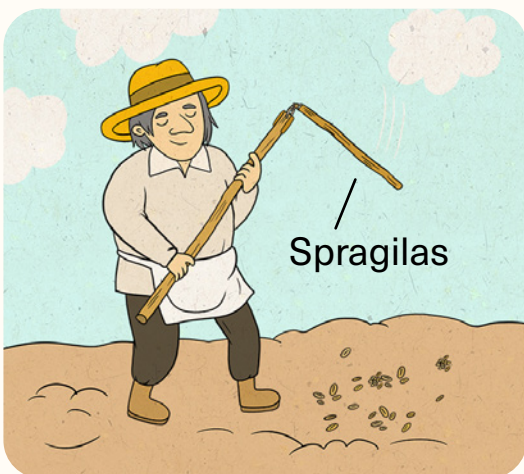

Žmogus atsakė:

- Dar ne.

Reikia rugius iškulti.

- 📖 Iškulti rugius reiškia atskirti rugio grūdus nuo varpų.

- 📖 Grūdus kuliame specialiais prietaisais.

Seniau grūdus kuldavo spragilu.

Tada vilkas paklausė:

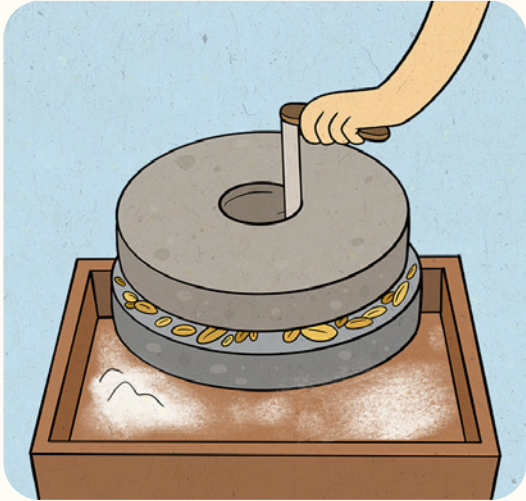
- O kai rugius iškuli,
jau galima duoną valgyti?

Žmogus sakė:

- Dar ne.
Reikia iš grūdų padaryti miltus.
Grūdus reikia sumalti.

 Sumalti reiškia susmulkinti grūdus iki miltų.

☞ Grūdus galima malti įvairiais būdais.

Pavyzdžiui, anksčiau grūdus maldavo girnomis.

☞ Girnos yra du vienas ant kito sudėti akmenys.

Akmenys sukasi ir trina grūdus, kol jie virsta miltais.

Vilkas vėl klausė:

– O kai turi miltus,
jau galima duoną valgyti?

Žmogus ir vėl sakė:

- Dar ne.
Iš miltų reikia duoną iškepti.

Vilkas tada klausė:

- O kai duoną iškepi,
jau galima ją valgyti?

Žmogus pagaliau pasakė:

- Jau.
Jau galima.

Vilko sprendimas

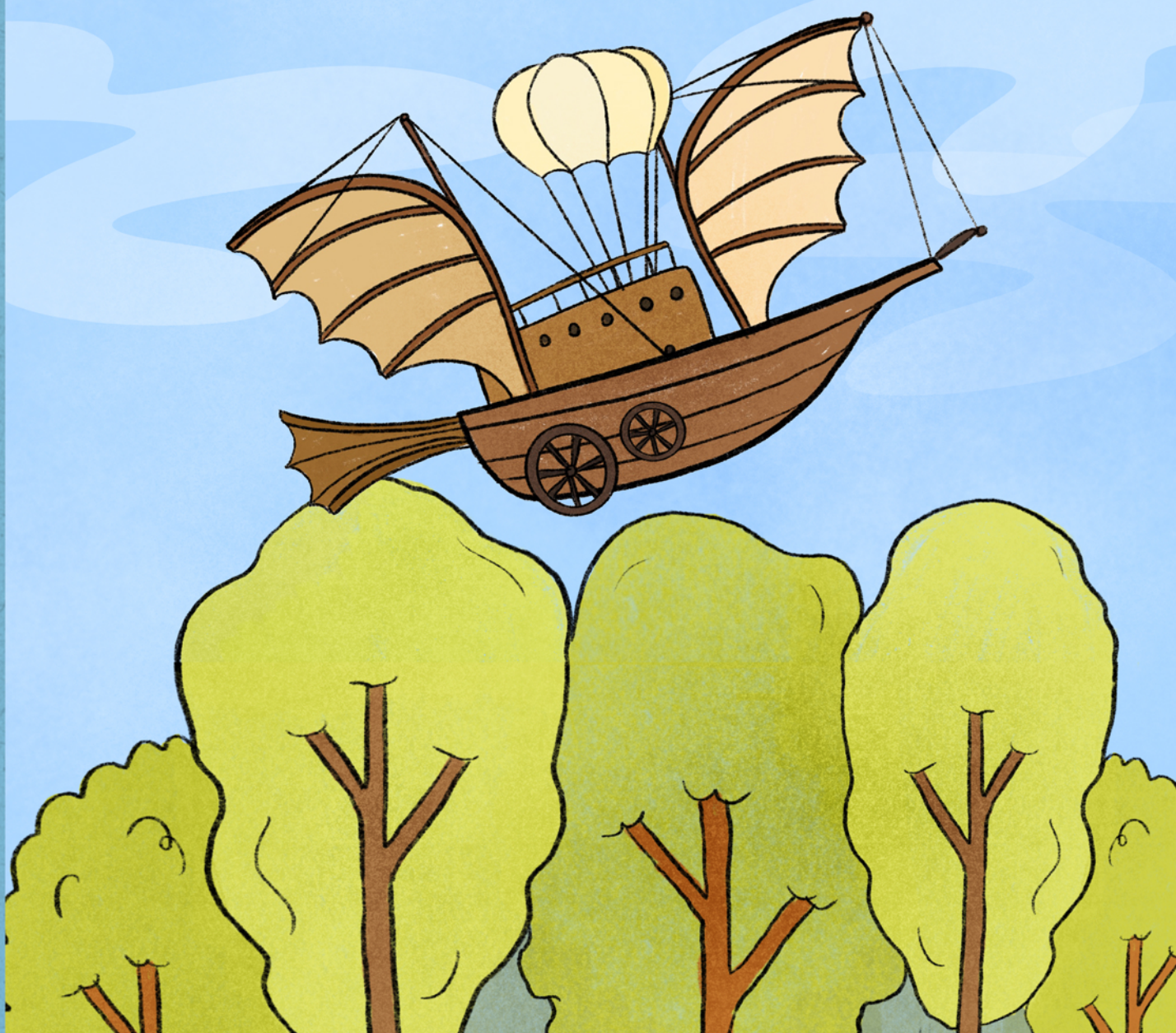

Vilkas ilgai galvojo ir pasakė:

- Jeigu tiek ilgai reikia laukti,
geriau nekepsiu aš tos duonos.
Kaip be duonos gyvenau
iki dabar, taip ir toliau gyvensiu.

Lietuvių pasaka
Skraidantis laivas

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Adas,
- Ruslanas,
- Laura.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

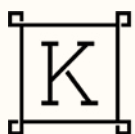

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Pasakos veikėjai:

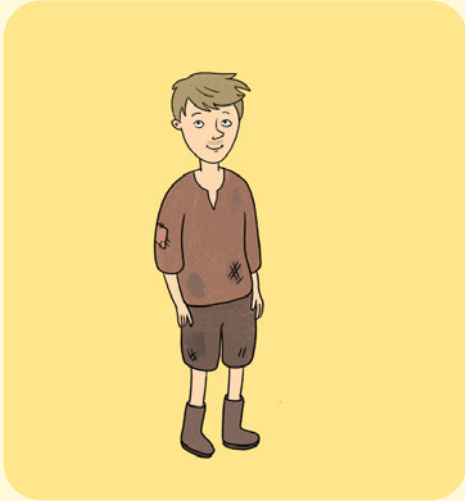
Tēvas ir motina

Vyriausiasis sūnus

Vidurinis sūnus

Jauniausias sūnus

Senukas

3 sūnūs

Turėjo tėvas tris sūnus.

Vyresni sūnūs galvojo,
kad jie yra labai protingi.

Jie abu galvojo,
kad jauniausias brolis yra kvailas.

Vyriausias sūnus

Vieną dieną vyriausias sūnus pasakė tėvams:

– Eisiu į mišką.

Ten statysiu skraidantį laivą.

Motina jam davė krepšį.

Krepšys buvo pilnas skanaus maisto.

Tėvas vyriausiam sūnui davė

darbo įrankių.

Vyriausias sūnus nuėjo į mišką.

Jis atsisėdo ir pradėjo valgyti.

Tuomet atėjo senas senas senukas.

Senukas paprašė vyriausio sūnaus

nors mažo gabalėlio duonos.

Vyriausias sūnus piktai atsakė:

– Neduosiu.

Jei visiems duonos duosiu,
pats neturėsiu, ką valgyti.

Senukas ėjo tolyn ir pasakė:

– Tau nepavyks pastatyti
skraidančio laivo.

Kelias dienas vyriausias sūnus
bandė statyti skraidantį laivą.

Jam niekaip nepavyko
pastatyti laivo.

Vyriausias sūnus nuliūdo
ir grįžo namo.

Vidurinis sūnus

Kitą dieną vidurinis sūnus išėjo statyti skraidančio laivo. Bet ir jam nutiko tas pats, kas ir vyriausiam sūnui:

1. Jis valgė miške.
2. Priėjo senukas.
3. Jis paprašė maisto.
4. Sūnus jam maisto nedavė.

Viduriniam sūnui taip pat nepavyko pastatyti skraidančio laivo. Jis irgi grįžo namo liūdnas.

Jauniausias sūnus

Dabar jauniausias sūnus sakė:

- Eisiu į mišką skraidančio laivo statyti.

Šeima juokėsi.

Jie sakė:

- Nepavyks tau pastatyti skraidančio laivo. Vyresniems tavo broliams nepavyko. Gali net nebandyti.

Motina jauniausiam sūnui nedavė maisto į kelionę.

Tėvas jam nedavė įrankių.

Jauniausias sūnus

į mišką pasiėmė tik vieną sudžiūvusios duonos gabalėlį.

Jauniausias sūnus sutinka senelį

Jauniausias sūnus nuėjo į mišką.
Jis atsisėdo
ir galvojo,
ką daryti.
Atėjo senas senas senukas.
Jis paprašė jauniausio sūnaus
valgyti.

Jauniausias sūnus atidavė senukui
visą savo maistą.
Jis atidavė senukui tą vieną
sudžiūvusios duonos gabalėlį.
Paskui jauniausias sūnus
papasakojo senukui,
kad nori pastatyti skraidantį laivą.

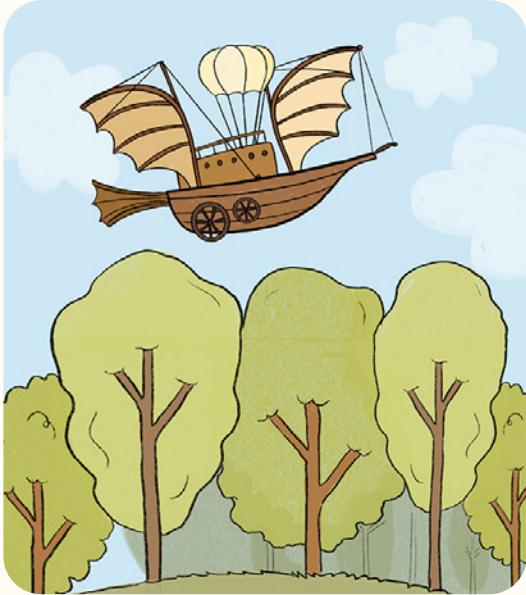
Senelis jauniausiam sūnui sakė:

– Už tai, kad man davei valgyti,
už tai, kad esi geras,
aš tau padėsiu.

Tu dabar atsigulk
ir gerai išsimiegok.

O rytoj laivas bus pastatytas.

Skraidantis laivas

Ryte jauniausias sūnus pabudo
ir rado skraidantį laivą.

Jis įlipo į laivą.

Atrodė, kad laivas klausė
jauniausio sūnaus be žodžių.

Laivas skrido visur,
kur tik jauniausias sūnus norėjo:

- aukštyn,
- žemyn,
- į šonus.

Taip jauniausias sūnus
gavo skraidantį laivą.

Lietuvių liaudies pasaka
Vargšas ir besotis

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Adas,
- Aušrinė,
- Mantvydas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

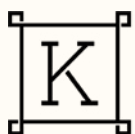

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Pasakos veikėjai:

Vargšas

📖 Vargšas yra neturtingas žmogus.

Senelis

Besotis

📖 Besotis yra žmogus,
kuriam visko per mažai.
Besotis visada nori daugiau.
Pavyzdžiui, jis nori daugiau:

- maisto,
- daiktų,
- pinigų.

Vargšas ir jo kirvis

Vargšas dirbo miške.
Miške prie upės jis kirto medžius.
Vargšas medžius kirto
geležiniu kirviu.

Bet staiga tas kirvis nukrito nuo koto.

Kirvis įkrito į gilią upę.

Vargšui pasidarė liūdna.

Jis sau vienas kalbėjo:

– Oi, mano kirvukas!

Koks geras daiktas buvo!

Kas man jį sužvejos iš upės?

Senelis

O tada prie vargšo priėjo senelis.

Senelis vargšo paklausė:

- Ko taip liūdnai kalbi?
Kas atsitiko?

Vargšas liūdnai atsakė:

- Mano kirvukas nukrito į upę.

O naujam kirviui
neturiu pinigų.

Pinigų užsidirbu iš medžių,
kuriuos nukertu.

O su kuo dabar

aš kirsiu tuos medžius?

Kaip užsidirbsiu pinigų,

kad vaikams maisto nupirkčiau?

Senelis atsakė:

– Ša, būk ramus.

Aš tau tą kirvį ištrauksiu.

Ir senelis įšoko į upę.

Jis nusileido giliai po vandeniu
ieškoti kirvio.

Auksinis kirvis

- Praėjo valanda.
Senelis išlindo iš upės.
Rankoje jis laikė auksinį kirvį.
Senelis pasakė vargšui:
- Štai, imk.
 Tai tavo kirvis, taip?

- Vargšas atsakė:
- Oi, ne.
 Ne mano tai kirvis.

Sidabrinis kirvis

Tada senelis vēl ģšoko giliai ģ upę.
O po valandos ģis vēl išlindo
iš upės.

Dabar senelis rankoje laikę
sidabrinį kirvį.

Vargšas vēl šaukė:

– Ne, tai ne mano kirvukas!

Geležinis kirvis

Tada senelis trečią kartą
panėrė gilyn.
Po valandos jis iš upės ištraukė
geležinį kirvį.

Vargšas linksmi šaukė:
– Taip! Tai mano kirvukas!
Ačiū tau, kad jį radai!

Vargšas pasiėmė tą kirvuką.
Jis jau norėjo bėgti namo.
Vargšas norėjo papasakoti šeimai,
kas atsitiko.

Vargšui pasisekė

O senelis jam šaukė:

- Ei, palauk!
Tu esi sąžiningas žmogus.
Tu neimi to, kas ne tavo.
Už tai tau dovanuju:
- auksinį kirvį
- ir sidabrinį kirvį.

Vargšas grįžo namo.

Jis buvo labai laimingas.

Dabar vargšas turėjo tris kirvius:

- geležinį,
- sidabrinį
- ir auksinį.

Besotis

Vargšas turėjo besotį kaimyną.

📖 Besotis yra žmogus,
kuriam visko per mažai.
Besotis visada nori daugiau.
Pavyzdžiui, jis nori daugiau:

- maisto,
- daiktų,
- pinigų.

Kai vargšas grįžo namo,
jis viską papasakojo savo šeimai.
O besotis kaimynas išgirdo,
ką pasakojo vargšas.

Besotis sugalvojo,
kad ir jis kaip vargšas:

1. Nueis į mišką.
2. Pames savo kirvį.
3. Pasiims iš senelio
auksinį kirvį.

Taigi besotis nuėjo ten pat,
kur vargšas kirto medžius.
Besotis irgi pradėjo kirsti medį.
Jis kaip ir vargšas
kirto medį geležiniu kirviu.

Tik besotis pats nuėmė kirvį
nuo koto ir įmetė jį į upę.

Besotis pradėjo liūdnei kalbėti:
– O ne!
Kas dabar bus?

Senelis ir besotis

Tai išgirdęs atėjo senelis.

Senelis paklausė besotio:

– Kas tau atsitiko?

Besotis pasakė:

– Mano kirvukas įkrito į upę.
Kas man jį sužvejos?

Senelis atsakė:

– Ogi aš!

Ir senelis įlindo giliai į upę.

Po valandos senelis
iš upės ištraukė geležinį kirvį.
Senelis paklausė besotio:
– Ar tai tavo kirvis?

Besotis pasakė:
- Ne, tai ne mano kirvis.
Besotis norėjo kaip ir vargšas
parsinešti namo auksinį kirvį.
Todėl besotis melavo.

Tada senelis vēl ģšoko ģ upē.
Dabar iš upės jis ištraukē
auksinģ kirvģ.

Kai besotis pamatē auksinģ kirvģ,
jis pasakē:
– Taip, tai mano kirvis!

Bet senelis žinojo,
kad besotis meluoja.
Todėl senelis vėl panėrė į upę
ir iš jos nebeišlindo.

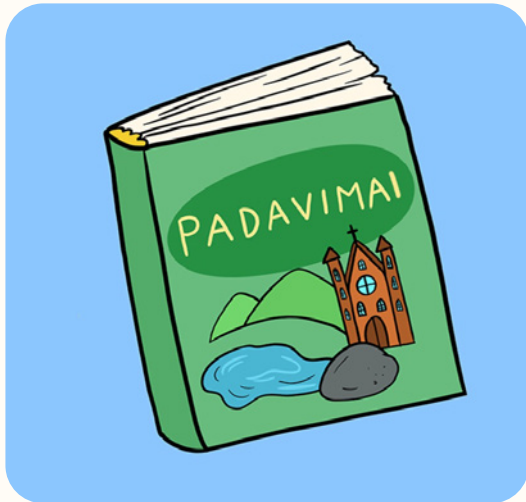
O besotis nesuprato, kas atsitiko.
Jis liko be auksinio kirvio.
Bet besotis sėdėjo ir toliau laukė.
Jis galvojo:
– Gal senelis iš upės
ištrauks dar geresnį kirvį?
Gali būti, kad besotis ir šiandien
sėdi prie tos upės
ir laukia geresnio kirvio.

Lietuvių padavimai ir sakmės

Kas yra padavimas?

Padavimas yra istorija.

Padavimas bando paaiškinti, kaip atsirado kokie nors:

- miestai,
- ežerai,
- akmenys
- ir panašiai.

Padavimuose kaip ir pasakose vyksta stebuklingi dalykai.

Pavyzdžiui, padavimuose:

- gyvena velniai,
- staugia geležinis vilkas,
- jūros dugne stovi rūmai.

Padavimas

Apie Vilniaus įkūrimą

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Aušrinė,
- Mantvydas,
- Ruslanas,
- Adas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

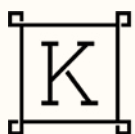

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Padavimo veikėjai:

Kunigaikštis Gediminas

Žynys Lizdeika

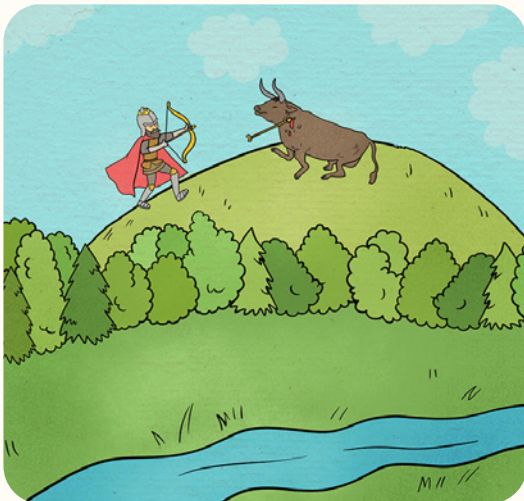
Medžioklė

Kartą didysis kunigaikštis Gediminas išjojo į medžioklę.

☞ Kunigaikštis yra Lietuvos valdovas.

Kunigaikštis Gediminas išjojo iš Trakų. Trakai tuo metu buvo Lietuvos sostinė.

☞ Sostinė yra tas miestas, kuriame dirba šalies valdovai ar vadovai.

Savo medžioklę
Kunigaikštis Gediminas pradėjo
Šventaragio slėnyje
prie Vilnios upės.

☞ Slėnis – lygi žemė arba pieva,
kuri yra žemiau negu kalnas.

Šalia upės buvo kalnas.

Ant to kalno kunigaikštis Gediminas
sumedžiojo didžiulį gyvūną.

Tas gyvūnas buvo tauras.

☞ Tauras – didelis laukinis jautis.
Šiais laikais taurų nebėra.

Kunigaikščio sapnas

Atėjo vėlus vakaras.

Kunigaikštis Gediminas nusprendė
negrįžti atgal į Trakus.

Jis liko nakvoti Šventaragio slėnyje.

Kunigaikštis Gediminas užmigo.

Jis pradėjo sapnuoti.

Sapne kunigaikštis Gediminas
pamatė vilką ant kalno.

Vilkas buvo labai didelis.

Jis buvo visas metalinis.

Vilkas labai garsiai staugė.

Atrodė, kad 100 vilkų
vienu metu staugia.

Žynys Lizdeika paaškina sapną

Kunigaikštis pabudo iš miego.
Jis nuėjo papasakoti savo sapno
žyniui Lizdeikai.
Žynys Lizdeika mokėjo paaškinti
sapnus ir patardavo kunigaikščiui
Gediminui.

Kunigaikštis Gediminas papasakojo
žyniui Lizdeikai savo sapną.
Žynys Lizdeika paaškinio jam
šio sapno reikšmę.

Jis pasakė:

- Kunigaikšti,
vilkas reiškia,
kad sapno vietoje
reikia įkurti naują miestą.
Šis miestas taps sostine.
O garsus vilko staugimas reiškia,
kad naujas miestas
bus žinomas visame pasaulyje.

Kunigaikščio Gedimino miestas

Kunigaikštis Gediminas paklausė savo žynio Lizdeikos.

Jis pastatė naują miestą.

Kunigaikštis Gediminas:

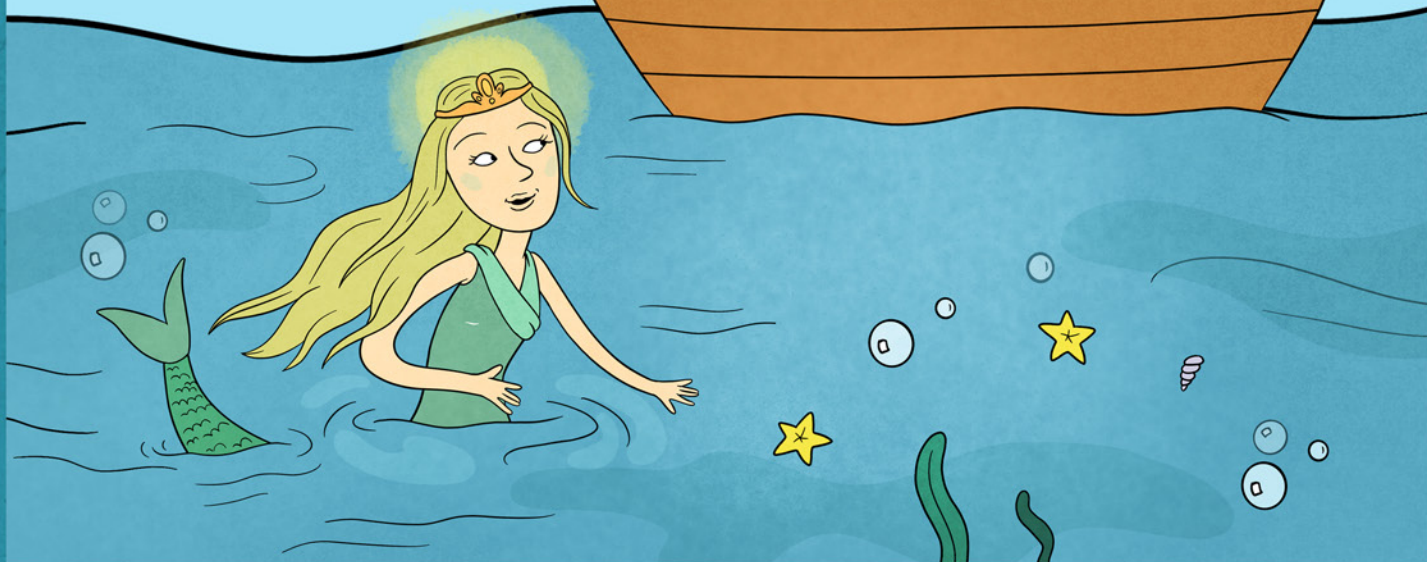
- pastatė dvi naujas pilis,
- pakvietė čia gyventi žmones,
- pavadino naują miestą Vilniumi.

Nuo tada Vilnius tapo

nauja Lietuvos sostine.

Padavimas Jūratė ir Kastytis

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Adas,
- Ruslanas,
- Mantvydas,
- Aušrinė.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

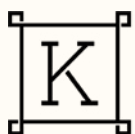

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

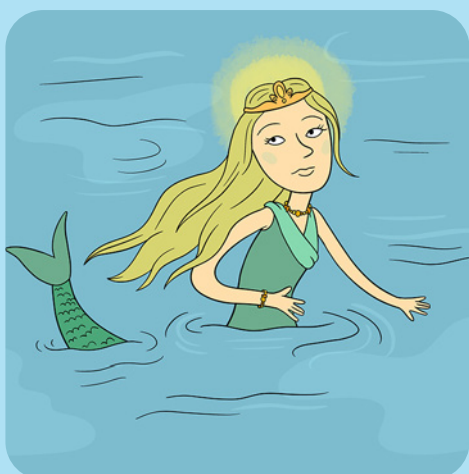

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Padavimo veikėjai

Perkūnas

Jūratė

Kastytis

Senovės dievai

Seniai seniai

lietuviai tikėjo į daug dievų.

Dievas Perkūnas buvo svarbiausias iš visų dievų.

Perkūnas valdė:

- griaustinį,
- žaibą,
- audras,
- lietų.

O deivė Jūratė buvo jūros valdovė.

Ji buvo gražiausia

iš visų deivių.

Jūratė gyveno rūmuose iš gintaro.

Šie rūmai stovėjo po vandeniu

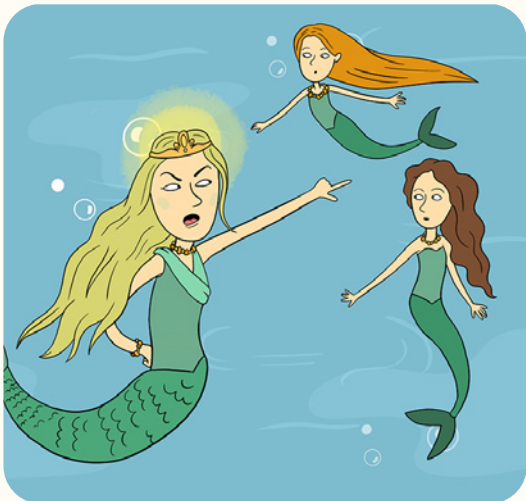
Baltijos jūros dugne.

- 📖 Gintaras – geltonas akmuo, kurį Lietuvoje randame prie jūros. Gintarą dažnai naudojame papuošalams gaminti.

Kastytis žvejoja

Kartą jūroje žvejojo Kastytis.
Jis buvo drąsus žvejys.
Kastytis jūroje su tinklu žvejojo žuvis.
Jis buvo paprastas žmogus.
Kastytis nebuvo dievas.

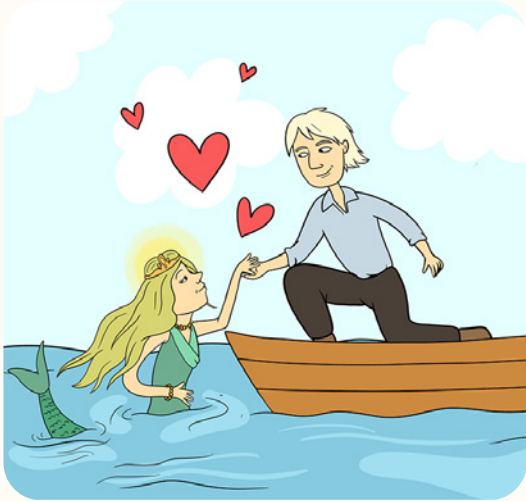
Deivei Jūratei nepatiko,
kad žvejys gaudo žuvelės.
Jūratė pasiuntė
undinėles pas Kastytį.

📖 Undinėlė – pusiau moteris
pusiau žuvis.
Vietoj žmogaus kojų
undinėlė turi uodegą.
Undinėlės gyvena vandenyje.

Undinėlės perdavė Kastyčiui
deivės Jūratės žinią.
Jos liepė Kastyčiui nustoti žvejoti.
Bet Kastytis neišsigando
deivės Jūratės undinėlių.
Jis nieko neklausė ir toliau žvejojo.

Kastyčio ir Jūratės meilė

Jūratė užsinorėjo sužinoti,
kas čia toks jos nepaklausė.
Ji iškilo į jūros paviršių pasižiūrėti.
Kai tik Jūratė pamatė Kastytį,
iš karto jį įsimylėjo.
O kai Kastytis pamatė Jūratę,
jis taip pat ją įsimylėjo.

Kastytis ir Jūratė nusileido gyventi
į gintaro rūmus.
Šie rūmai stovėjo Baltijos jūros
dugne.

Perkūno pyktis

Apie Kastyčio ir Jūratės meilę sužinojo
svarbiausias dievas Perkūnas.

Jis labai supyko!

Juk deivei negalima pamilti žmogaus.

Piktas Perkūnas

nukreipė savo žaibus

į gintaro rūmus.

Nuo žaibų rūmai sugriuvo.

O Kastytis mirė.

Deivė Jūratė

iki šiandien vis dar liūdi,

nes prarado mylimąjį.

Gintaro gabalėliai

Kai kurie žmonės tiki,
kad nuo Jūratės garsaus verkimo
pradedą banguoti jūra.
Tada bangos išjudina sudužusių
gintaro rūmų gabalėlius.
O bangos nuneša rūmų gabalėlius
iš jūros dugno į krantą.

Manoma,
kad mažiausi gintaro gabalėliai
yra Jūratės ašaros.
Šie gintaro gabalėliai primena apie
nelaimingą Jūratės ir Kastyčio meilę.

Padavimas
Puntuko akmuo

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Aušrinė,
- Mantvydas,
- Ruslanas,
- Laura.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

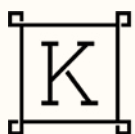

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

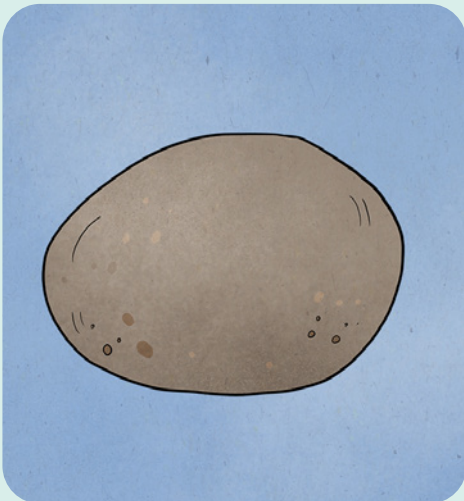

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

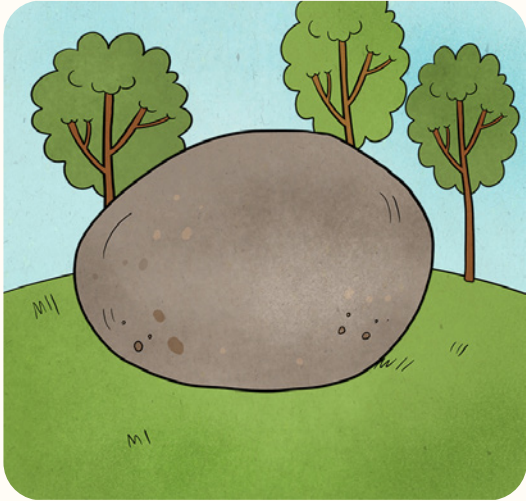
Padavimo veikėjai:

Velnias

Didelis akmuo,
pavadinimu Puntukas

Lietuvoje yra miestas Anykščiai.
Prie to miesto guli didelis akmuo.
Tas akmuo vadinasi Puntukas.
Papasakosime,
kaip toks didelis akmuo
atsirado šalia Anykščių.

Buvo taip.
Seniai seniai Anykščiuose buvo kelias,
kuriuo vaikščiojo velniai.
Velniai buvo baisūs.
Žmonės jų bijojo.

Žmonės norėjo apsaugoti save
nuo velnių.

Todėl ant velnių kelio
žmonės pastatė bažnyčią.

📖 Bažnyčia yra Dievo namai.

O velniai bijojo Dievo.
Todėl žmonės tikėjosi,
kad velniai daugiau ten nevaikščios.

Velniai labai supyko,
kad ant jų kelio stovi bažnyčia.
Bet velniai sugalvojo,
kad jie neleis žmonėms
įeiti į tą bažnyčią.

Vienas velnias surado didelį akmenį.
Velnias jį pasiėmė
ir užsidėjo ant pečių.

Velnias norėjo:
1. nunešti akmenį prie bažnyčios,
2. ir užstatyti akmeniu
bažnyčios duris.
Velnias norėjo, kad žmonės
į tą bažnyčią daugiau neitų.

Buvo dar naktis.
Bet greitai turėjo prasidėti rytas.
Velnius nešė tą didelį akmenį.
Ir staiga sugiedojo gaidys.

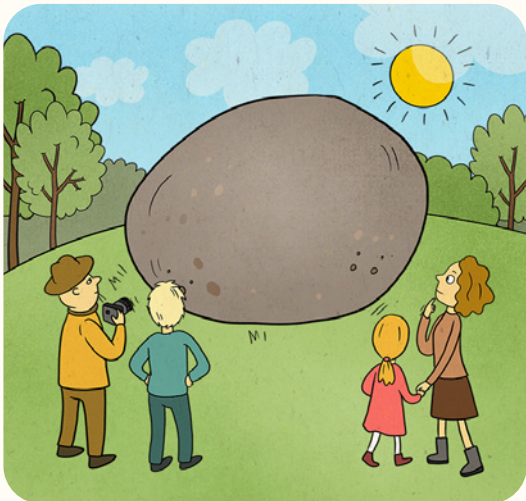
☞ Gaidžiai gieda reiškia,
kad gaidžiai dainuoja „Kakariekū“.
Gaidžiai pradeda giedoti
anksti ryte.

Velnius išsigando.
O akmuo nukrito velniui nuo pečių.

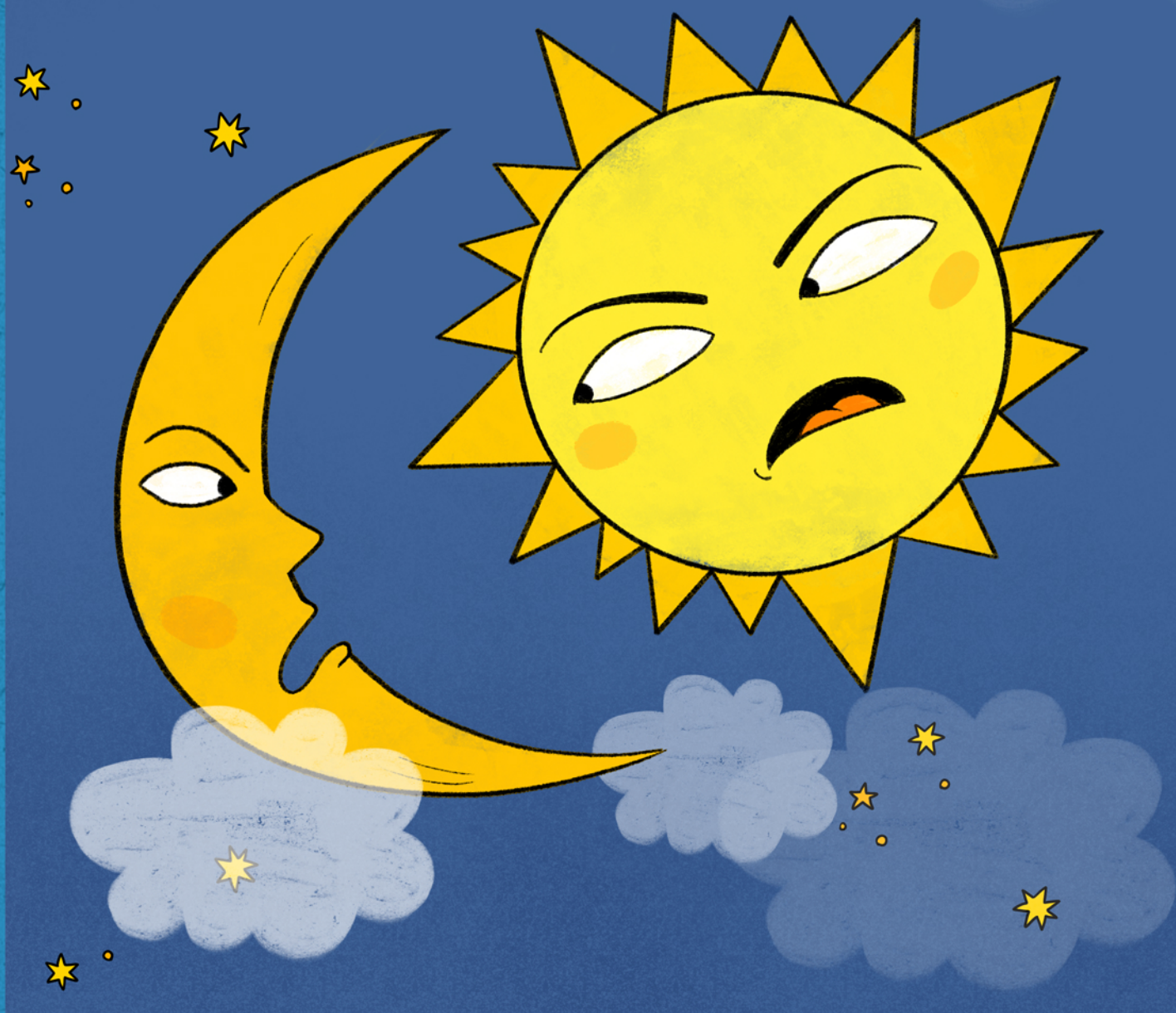

Velnius paliko akmenį gulėti ten,
kur jis nukrito.
O pats velnias nubėgo.

Didelis akmuo ir dabar guli ten,
kur jį paliko velnias.
Ta vieta yra šalia Anykščių.
O akmuo vadinasi Puntukas.
Žmonės dažnai važiuoja
pažiūrėti to didelio akmens.

Kas yra sakmė?

Kas yra sakmė?

Sakmė yra istorija.

Sakmė bando paaiškinti, kaip įvairūs dalykai atsirado pasaulyje.

Pavyzdžiui, sakmė bando paaiškinti, kaip atsirado:

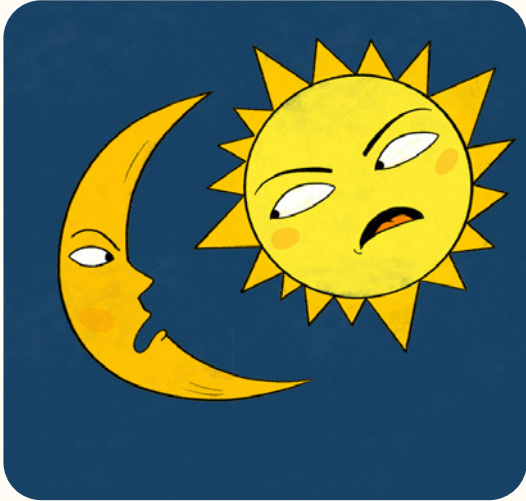
- žmonės,
- gyvūnai,
- augalai.

Sakmių veikėjai elgiasi kaip žmonės.

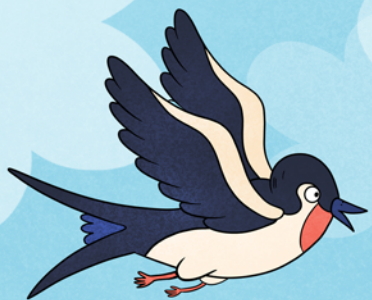
Pavyzdžiui, kaip žmonės elgiasi:

- paukščiai,
- medžiai,
- saulė ir mėnulis.

Jie visi kaip žmonės:

- kalba,
- juokiasi,
- pyksta.

Sakmė
Medžiai,
kurie visada žali

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Justina Bružaitė-Liseckienė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Adas,
- Mantvydas,
- Aušrinė,
- Laura,
- Ruslanas.

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

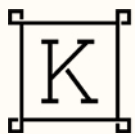

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

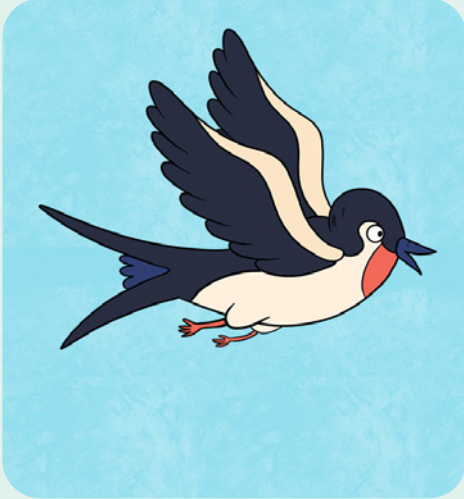
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

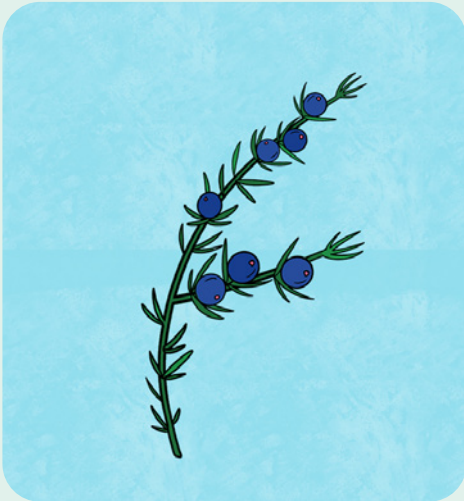

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Sakmēs veikėjai:

Kregždē

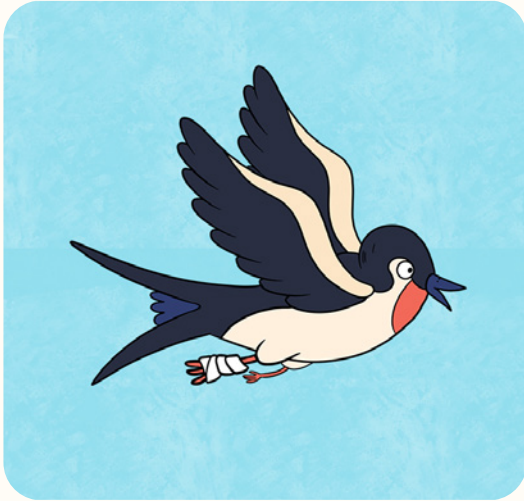
Kadagys

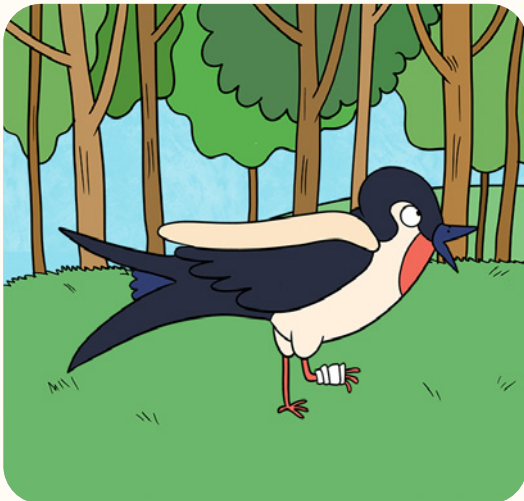
Eglė

Pušis

Buvo ruduo.
Lietuvoje buvo šalta.
Todėl kregždė išskrido toli.
Ji skrido ten, kur šilta.
Bet staiga ji susilaužė koją.

Kregždė nebegalėjo skristi toli.
Todėl ji nuskrido į mišką,
kuris buvo šalia.
Miške kregždė paklausė medžių:
– Kur aš galėčiau pabūti?
Aš susilaužiau koją.

Kregždė priėjo prie kadagio krūmo.

Kadagys leido kregždei
prie jo pabūti.

Taip pat kadagys pasakė:

– Aš tau maisto duosiu.

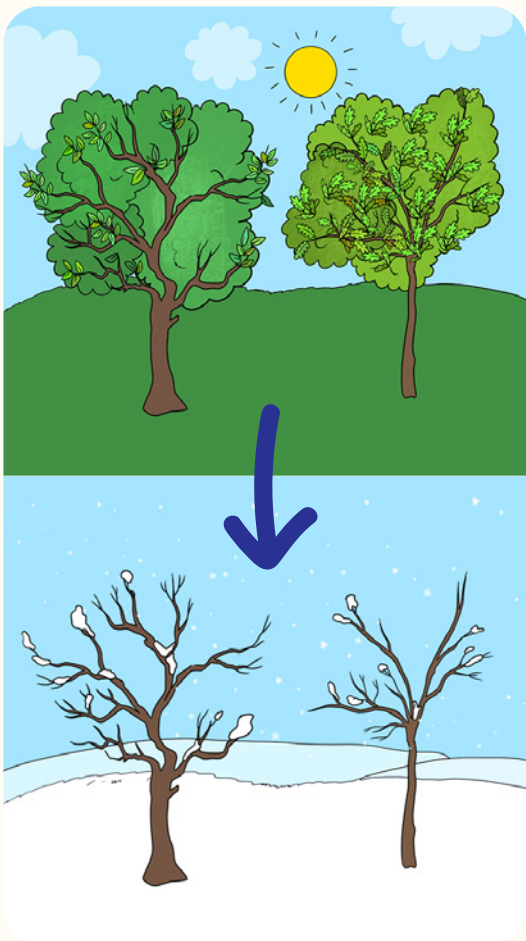

Eglė taip pat pasakė kregždei:

– Gali ir prie manęs pabūti.

Pušis irgi pasakė kregždei:
– Prie manęs taip pat pabūk.

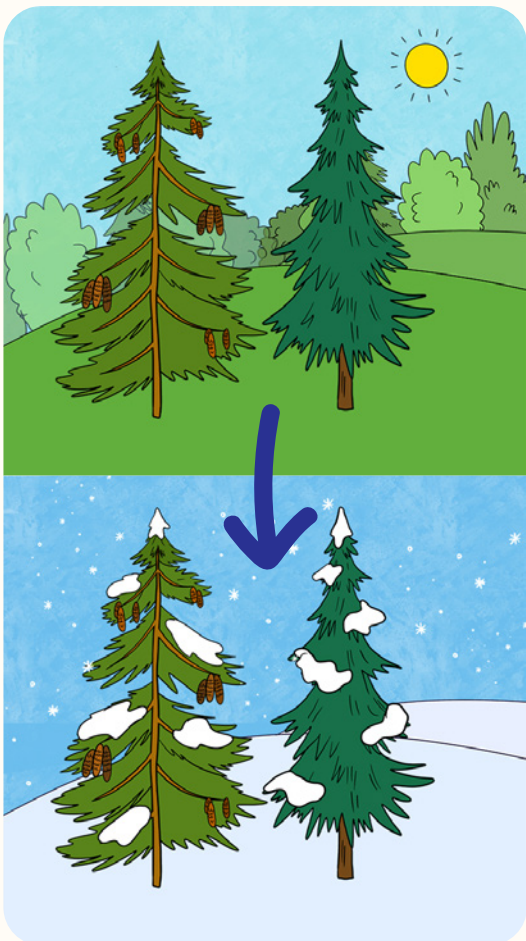

O kiti medžiai nieko nesakė.
Jie nepadėjo kregždei.
Todėl kitiems medžiams nesiseka.
Nors vasarą jie turi lapus,
žiemą tie medžiai būna be lapų.

Kregždei padėjo:

- kadagys,
- eglė
- ir pušis.

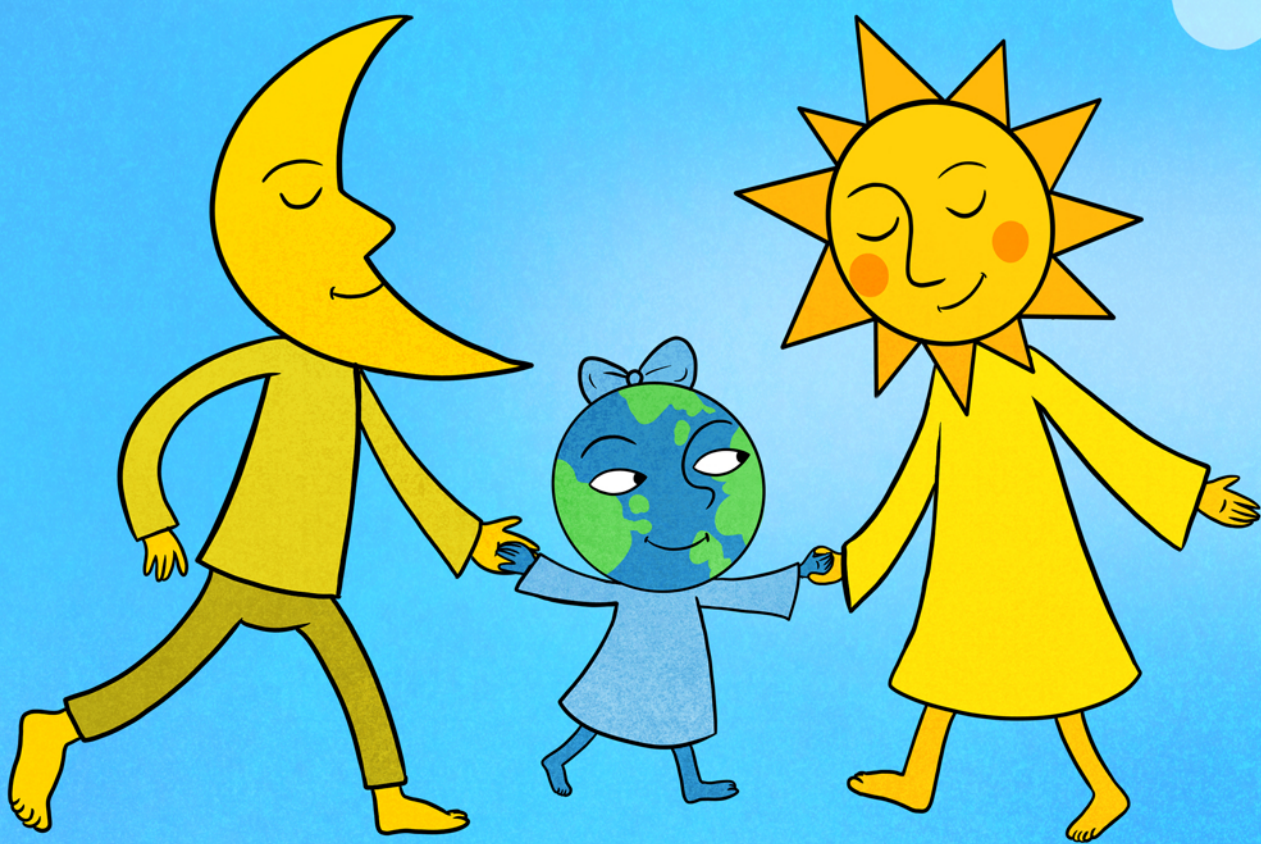
Todėl šiems medžiams sekasi.
Jie yra žali visus metus.

Kadagys, eglė ir pušis yra žali:

- ir vasarą,
- ir žiemą.

Sakmē
Saulē, Mēnulis ir Žemē

Šis tekstas parašytas lengvai suprantama kalba.

Tekstą rengė Rūta Norkūnė.

Tekstą iliustravo Greta Alice.

Dizainą kūrė Renata Lenkutienė.

Tekstą išbandė Vilniaus „Atgajos“ specialiosios mokyklos mokiniai:

- Aušrinė,
- Mantvydas,
- Ruslanas,
- Laura

Vaikams tekstą išbandyti padėjo Reda Andriekutė.

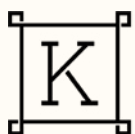

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2024

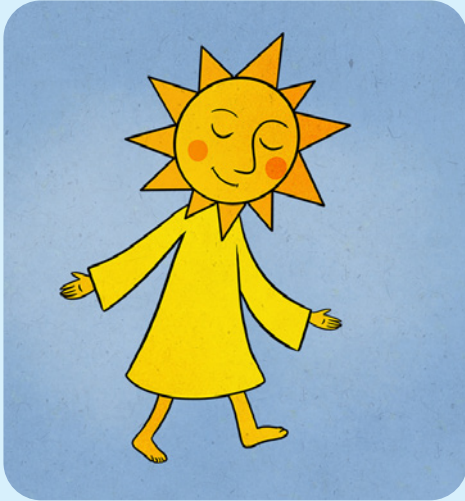
© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Sakmės veikėjai:

Saulė,
kuri yra Žemės motina.

Mėnulis,
kuris yra Žemės tėvas.

Žemė,
kuri yra Mėnulio ir Saulės dukrelė.

Dievas Perkūnas

Gyveno danguje Saulė ir Mėnulis.
Jie turėjo dukrelę Žemę.
Saulė ir Mėnulis
labai mylėjo savo dukrelę Žemę.

Kartą Saulė ir Mėnulis susipyko.
Saulė nusprendė,
kad ji viena saugos dukrelę Žemę.

Mėnulis nesutiko su Saule.
Jis paprašė Perkūno
padėti išspręsti nesutarimą.

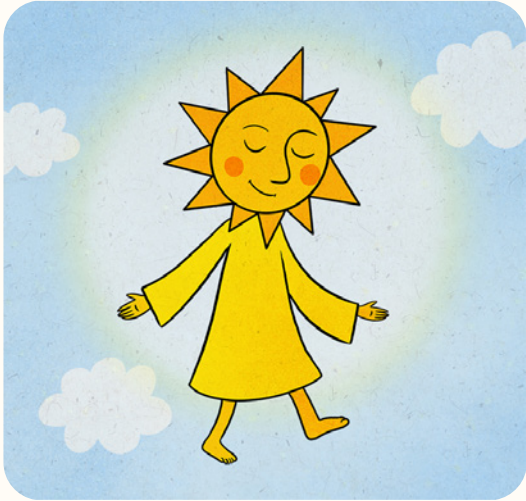
📖 Perkūnas yra dievas,
kuris gali valdyti:

- griaustinį,
- žaibą,
- audras.

Perkūnas Mėnulio ir Saulės
nesutarimą išsprendė taip:

- Žemės motina Saulė,
dukrą saugos dieną.
- O Žemės tėvas Mėnulis,
dukrelę saugos naktį.
- Naktį Mėnuliui saugoti Žemę
padės Žvaigždės.
Žvaigždės buvo mėnulio sesės.

Nuo tada:

- saulė šviečia tik dieną,
- o mėnulis ir žvaigždės šviečia tik naktį.

